

Dziennik Urzędowy C 298 E

Unii Europejskiej

Tom 50

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

11 grudnia 2007

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

III *Akty przygotowawcze*

RADA

2007/C 298 E/01

Wspólne stanowisko (WE) nr 17/2007 z dnia 15 października 2007 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny)

1

 The logo consists of the letters 'PL' in a bold, serif font, enclosed within a rectangular border.

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) nr 17/2007

przyjęte przez Radę w dniu 15 października 2007 r.

w celu przyjęcia rozporządzenia (WE) nr .../... Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny)

(2007/C 298 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 26, 95, 133 oraz 135,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podstawą Wspólnoty jest unia celna. W interesie zarówno przedsiębiorców, jak i organów celnych Wspólnoty leży zebranie obowiązujących przepisów prawa celnego we wspólnotowym kodeksie celnym (zwanym dalej „kodeksem”). Kodeks, oparty na założeniach rynku wewnętrznego, powinien zawierać ogólne zasady i procedury, które zapewniają stosowanie środków taryfowych i innych środków wspólnej polityki ustanowionych na szczeblu Wspólnoty, związanych z wymianą towarową pomiędzy Wspólnotą a krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty, z uwzględnieniem wymogów tych wspólnych polityk. Przepisy prawa celnego powinny zostać w większym stopniu dostosowane do przepisów dotyczących poboru należności związanych z przywozem bez zmiany zakresu obowiązujących przepisów podatkowych.
- (2) Zgodnie z komunikatem Komisji dotyczącym ochrony interesów finansowych Wspólnoty oraz planu działania na lata 2004-2005, właściwe jest ustanowienie odpowiednich ram prawnych w celu zapewnienia ochrony interesów finansowych Wspólnoty.
- (3) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy

kodeks celny ⁽³⁾ oparte było na integracji procedur celnych stosowanych oddzielnie przez odpowiednie państwa członkowskie w latach 80. Od momentu wejścia w życie rozporządzenie to było wielokrotnie i w znaczący sposób zmieniane, w celu rozwiązania określonych problemów, takich jak ochrona działania w dobrej wierze oraz uwzględnienie wymogów bezpieczeństwa. Konieczne jest wprowadzenie dodatkowych zmian w kodeksie w następstwie istotnych zmian w prawodawstwie, które zaszły w ostatnich latach, zarówno na poziomie Wspólnoty, jak i międzynarodowym, jak np. wygaśnięcie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, wejście w życie Aktów przystąpienia z 2003 r. i 2005 r., czy zmiany wprowadzone w Międzynarodowej konwencji dotyczącej uproszczenia i harmonizacji postępowania celnego (zwaną dalej „zmienioną konwencją z Kioto”), do której przystąpienie przez Wspólnotę zostało zatwierdzone decyzją Rady 2003/231/WE z dnia 17 marca 2003 r. ⁽⁴⁾. Obecnie niezbędne jest usprawnienie procedur celnych oraz uwzględnienie faktu, że dokonywanie zgłoszeń, składanie deklaracji i przetwarzanie danych w formie elektronicznej stało się regułą, a czynienie tego w formie papierowej — wyjątkiem. Z wyżej wymienionych powodów, dalsze wprowadzanie zmian do obowiązującego kodeksu nie jest już wystarczające, należy więc dokonać jego gruntownej modyfikacji.

- (4) Należy zawrzeć w kodeksie ramy prawne stosowania pewnych przepisów prawa celnego do wymiany towarowej pomiędzy częściami obszaru celnego, do których stosuje się dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽⁵⁾ a częściami tego

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 16.12.2006, str. 22.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2006 r., wspólne stanowisko Rady z dnia 15 października 2007 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ...

⁽³⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 86 z 3.4.2003, str. 21. Decyzja zmieniona decyzją 2004/485/WE (Dz.U. L 162 z 30.4.2004, str. 113).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2006/138/WE (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 92).

- obszaru, do których nie stosuje się tych przepisów, lub do handlu między częściami obszaru, do których nie stosuje się tych przepisów. Biorąc pod uwagę fakt, że przedmiotowe towary, o które są towarami wspólnotowymi oraz uwzględniając fiskalny charakter środków wchodzących w grę w tym handlu wewnątrzspółnotowym, uzasadnione jest wprowadzenie — za pośrednictwem środków wykonawczych — odpowiednich uproszczeń formalności celnych, które będą miały zastosowanie do tych towarów.
- (5) Aby ułatwić legalną wymianę handlową oraz zwalczanie nadużyć, konieczne są proste, szybkie i ujednoczone procedury i postępowanie celne. Należy zatem, zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie prostego, bezpapierowego środowiska dla urzędów celnych i handlu, uprościć przepisy prawa celnego, aby zapewnić wykorzystanie nowoczesnych narzędzi i technologii, w dalszym ciągu wspierać jednolite stosowanie przepisów prawa celnego oraz nowoczesne podejście do kontroli celnych, co przyczyni się do ustanowienia podstawy skutecznych i prostych procedur odprawy celnej. W celu zwiększania konkurencyjności przedsiębiorstw należy łączyć ze sobą lub dostosować procedury celne, a także zmniejszać ich liczbę, pozostawiając tylko te, które są ekonomicznie uzasadnione.
- (6) W związku z utworzeniem rynku wewnętrznego, zniesieniem barier w handlu międzynarodowym i przeszkod dla inwestycji oraz z rosnącą potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony na zewnętrznych granicach Wspólnoty zakres zadań organów celnych uległ modyfikacji i uzyskały one wiodącą rolę w łańcuchu dostaw, a także — ze względu na swój udział w monitorowaniu i zarządzaniu handlem międzynarodowym — stały się katalizatorem konkurencyjności państw i przedsiębiorstw. Przepisy prawa celnego powinny zatem odzwierciedlać nową rzeczywistość gospodarczą oraz nową rolę i nowe zadania organów celnych.
- (7) Wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych, jak ustanowiono w przyszłej decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie eliminowania papierowej formy dokumentów w sektorach: ceł i handlu, ma istotne znaczenie dla ułatwienia wymiany handlowej i równocześnie umożliwia zapewnienie skuteczności kontroli celnych, powodując zmniejszenie kosztów przedsiębiorstw oraz poziomu ryzyka dla społeczeństwa. Należy zatem ustanowić w kodeksie ramy prawne umożliwiające wdrożenie tej decyzji, w szczególności zasadę prawną stanowiącą, że wszystkie transakcje celne i handlowe mają być przeprowadzane elektronicznie, a systemy informacyjno-komunikacyjne wykorzystywane w operacjach celnych mają oferować przedsiębiorcom we wszystkich państwach członkowskich takie same możliwości.
- (8) Takiemu wykorzystaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych powinno towarzyszyć zharmonizowane i ujednoczone stosowanie kontroli celnych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia równoważnego poziomu tych kontroli w całej Wspólnocie i po to aby nie dopuszczać do występowania w różnych wspólnotowych miejscach wejścia i wyjścia zachowań zakłócających konkurencję.
- (9) Mając na uwadze ułatwienie prowadzenia działalności oraz zapewnienie odpowiedniego poziomu kontroli towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub z niego wyprowadzanych, pożądanym jest, by dane przekazywane przez przedsiębiorców były udostępniane — z poszanowaniem odpowiednich przepisów dotyczących ochrony danych — innym organom celnym oraz innym organom zaangażowanym w tę kontrolę, takim jak policja, straż graniczna, organy weterynaryjne i środowiskowe, oraz by kontrole prowadzone przez różne organy zostały zharmonizowane, dzięki czemu dany przedsiębiorca przekazywałby dane tylko raz, a wspomniane organy przeprowadzałyby kontrolę towarów w tym samym czasie i miejscu.
- (10) W celu ułatwienia prowadzenia niektórych rodzajów działalności gospodarczej, każda osoba powinna nadal mieć prawo do ustanowienia przedstawiciela reprezentującego ją w kontaktach z organami celnymi. Nie powinno być już jednak możliwe ograniczenie tego prawa do przedstawicielstwa na mocy prawa ustanowionego przez jedno z państw członkowskich. Ponadto przedstawiciel celny spełniający kryteria dotyczące przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy, powinien mieć prawo świadczyć swoje usługi w innym państwie członkowskim niż to, w którym ma siedzibę.
- (11) Spełniający wymagania i wiarygodni przedsiębiorcy, jako „upoważnieni przedsiębiorcy”, powinni być w stanie w sposób maksymalnie szeroki korzystać z szerokiego zakresu uproszczeń oraz — biorąc pod uwagę kwestie bezpieczeństwa i ochrony — korzystać ze zmniejszonych poziomów kontroli celnych. Mogą oni zatem korzystać ze statusu przedsiębiorcy „upoważnionego do korzystania z uproszczeń celnych” lub ze statusu przedsiębiorcy „upoważnionego do korzystania z ułatwień w zakresie bezpieczeństwa i ochrony”. Mogą uzyskać jeden z tych statusów lub oba.
- (12) Do wszystkich decyzji a mianowicie aktów urzędowych wydawanych przez organy celne dotyczących przepisów prawa celnego, o skutkach prawnych dla jednej lub kilku osób, w tym wiążących informacji wydanych przez te organy, powinno się stosować jednakowe zasady. Każda z tych decyzji powinna być ważna na całym obszarze Wspólnoty, przy czym należy przewidzieć możliwość ich unieważnienia, zmiany, chyba że postanowiono inaczej, lub cofnięcia jej, jeżeli nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego lub ich interpretacją.
- (13) Zgodnie z Kartą Praw Podstawowych Unii Europejskiej, oprócz prawa odwołania się od każdej decyzji organów celnych konieczne jest również zapewnienie każdej osobie prawa do złożenia wyjaśnień, zanim zostanie podjęta decyzja, która byłaby dla niej niekorzystna.
- (14) Usprawnienie procedur celnych w ramach systemu elektronicznego wymaga podziału odpowiedzialności między organy celne różnych państw członkowskich. Niezbędne jest zastosowanie odpowiedniego poziomu skutecznych, proporcjonalnych i odstraszących sankcji na całym obszarze rynku wewnętrznego.
- (15) W celu zagwarantowania równowagi pomiędzy spoczywającym na organach celnych obowiązkiem zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego a prawem przedsiębiorców do sprawiedliwego traktowania, należy nadać organom celnym szerokie uprawnienia w zakresie kontroli, a przedsiębiorcom zapewnić prawo do odwołania się.

- (16) W celu ograniczenia ryzyka dla Wspólnoty, jej obywateli i partnerów handlowych, zharmonizowane przeprowadzanie kontroli celnych przez państwa członkowskie powinno odbywać się na podstawie ram wspólnego zarządzania ryzykiem i z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego. Ustanowienie wspólnych dla wszystkich państw członkowskich ram zarządzania ryzykiem nie powinno uniemożliwiać państwu członkowskim przeprowadzania wyrywkowych kontroli towarów.
- (17) Konieczne jest ustalenie czynników, na podstawie których określane są należności celne przywózowe lub wywózowe oraz inne środki odnoszące się do wymiany towarowej. Należy również ustanowić przejrzyste przepisy dotyczące wydawania dowodów pochodzenia we Wspólnocie, jeżeli takie są wymogi wymiany towarowej.
- (18) Aby zapobiec trudnościom w określaniu podstawy prawnej powstania długu celnego, pożądane jest zebranie wszystkich przypadków powstawania długu celnego w przywozie, innych niż wynikające z przedstawienia zgłoszenia celnego o dopuszczenie do swobodnego obrotu lub do odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem. To samo należy zastosować do przypadków powstawania długu celnego w wywozie.
- (19) Zważywszy, że nowa rola organów celnych oznacza podział obowiązków i współpracę między wewnętrznymi a granicznymi urzędami celnymi, w większości przypadków dług celny powinien być uznawany za powstały w miejscu, gdzie dłużnik ma swoją siedzibę, ponieważ to urząd celny właściwy dla tego miejsca będzie mógł w najlepszy sposób nadzorować działania osoby, której ta sytuacja dotyczy.
- (20) Ponadto, zgodnie z postanowieniami zmienionej konwencji z Kioto, należy dążyć do ograniczenia liczby przypadków, w których — w celu ustalenia miejsca powstania długu celnego i odzyskania należności — konieczna jest współpraca administracyjna między państwami członkowskimi.
- (21) Zastosowanie reguł dotyczących procedur specjalnych powinno umożliwić wykorzystanie jednego zabezpieczenia dla wszystkich rodzajów procedur specjalnych i — ponieważ będzie to zabezpieczenie generalne — objęcie nim wielu transakcji.
- (22) W celu zapewnienia lepszej ochrony interesów finansowych Wspólnoty i państw członkowskich zabezpieczenie to powinno obejmować towary niezgłoszone lub zgłoszone nieprawidłowo wchodzące w skład przesyłki lub figurujące w zgłoszeniu, w odniesieniu do których zabezpieczenie to zostało złożone. Z tego samego powodu zobowiązanie złożone przez gwaranta powinno obejmować również kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych wynikające z kontroli po zwolnieniu towarów.
- (23) Aby chronić interesy finansowe Wspólnoty i państw członkowskich oraz zapobiec występowaniu nadużyć, wskazane jest dokonanie ustaleń obejmujących proporcjonalne środki stosowania zabezpieczenia generalnego. Tam, gdzie istnieje zwiększone ryzyko powstania nadużyć, należy zapewnić możliwość wprowadzenia czasowego zakazu stosowania zabezpieczenia generalnego, uwzględniając specyficzną sytuację danych przedsiębiorców.
- (24) W przypadkach gdy dług celny powstaje w wyniku nieprzestrzegania przepisów prawa celnego, należy uwzględnić istnienie dobrej wiary dłużnika oraz zminimalizować skutki spowodowanego przez niego zaniechania.
- (25) Konieczne jest ustanowienie zasady określania statusu celnego towarów wspólnotowych oraz okoliczności prowadzących do utraty takiego statusu, a także zapewnienie podstawy pozwalającej określić przypadki, w których status ten pozostaje niezmienny podczas czasowego opuszczenia przez towary obszaru celnego Wspólnoty.
- (26) Należy zapewnić powszechne stosowanie zasady szybkiego zwolnienia towarów, w przypadkach gdy przedsiębiorca z wyprzedzeniem dostarcza oparte na analizie ryzyka informacje niezbędne do przeprowadzenia kontroli dopuszczalności towarów. Kontrole z zakresu polityki podatkowej i handlowej powinny być zasadniczo przeprowadzane przez urząd celny właściwy dla miejsca, w którym znajduje siedziba danego przedsiębiorcy.
- (27) Przepisy dotyczące zgłoszeń celnych oraz objęcia towarów procedurą celną powinny zostać zmodernizowane i usprawnione; w szczególności powinny one stanowić, że zgłoszenia celne są zasadniczo przedstawiane w formie elektronicznej, oraz przewidywać jeden rodzaj zgłoszenia uproszczonego.
- (28) Ponieważ zmieniona konwencja z Kioto popiera składanie, rejestrowanie i sprawdzanie zgłoszeń celnych przed przybyciem towarów, a także z uwagi na rozróżnienie miejsca dokonania zgłoszenia od miejsca, w którym towary rzeczywiście się znajdują, należy zapewnić scentralizowaną odprawę celną w miejscu, gdzie przedsiębiorca ma swoją siedzibę. Scentralizowana odprawa celna powinna obejmować ułatwienia polegające na stosowaniu zgłoszeń uproszczonych, odroczeniu daty dokonania pełnego zgłoszenia i wymaganych dokumentów, zgłoszeń okresowych i odroczeń płatności.
- (29) W celu przyczynienia się do zapewnienia jednakowych warunków konkurencji na całym obszarze Wspólnoty, właściwe jest określenie na szczeblu Wspólnoty zasad mających zastosowanie w przypadkach, gdy organy celne dokonują zniszczenia towarów lub dysponują nimi w inny sposób, które to kwestie wymagały uprzednio odpowiednich przepisów prawa krajowego.
- (30) Należy ustanowić wspólne i proste zasady w odniesieniu do procedur specjalnych (tranzyt, składowanie, szczególne przeznaczenie, przetwarzanie), uzupełnione niewielką ilością zasad w odniesieniu do poszczególnych rodzajów procedur specjalnych, aby ułatwić przedsiębiorcy dokonanie wyboru właściwej procedury, zapobiec występowaniu błędów i ograniczyć liczbę przypadków egzekwowania należności i zwrotów dokonywanych po zwolnieniu.

- (31) Należy ułatwić wydawanie pozwoleń dla kilku procedur specjalnych objętych jednym zabezpieczeniem w jednym urzędzie celnym kontrolnym; należy także wprowadzić proste zasady odnoszące się do powstającego w tych przypadkach długu celnego. Podstawową zasadą stosowaną w tym przypadku powinno być wycenianie towarów objętych procedurą specjalną lub wytworzonych z nich produktów w chwili powstania długu celnego. W przypadkach gdy jest to ekonomicznie uzasadnione wycena towarów powinna być również możliwa w chwili obejmowania ich procedurą specjalną. Te same zasady powinny mieć zastosowanie do zwyczajowych zabiegów.
- (32) Zważywszy na wzmocnione środki bezpieczeństwa, wprowadzone do kodeksu na mocy rozporządzenia (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, umieszczanie towarów w wolnych obszarach celnych powinno stać się procedurą celną, a towary powinny podlegać kontroli celnej przy wprowadzeniu oraz ich ewidencji.
- (33) W związku z tym, że zamiar powrotnego wywozu nie jest już konieczny, procedura uszlachetniania czynnego w systemie zawieszon powinna zostać połączona z przetwarzaniem pod kontrolą celną, a procedura uszlachetniania czynnego w systemie cel zwrotnych powinna zostać zlikwidowana. Taka pojedyncza procedura uszlachetniania czynnego powinna obejmować również zniszczenie, z wyjątkiem przypadków, gdy jest ono przeprowadzane przez organy celne lub pod ich dozorem.
- (34) Środki bezpieczeństwa stosowane w odniesieniu do towarów wspólnotowych wyprowadzanych z obszaru celnego Wspólnoty powinny być także stosowane do powrotnego wywozu towarów niewspólnotowych. Te same podstawowe zasady powinny odnosić się do wszystkich rodzajów towarów z możliwością wprowadzenia wyjątków, gdy zaistnieje taka potrzeba, takich jak dla towarów jedynie przewożonych przez obszar celny Wspólnoty.
- (35) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (36) Właściwe jest zapewnienie przyjęcia odpowiednich środków wykonawczych do niniejszego kodeksu. Środki te należy przyjąć zgodnie z procedurą zarządzania i procedurą regulacyjną, przewidzianymi w art. 4 i 5 decyzji 1999/468/WE.
- (37) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia w zakresie określania warunków i kryteriów niezbędnych do skutecznego stosowania niniejszego kodeksu. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i ich celem jest zmiana innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia lub uzupełnienie niniejszego rozporządzenia przez dodanie nowych, innych niż istotne elementów, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (38) W celu zapewnienia skutecznego procesu decyzyjnego właściwe jest rozpatrywanie zagadnień odnoszących się do wypracowywania stanowiska, które ma zostać przyjęte przez Wspólnotę w komitetach, grupach roboczych oraz zespołach utworzonych w ramach lub na mocy umów międzynarodowych dotyczących przepisów prawa celnego.
- (39) Mając na względzie uproszczenie i zrationalizowanie przepisów prawa celnego oraz zapewnienie przejrzystości, wiele przepisów znajdujących się obecnie w odrębnych aktach Wspólnoty zostało włączonych do kodeksu.
- Należy w związku z tym uchylić rozporządzenie (EWG) nr 2913/92, a także następujące rozporządzenia:
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3925/91 z dnia 19 grudnia 1991 r. dotyczące zniesienia kontroli i formalności stosowanych wobec bagażu podręcznego i w ładowni osób odbywających lot wewnątrzwspólnotowy oraz bagażu osób przekraczających morze wewnątrz Wspólnoty ⁽³⁾, oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1207/2001 z dnia 11 czerwca 2001 r. w sprawie procedur ułatwiających wystawianie lub sporządzanie we Wspólnocie dowodów pochodzenia i wydawanie pozwoleń niektórym upoważnionym eksporterom w ramach przepisów regulujących handel na warunkach preferencyjnych między Wspólnotą Europejską i niektórymi państwami ⁽⁴⁾.
- (40) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, to jest określenie zasad i procedur mających zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub z niego wyprowadzanych w celu umożliwienia skutecznego funkcjonowania unii celnej, stanowiącej fundament rynku wewnętrznego, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie i w związku z tym mogą zostać lepiej zrealizowane na szczeblu Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

⁽¹⁾ Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją Rady 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁽³⁾ Dz.U. L 374 z 31.12.1991, str. 4. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 165 z 21.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1617/2006 (Dz.U. L 300 z 31.10.2006, str. 5).

SPIS TREŚCI

		<i>Strona</i>
TYTUŁ I	PRZEPISY OGÓLNE	7
ROZDZIAŁ 1	ZAKRES ZASTOSOWANIA PRZEPISÓW PRAWA CELNEGO, ZADANIA ORGANÓW CELNYCH ORAZ DEFINICJE	7
ROZDZIAŁ 2	PRAWA I OBOWIĄZKI OSÓB WYNIKAJĄCE Z PRZEPISÓW PRAWA CELNEGO	9
Sekcja 1	Dostarczanie informacji	9
Sekcja 2	Przedstawicielstwo celne	11
Sekcja 3	Upoważniony przedsiębiorca	11
Sekcja 4	Decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego	12
Sekcja 5	Sankcje	14
Sekcja 6	Odwołania	14
Sekcja 7	Kontrola towarów	15
Sekcja 8	Przechowywanie dokumentów i innych danych; opłaty i koszty	16
ROZDZIAŁ 3	PRZELICZANIE WALUTY I TERMINY	17
TYTUŁ II	ELEMENTY, NA PODSTAWIE KTÓRYCH STOSOWANE SĄ NALEŻNOŚCI CELNE PRZYWOZOWE I WYWOZOWE ORAZ INNE ŚRODKI DOTYCZĄCE WYMIANY TOWARÓW	17
ROZDZIAŁ 1	WSPÓLNA TARYFA CELNA I KLASYFIKACJA TARYFOWA TOWARÓW	17
ROZDZIAŁ 2	POCHODZENIE TOWARÓW	18
Sekcja 1	Niepreferencyjne pochodzenie	18
Sekcja 2	Preferencyjne pochodzenie	19
ROZDZIAŁ 3	WARTOŚĆ CELNA TOWARÓW	19
TYTUŁ III	DŁUG CELNY I ZABEZPIECZENIA	20
ROZDZIAŁ 1	POWSTANIE DŁUGU CELNEGO	20
Sekcja 1	Dług celny w przywozie	20
Sekcja 2	Dług celny w wywozie	21
Sekcja 3	Przepisy wspólne dla długów celnych powstałych w przywozie i w wywozie	22
ROZDZIAŁ 2	ZABEZPIECZENIE POTENCJALNEGO LUB ISTNIEJĄCEGO DŁUGU CELNEGO	23
ROZDZIAŁ 3	ODZYSKIWANIE I ZAPŁATA NALEŻNOŚCI CELNYCH ORAZ ZWROT I UMORZENIE KWOTY NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH I WYWOZOWYCH	25
Sekcja 1	Określanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, powiadamianie o długi celnym oraz księgowanie	25
Sekcja 2	Uiszczanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych	26
Sekcja 3	Zwrot i umorzenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych	28
ROZDZIAŁ 4	WYGAŚNIĘCIE DŁUGU CELNEGO	30
TYTUŁ IV	TOWARY WPROWADZANE NA OBSZAR CELNY WSPÓLNOTY	30
ROZDZIAŁ 1	PRZYWOZOWA DEKLARACJA SKRÓCONA	30
ROZDZIAŁ 2	PRZYBYCIE TOWARÓW	32
Sekcja 1	Wprowadzanie towarów na obszar celny Wspólnoty	32
Sekcja 2	Przedstawienie, rozładunek i rewizja towarów	33
Sekcja 3	Formalności po przedstawieniu towarów	33
Sekcja 4	Towary przemieszczane w ramach procedury tranzytu	34

TYTUŁ V	PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE STATUSU CELNEGO, OBJĘCIA TOWARÓW PROCEDURĄ CELNĄ, WERYFIKACJI, ZWOLNIENIA I DYSPONOWANIA TOWARAMI	34
ROZDZIAŁ 1	STATUS CELNY TOWARÓW	34
ROZDZIAŁ 2	OBJĘCIE TOWARÓW PROCEDURĄ CELNĄ	34
Sekcja 1	Przepisy ogólne	34
Sekcja 2	Standardowe zgłoszenie celne	35
Sekcja 3	Uproszczone zgłoszenia celne	36
Sekcja 4	Przepisy mające zastosowanie do wszystkich zgłoszeń celnych	36
Sekcja 5	Inne uproszczenia	37
ROZDZIAŁ 3	WERYFIKACJA I ZWOLNIENIE TOWARÓW	38
Sekcja 1	Weryfikacja	38
Sekcja 2	Zwolnienie	39
ROZDZIAŁ 4	DYSPONOWANIE TOWARAMI	39
TYTUŁ VI	DOPUSZCZENIE DO SWOBODNEGO OBROTU ORAZ ZWOLNIENIE Z NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH	40
ROZDZIAŁ 1	DOPUSZCZENIE DO SWOBODNEGO OBROTU	40
ROZDZIAŁ 2	ZWOLNIENIE Z NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH	40
Sekcja 1	Towary powracające	40
Sekcja 2	Produkty rybołówstwa morskiego i produkty pochodzące z morza	41
Sekcja 3	Środki wykonawcze	41
TYTUŁ VII	PROCEDURY SPECJALNE	41
ROZDZIAŁ 1	PRZEPISY OGÓLNE	41
ROZDZIAŁ 2	TRANZYT	44
Sekcja 1	Tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny	44
Sekcja 2	Tranzyt wspólnotowy	44
ROZDZIAŁ 3	SKŁADOWANIE	45
Sekcja 1	Przepisy wspólne	45
Sekcja 2	Czasowe składowanie	46
Sekcja 3	Składowanie celne	46
Sekcja 4	Wolne obszary celne	46
ROZDZIAŁ 4	SZCZEGÓLNE PRZEZNACZENIE	48
Sekcja 1	Odprawa czasowa	48
Sekcja 2	Końcowe przeznaczenie	48
ROZDZIAŁ 5	PRZETWARZANIE	49
Sekcja 1	Przepisy ogólne	49
Sekcja 2	Uszlachetnianie czynne	49
Sekcja 3	Uszlachetnianie bierne	49
TYTUŁ VIII	WYPROWADZANIE TOWARÓW Z OBSZARU CELNEGO WSPÓLNOTY	50
ROZDZIAŁ 1	TOWARY OPUSZCZAJĄCE OBSZAR CELNY	50
ROZDZIAŁ 2	WYWÓZ I POWROTNY WYWÓZ	51
ROZDZIAŁ 3	ZWOLNIENIE Z NALEŻNOŚCI CELNYCH WYWOZOWYCH	52
TYTUŁ IX	KOMITET KODEKSU CELNEGO I PRZEPISY KOŃCOWE	53
ROZDZIAŁ 1	KOMITET KODEKSU CELNEGO	53
ROZDZIAŁ 2	PRZEPISY KOŃCOWE	53
ZAŁĄCZNIK	TABELE ZBIEŻNOŚCI	55

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

Zakres zastosowania przepisów prawa celnego, zadania organów celnych oraz definicje

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Wspólnotowy kodeks celny, zwany dalej „kodeksem”, określający ogólne zasady i procedury mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub z niego wyprowadzanych.

Bez uszczerbku dla prawa międzynarodowego i konwencji międzynarodowych oraz prawodawstwa wspólnotowego w innych dziedzinach, kodeks stosowany jest w sposób jednolity na całym obszarze celnym Wspólnoty.

2. Niektóre przepisy prawa celnego mogą mieć zastosowanie poza obszarem celnym Wspólnoty w ramach przepisów regulujących określone dziedziny lub w ramach konwencji międzynarodowych.

3. Niektóre przepisy prawa celnego, w tym przewidziane w nich uproszczenia, stosuje się do wymiany towarowej pomiędzy tymi częściami obszaru celnego Wspólnoty, do których stosuje się przepisy dyrektywy 2006/112/WE, a częściami tego obszaru, do których nie stosuje się tych przepisów, lub do wymiany towarowej pomiędzy częściami obszaru, do których przepisy te nie mają zastosowania.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, oraz uproszczone formalności dotyczące ich wykonania, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4. Środki te uwzględniają również szczególne okoliczności związane z wymianą towarową z udziałem tylko jednego państwa członkowskiego.

Artykuł 2

Zadania organów celnych

Organy celne są w głównej mierze odpowiedzialne za nadzór nad międzynarodową wymianą handlową Wspólnoty, wspierając w ten sposób sprawiedliwy i swobodny handel, wdrażanie zewnętrznych aspektów rynku wewnętrznego, wspólnej polityki handlowej oraz pozostałych wspólnych polityk Wspólnoty w zakresie wymiany handlowej, a także bezpieczeństwo całego łańcucha dostaw. Organy celne wprowadzają środki mające na celu w szczególności:

- ochronę interesów finansowych Wspólnoty i jej państw członkowskich;
- ochronę Wspólnoty przed nieuczciwym i nielegalnym handlem przy równoczesnym wspieraniu legalnej działalności gospodarczej;

c) zapewnianie bezpieczeństwa i ochrony Wspólnoty i jej mieszkańców oraz ochrony środowiska, w stosownych przypadkach w ścisłej współpracy z innymi organami;

d) utrzymanie należytej równowagi pomiędzy kontrolami celnymi a ułatwianiem legalnej wymiany handlowej.

Artykuł 3

Obszar celny

1. Obszar celny Wspólnoty obejmuje następujące terytoria wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną:

- terytorium Królestwa Belgii;
- terytorium Republiki Bułgarii;
- terytorium Republiki Czeskiej;
- terytorium Królestwa Danii, z wyjątkiem Wysp Owczych i Grenlandii;
- terytorium Republiki Federalnej Niemiec, z wyjątkiem wyspy Helgoland i terytorium Büsingen (Traktat z dnia 23 listopada 1964 r. między Republiką Federalną Niemiec a Konfederacją Szwajcarską);
- terytorium Republiki Estońskiej;
- terytorium Irlandii;
- terytorium Republiki Greckiej;
- terytorium Królestwa Hiszpanii, z wyjątkiem Ceuty i Melilli;
- terytorium Republiki Francuskiej, z wyjątkiem Nowej Kaledonii, Majotty, Saint-Pierre i Miquelon, wysp Wallis i Futuna, Polinezji Francuskiej oraz Francuskie Terytoria Południowe i Antarktyczne;
- terytorium Republiki Włoskiej, z wyjątkiem gmin Livigno i Campione d'Italia oraz wód krajowych jeziora Lugano znajdujących się pomiędzy nabrzeżem a granicą polityczną strefy położonej pomiędzy Ponte Tresa i Porto Ceresio;
- terytorium Republiki Cypryjskiej, zgodnie z postanowieniami Aktu przystąpienia z 2003 r.;
- terytorium Republiki Łotewskiej;
- terytorium Republiki Litewskiej;
- terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga;
- terytorium Republiki Węgierskiej;
- terytorium Malty;
- terytorium Królestwa Niderlandów w Europie;
- terytorium Republiki Austrii;
- terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- terytorium Republiki Portugalskiej;
- terytorium Rumunii;
- terytorium Republiki Słowenii;
- terytorium Republiki Słowackiej;

- terytorium Republiki Finlandii;
- terytorium Królestwa Szwecji;
- terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również Wysp Normandzkich i wyspy Man.

2. Za część obszaru celnego Wspólnoty uznaje się również następujące terytoria, położone poza terytorium państw członkowskich, wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną, uwzględniając konwencje i traktaty, które mają do nich zastosowanie:

a) FRANCJA

Terytorium Księstwa Monako określone w Konwencji celnej podpisanej w Paryżu dnia 18 maja 1963 r. (*Journal officiel de la République française* (Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej) z dnia 27 września 1963 r., str. 8679);

b) CYPR

Terytorium suwerennej bazy Zjednoczonego Królestwa w Akrotiri i Dhekelia, określone w Traktacie dotyczącym ustanowienia Republiki Cypryjskiej, podpisanym w Nikozji w dniu 16 sierpnia 1960 r. (United Kingdom Treaty Series No 4 (1961) Cmnd. 1252).

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszego kodeksu stosuje się następujące definicje:

- 1) „organy celne” oznaczają administracje celne państw członkowskich odpowiedzialne za stosowanie przepisów prawa celnego oraz wszelkie inne organy upoważnione na mocy prawa krajowego do stosowania niektórych przepisów prawa celnego;
- 2) „przepisy prawa celnego” oznaczają ogół aktów prawnych obejmujący:
 - a) niniejszy kodeks oraz odnośne przepisy wykonawcze przyjęte na szczeblu wspólnotowym i, w stosownych przypadkach, na szczeblu krajowym;
 - b) wspólną taryfę celną;
 - c) przepisy ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych;
 - d) umowy międzynarodowe zawierające przepisy z zakresu prawa celnego, o ile mają one zastosowanie we Wspólnocie;
- 3) „kontrola celna” oznaczają określone czynności wykonywane przez organy celne w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego oraz innych przepisów regulujących wprowadzanie, wyprowadzanie, tranzyt, przemieszczanie, składowanie i końcowe przeznaczenie towarów przemieszczanych między obszarem celnym Wspólnoty a innymi obszarami oraz obecność i przemieszczanie w ramach obszaru celnego towarów niewspólnotowych i towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia;
- 4) „osoba” oznacza osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, ale uznaną — na mocy prawa wspólnotowego lub krajowego — za mającą zdolność do czynności prawnych;

- 5) „przedsiębiorca” oznacza osobę, która w ramach swojej działalności gospodarczej zajmuje się działaniami objętymi przepisami prawa celnego;
- 6) „przedstawiciel celny” oznacza każdą osobę ustanowioną przez inną osobę w celu prowadzenia czynności i załatwiania formalności wymaganych przepisami prawa celnego przed organami celnymi;
- 7) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia mającego związek z wprowadzaniem, wyprowadzaniem, tranzytem, przemieszczaniem lub końcowym przeznaczeniem towarów przemieszczanych między obszarem celnym Wspólnoty a krajami lub terytoriami znajdującymi się poza tym obszarem oraz z obecnością towarów nieposiadających statusu wspólnotowego, które powodowałyby jeden z następujących skutków:
 - a) uniemożliwiłoby prawidłowe stosowanie środków wspólnotowych lub krajowych;
 - b) przynosiłoby szkodę interesom finansowym Wspólnoty i jej państw członkowskich;
 - c) stanowiłoby zagrożenie dla bezpieczeństwa i ochrony Wspólnoty i jej mieszkańców, dla zdrowia ludzi, zwierząt i roślin, dla środowiska lub dla konsumentów;
- 8) „formalności celne” oznaczają wszystkie operacje, które muszą zostać przeprowadzone przez osoby zainteresowane i przez organy celne w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawa celnego;
- 9) „deklaracja skrócona” (przywózowa deklaracja skrócona i wywózowa deklaracja skrócona) oznacza czynność, przez którą dana osoba powiadamia organy celne — w wymaganej formie i w określony sposób — przed lub w trakcie zdarzenia o zamiarze wprowadzenia towarów na obszar celny Wspólnoty lub ich wyprowadzenia z tego obszaru;
- 10) „zgłoszenie celne” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar objęcia towaru określoną procedurą celną, wskazując w stosownych przypadkach wszelkie szczegółowe ustalenia, które mają mieć zastosowanie;
- 11) „zgłaszający” oznacza osobę, która składa deklarację skróconą lub powiadomienie o powrotnym wywozie lub dokonuje zgłoszenia celnego we własnym imieniu, albo osobę, w której imieniu takie zgłoszenie jest dokonywane;
- 12) „procedura celna” oznacza jedną z następujących procedur, którą zgodnie z przepisami niniejszego kodeksu można objąć towary:
 - a) dopuszczenie do swobodnego obrotu;
 - b) procedury specjalne;
 - c) wywóz;
- 13) „dług celny” oznacza nałożony na określoną osobę obowiązek uiszczenia stosownej kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, określonej dla danych towarów na mocy obowiązującego prawodawstwa celnego;
- 14) „dłużnik” oznacza każdą osobę odpowiedzialną za dług celny;
- 15) „należności celne przywózowe” oznaczają należności celne, uiszczane przy przywozie towarów;

- 16) „należności celne wywozowe” oznaczają należności celne, uiszczane przy wywozie towarów;
- 17) „status celny” oznacza określenie towaru jako towar wspólnotowy lub niewspólnotowy;
- 18) „towary wspólnotowe” oznaczają towary należące do jednej z następujących kategorii:
- towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Wspólnoty i w których skład nie wchodzi towarów przywiezionych z krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Wspólnoty; towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Wspólnoty nie mają statusu celnego towarów wspólnotowych, jeżeli zostały uzyskane z towarów objętych procedurą tranzytu zewnętrznego, składowania, odprawy czasowej lub uszlachtowania czynnego w przypadkach określonych zgodnie z art. 101 ust. 2 lit. c);
 - towary przywiezione na obszar celny Wspólnoty z państw lub terytoriów znajdujących się poza tym obszarem i dopuszczone do swobodnego obrotu;
 - towary uzyskane lub wyprodukowane na obszarze celnym Wspólnoty wyłącznie z towarów, o których mowa w lit. b), lub z towarów, o których mowa w lit. a) i b);
- 19) „towary niewspólnotowe” oznaczają towary inne niż te, o których mowa w pkt 18), lub takie, które utraciły status celny towarów wspólnotowych;
- 20) „zarządzanie ryzykiem” oznacza systematyczną identyfikację ryzyka oraz wdrażanie wszystkich środków niezbędnych do ograniczenia narażenia na takie ryzyko. Obejmuje ono działania, takie jak zbieranie danych i informacji, analiza i ocena ryzyka, zalecanie i podejmowanie działań, a także regularne monitorowanie i przegląd procesu oraz jego wyników w oparciu o międzynarodowe, wspólnotowe i krajowe źródła i strategie;
- 21) „zwolnienie towarów” oznacza czynność podjętą przez organy celne, umożliwiającą użycie towarów do celów określonych dla procedury celnej, którą zostały objęte;
- 22) „dozór celny” oznacza ogólne działania prowadzone przez organy celne w celu zapewnienia przestrzegania przepisów prawa celnego i, w stosownych przypadkach, innych przepisów mających zastosowanie do towarów podlegających tym działaniom;
- 23) „zwrot” oznacza zwrot uiszczonych należności celnych przywozowych lub wywozowych;
- 24) „umorzenie” oznacza zwolnienie z obowiązku zapłaty należności celnych przywozowych lub wywozowych, które nie zostały uiszczone;
- 25) „produkty przetworzone” oznaczają towary objęte procedurą przetwarzania, które zostały poddane procesom przetwarzania;
- 26) „osoba mająca siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty” oznacza:
- w przypadku osoby fizycznej — każdą osobę, której zwyczajowym miejscem pobytu jest obszar celny Wspólnoty;
 - w przypadku osoby prawnej lub stowarzyszenia osób — każdą osobę, której siedziba statutowa, siedziba główna lub inna stała siedziba znajduje się na obszarze celnym Wspólnoty;
- 27) „przedstawienie towarów organom celnym” oznacza powiadomienie organów celnych o przybyciu towarów do urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub zatwierdzonego przez organy celne oraz o dostępności tych towarów do kontroli celnych;
- 28) „posiadacz towarów” oznacza właściciela towarów lub osobę, która posiada podobne prawo do dysponowania tymi towarami lub sprawuje nad nimi fizyczną kontrolę;
- 29) „osoba uprawniona do korzystania z procedury” oznacza osobę, która dokonuje zgłoszenia celnego, lub na rzecz której dokonuje się zgłoszenia celnego lub osobę, na którą przeniesione zostały prawa i obowiązki takiej osoby związane z procedurą celną;
- 30) „środki polityki handlowej” oznaczają środki pozataryfowe, przyjęte w ramach wspólnej polityki handlowej, w formie wspólnotowych przepisów regulujących międzynarodową wymianę towarową;
- 31) „procesy przetwarzania” oznaczają jeden z następujących procesów:
- obróbka towarów, w tym montaż, składanie lub instalowanie ich w innych towarach;
 - przetwarzanie towarów;
 - niszczenie towarów;
 - naprawa towarów, w tym ich odnawianie i porządkowanie;
 - wykorzystywanie towarów, które nie wchodzi w skład produktów przetworzonych, ale umożliwiają lub ułatwiają ich wytworzenie, nawet jeżeli zostają one całkowicie lub częściowo zużyte w tym procesie („akcesoria produkcyjne”);
- 32) „współczynnik produktywności” oznacza ilość lub odsetek produktów przetworzonych, uzyskanych w wyniku przetworzenia określonej ilości towarów objętych procedurą przetwarzania;
- 33) „komunikat” oznacza wymianę informacji w określonym formacie, zawierającą dane przekazane przez jedną osobę, urząd lub organ innej osobie, urzędowi lub organowi przy wykorzystaniu technologii informacyjnych i sieci komputerowych.

ROZDZIAŁ 2

Prawa i obowiązki osób wynikające z przepisów prawa celnego

Sekcja 1

Dostarczanie informacji

Artykuł 5

Wymiana i przechowywanie danych

1. Wszelka wymagana przepisami prawa celnego wymiana danych, dokumentów towarzyszących, decyzji i powiadomień między organami celnymi oraz między przedsiębiorcami a organami celnymi, jak również wymagane przepisami prawa celnego przechowywanie takich danych odbywa się z wykorzystaniem technik elektronicznego przetwarzania danych.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od akapitu pierwszego, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

W środkach tych określa się przypadki i warunki, w których zamiast elektronicznej wymiany danych mogą być stosowane transakcje papierowe lub inne, oraz uwzględniając w szczególności:

- a) możliwość wystąpienia czasowej awarii systemów teleinformatycznych organu celnego;
- b) możliwość wystąpienia czasowej awarii systemów komputerowych przedsiębiorcy;
- c) konwencje i umowy międzynarodowe przewidujące zastosowanie dokumentów papierowych;
- d) brak bezpośredniego dostępu podróźnych do systemów komputerowych i środków umożliwiających elektroniczne dostarczenie informacji;
- e) wymogi praktyczne dotyczące dokonania zgłoszenia ustnie lub w inny sposób.

2. Jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki ustanawiające:

- a) komunikaty, które mają być przekazywane pomiędzy urzędami celnymi, niezbędne do stosowania przepisów prawa celnego;
- b) wspólny zestaw danych oraz format komunikatów przekazywanych na mocy przepisów prawa celnego.

Dane, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), zawierają elementy niezbędne do przeprowadzenia analizy ryzyka oraz do prawidłowego przeprowadzania kontroli celnych, w stosownych przypadkach z zastosowaniem międzynarodowych standardów i praktyk handlowych.

Artykuł 6

Ochrona danych

1. Wszelkie informacje uzyskane przez organy celne podczas wykonywania przez nie swoich obowiązków, mające z natury charakter poufny lub dostarczone na zasadzie poufności, są objęte obowiązkiem tajemnicy zawodowej. Z wyjątkiem sytuacji, o której mowa art. 26 ust. 2, takich informacji właściwe organy nie ujawniają bez wyraźnej zgody osoby lub organu, które je dostarczyły.

Ujawnienie tych informacji bez zgody jest jednak możliwe, w przypadku gdy organy celne są do tego zobowiązane lub upoważnione na mocy obowiązujących przepisów — w szczególności w odniesieniu do ochrony danych — lub w związku z prowadzonym postępowaniem.

2. Przekazywanie danych o charakterze poufnym organom celnym lub innym właściwym organom państw lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Wspólnoty jest dozwolone jedynie w ramach umowy międzynarodowej zapewniającej odpowiedni poziom ochrony danych.

3. Ujawnianie lub przekazywanie informacji odbywa się w pełnej zgodności z obowiązującymi przepisami o ochronie danych.

Artykuł 7

Wymiana dodatkowych informacji między organami celnymi a przedsiębiorcami

1. Organy celne i przedsiębiorcy mogą prowadzić wymianę informacji, które nie są wymagane na mocy przepisów prawa celnego, w szczególności w ramach wzajemnej współpracy mającej na celu identyfikowanie ryzyka i zapobieganie mu. Wymiana ta może odbywać się na podstawie pisemnego uzgodnienia i może obejmować dostęp organów celnych do systemów teleinformatycznych przedsiębiorców.

2. Wszelkie informacje dostarczone przez którąkolwiek ze stron podczas trwania współpracy, o której mowa w ust. 1, mają charakter poufny, chyba że strony postanowią inaczej.

Artykuł 8

Udzielanie informacji przez organy celne

1. Każda osoba może zwrócić się do organów celnych z prośbą o informacje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego. Wniosek taki może zostać odrzucony, jeżeli dotyczy on działalności, która nie wchodzi w zakres faktycznie planowanej międzynarodowej wymiany towarowej.

2. Organy celne prowadzą regularny dialog z przedsiębiorcami oraz innymi organami biorącymi udział w międzynarodowej wymianie towarowej. Wspierają one przejrzystość przez umożliwienie łatwego dostępu, w miarę możliwości bezpłatnie oraz przez Internet, do przepisów prawa celnego, ogólnych zarządzeń administracyjnych oraz formularzy wniosków.

Artykuł 9

Udzielanie informacji organom celnym

1. Na żądanie organów celnych i w określonym terminie każda osoba bezpośrednio lub pośrednio uczestnicząca w wypełnianiu formalności celnych lub w kontrolach celnych dostarcza organom celnym wszelkie wymagane dokumenty i informacje w odpowiedniej formie, jak również udziela im wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia tych formalności lub kontroli.

2. Złożenie deklaracji skróconej lub zgłoszenia celnego lub powiadomienia, lub złożenie wniosku o udzielenie pozwolenia lub wniosku o innego typu decyzję powoduje, że osoba zainteresowana staje się odpowiedzialna za:

- a) prawdziwość i kompletność informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji, powiadomieniu lub wniosku;
- b) autentyczność złożonych lub udostępnionych dokumentów;
- c) wypełnianie — w stosownych przypadkach — wszystkich zobowiązań związanych z objęciem odnośnych towarów daną procedurą celną lub z prowadzeniem dozwolonych operacji.

Przepisy akapitu pierwszego mają również zastosowanie do wszelkich innych form przekazywania informacji wymaganych przez organy celne lub dostarczanych organom celnym.

Obowiązkom określonym w akapicie pierwszym podlega również przedstawiciel celny danej osoby, jeżeli składa on zgłoszenie, deklarację lub powiadomienie, przedkłada wniosek lub dostarcza wymagane informacje.

Artykuł 10

Systemy teleinformatyczne

1. Państwa członkowskie współpracują z Komisją w celu rozwijania, utrzymywania i wykorzystywania teleinformatycznych systemów wymiany informacji pomiędzy urzędami celnymi oraz systemów wspólnej rejestracji i przechowywania danych dotyczących w szczególności:

- a) przedsiębiorców pośrednio lub bezpośrednio zaangażowanych w wypełnianie formalności celnych;
- b) wniosków i pozwoleń dotyczących procedury celnej lub statusu upoważnionego przedsiębiorcy;
- c) wniosków i decyzji szczególnych wydanych zgodnie z art. 20;
- d) wspólnego zarządzania ryzykiem, jak określono w art. 25.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- a) standardową formę i zawartość danych, które będą rejestrowane;
- b) sposób utrzymywania danych przez organy celne państw członkowskich;
- c) zasady dostępu do danych dla:
 - i) przedsiębiorców,
 - ii) innych właściwych organów,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Sekcja 2

Przedstawicielstwo celne

Artykuł 11

Przedstawiciel celny

1. Każda osoba może ustanowić przedstawiciela celnego.

Przedstawicielstwo to może być bezpośrednie — w tym przypadku przedstawiciel celny działa w imieniu i na rzecz innej osoby, lub pośrednie — w tym przypadku przedstawiciel celny działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby.

Przedstawiciel celny musi mieć siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty.

2. Państwa członkowskie mogą określić zgodnie z prawem wspólnotowym warunki, na których przedstawiciel celny może świadczyć usługi w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę. Bez uszczerbku dla stosowania mniej rygorystycznych kryteriów przez dane państwo członkowskie, przedstawiciel

celny odpowiadający kryteriom ustanowionym w art. 14 lit. a)-d) jest jednak uprawniony do świadczenia takich usług w państwie członkowskim innym niż to, w którym ma on siedzibę.

3. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające w szczególności:

- a) warunki odstąpienia od wymogu, o którym mowa w ust. 1 akapit trzeci;
- b) warunki przyznawania i udowadniania uprawnienia, o którym mowa w ust. 2;
- c) wszelkie dalsze środki w celu wykonania niniejszego artykułu,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 12

Upoważnienie

1. Podczas kontaktów z organami celnymi przedstawiciel celny zgłasza fakt wykonywania czynności na rzecz osoby reprezentowanej i określa, czy jest to przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednie.

Osobę, która nie zgłasza faktu działania w charakterze przedstawiciela celnego lub zgłasza fakt działania w charakterze przedstawiciela, mimo że nie jest do tego upoważniona, uznaje się za działającą we własnym imieniu i na swoją rzecz.

2. Organy celne mogą zażądać od każdej osoby, która oświadcza, że działa w charakterze przedstawiciela celnego, przedstawienia dowodów potwierdzających nadanie upoważnienia przez osobę reprezentowaną.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające odstępstwa od akapitu pierwszego, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Sekcja 3

Upoważniony przedsiębiorca

Artykuł 13

Wniosek i upoważnienie

1. Przedsiębiorca mający siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty i spełniający warunki określone w art. 14 i 15, może wystąpić o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy.

Status ten przyznawany jest przez organy celne — w stosownych przypadkach po przeprowadzeniu konsultacji z innymi właściwymi organami — i podlega nadzorowi.

2. Status upoważnionego przedsiębiorcy obejmuje dwa rodzaje upoważnienia: przedsiębiorcy upoważnionego do korzystania z uproszczeń celnych i przedsiębiorcy upoważnionego do korzystania z ułatwień w zakresie bezpieczeństwa i ochrony.

Pierwszy rodzaj upoważnienia umożliwia przedsiębiorcom korzystanie z niektórych uproszczeń zgodnie z przepisami prawa celnego. Na mocy upoważnienia drugiego rodzaju jego posiadacz ma prawo do korzystania z ułatwień w zakresie bezpieczeństwa i ochrony.

Można korzystać z obydwu rodzajów upoważnienia jednocześnie.

3. Z zastrzeżeniem przepisów art. 14 i 15 oraz bez uszczerbku dla kontroli celnych, status upoważnionego przedsiębiorcy jest uznawany przez organy celne we wszystkich państwach członkowskich.

4. Po uznaniu statusu upoważnionego przedsiębiorcy i pod warunkiem spełnienia wymogów związanych z określonym rodzajem uproszczenia przewidzianym w przepisach prawa celnego, organy celne zezwalają przedsiębiorcy na korzystanie z tego uproszczenia.

5. Status upoważnionego przedsiębiorcy może zostać zawieszony lub cofnięty na warunkach określonych zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. g).

6. Upoważniony przedsiębiorca powiadamia organy celne o wszelkich czynnikach, które wystąpią po przyznaniu statusu i mogą mieć wpływ na jego utrzymanie lub zakres.

Artykuł 14

Przyznawanie statusu

Kryteria przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy są następujące:

- a) przestrzeganie wymogów celnych i podatkowych;
- b) zadowalający system zarządzania ewidencją handlową oraz — w stosownych przypadkach — transportową, umożliwiający właściwe kontrole celne;
- c) udowodniona wypłacalność;
- d) zgodnie z art. 13 ust. 2, w przypadkach gdy upoważniony przedsiębiorca pragnie korzystać z uproszczeń przewidzianych zgodnie z przepisami prawa celnego — spełnienie praktycznych standardów w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z prowadzoną działalnością;
- e) zgodnie z art. 13 ust. 2, w przypadkach gdy upoważniony przedsiębiorca pragnie korzystać z ułatwień w zakresie kontroli celnych dotyczących bezpieczeństwa i ochrony, odpowiednie standardy bezpieczeństwa i ochrony.

Artykuł 15

Środki wykonawcze

1. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające przepisy dotyczące:

- a) przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy;

- b) przypadków, w których dokonuje się przeglądu statusu upoważnionego przedsiębiorcy;
- c) udzielania upoważnionym przedsiębiorcom pozwoleń na korzystanie z uproszczeń;
- d) wskazania organu celnego właściwego w sprawach przyznawania statusu i udzielania pozwoleń;
- e) typu i zakresu ułatwień przyznawanych upoważnionym przedsiębiorcom w zakresie kontroli celnych dotyczących bezpieczeństwa i ochrony;
- f) konsultacji z innymi organami celnymi oraz udzielanie im informacji;
- g) warunków, w których status upoważnionego przedsiębiorcy może zostać zawieszony lub cofnięty;
- h) warunków, w których w odniesieniu do specyficznych kategorii upoważnionych przedsiębiorców można odstąpić od wymogu posiadania siedziby na obszarze celnym Wspólnoty, ze szczególnym uwzględnieniem umów międzynarodowych,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

2. Środki te uwzględniają:

- a) zasady przyjęte zgodnie z art. 25 ust. 3;
- b) zawodowy udział w działaniach objętych przepisami prawa celnego;
- c) spełnienie praktycznych standardów w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z prowadzoną działalnością;
- d) posiadanie przez przedsiębiorcę uznawanego na świecie certyfikatu wydanego na podstawie stosownych konwencji międzynarodowych.

Sekcja 4

Decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego

Artykuł 16

Przepisy ogólne

1. Jeżeli osoba występuje do organów celnych z wnioskiem o wydanie decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego, dostarcza tym organom wszelkich wymaganych informacji, które są im niezbędne do wydania tej decyzji.

Wniosek o wydanie decyzji może również zostać złożony przez większą liczbę osób, a decyzja — dotyczyć tych osób, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach prawa celnego.

2. O ile przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, decyzja, o której mowa w ust. 1, zostaje wydana, a wnioskodawca powiadomiony o niej niezwłocznie i nie później niż w terminie czterech miesięcy od daty otrzymania przez organy celne wszystkich informacji koniecznych do wydania przez nie takiej decyzji.

Jednakże w przypadku gdy organy celne nie mogą dotrzymać tych terminów, informują o tym wnioskodawcę przed ich upływem, podając przyczyny oraz wskazując nowy termin, który uznają za niezbędny do wydania decyzji w sprawie wniosku.

3. O ile sama decyzja lub przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, decyzja zaczyna obowiązywać z dniem jej doręczenia wnioskodawcy lub z dniem uznania jej za doręczoną. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 24 ust. 2, wydane decyzje wykonywane są przez organy celne począwszy od tego dnia.

4. Przed wydaniem decyzji, która byłaby niekorzystna dla osoby lub osób, do których jest skierowana, organy celne powiadamiają zainteresowaną osobę lub osoby o podstawach, na których zamierzają oprzeć decyzję, dając tej osobie lub osobom możliwość przedstawienia swojego stanowiska w wyznaczonym terminie rozpoczynającym swój bieg z dniem doręczenia powiadomienia.

Po upływie tego terminu osoba zainteresowana powiadamiana jest w odpowiedniej formie o wydanej decyzji zawierającej uzasadnienie jej wydania. Decyzja zawiera odniesienie do prawa do odwołania przewidzianego w art. 23.

5. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- a) przypadki i warunki, w których nie stosuje się ust. 4 akapit pierwszy;
- b) termin, o którym mowa w ust. 4 akapit pierwszy,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

6. Bez uszczerbku dla przepisów obowiązujących w innych dziedzinach, określających przypadki oraz warunki, w których decyzje stają się nieważne lub tracą moc, organy celne, które wydały daną decyzję, mogą w każdej chwili ją unieważnić, zmienić lub cofnąć, jeżeli nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego.

7. Z wyjątkiem przypadków, gdy organ celny działa jako organ sądowy, przepisy ust. 3, 4 i 6 niniejszego artykułu oraz przepisy art. 17, 18 i 19 stosuje się również do decyzji wydawanych przez organy celne bez uprzedniego wniosku zainteresowanej osoby, a w szczególności do powiadomień o długi celnym, o których mowa w art. 67 ust. 3.

Artykuł 17

Ważność decyzji w całej Wspólnocie

O ile nie wnioskowano lub nie określono inaczej, decyzje oparte na zastosowaniu przepisów prawa celnego lub z tym związane, wydane przez organy celne, są ważne na całym obszarze celnym Wspólnoty.

Artykuł 18

Unieważnianie korzystnych decyzji

1. Organy celne unieważniają decyzję korzystną dla osoby, do której jest ona skierowana, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) decyzja została wydana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych informacji;
- b) wnioskodawca wiedział lub powinien był wiedzieć, że informacje są nieprawidłowe lub niekompletne;
- c) decyzja wydana w przypadku prawidłowych i kompletnych informacji byłaby inna.

2. Osoba, do której skierowana była decyzja, zostaje powiadomiona o jej unieważnieniu.

3. Jeżeli w decyzji wydanej zgodnie z przepisami prawa celnego nie określono inaczej, unieważnienie decyzji zaczyna obowiązywać z dniem, w którym zaczęła obowiązywać pierwotna decyzja.

4. Komisja zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 184 ust. 3, może przyjąć środki w celu wykonania niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do decyzji skierowanych do większej liczby osób.

Artykuł 19

Cofnięcie i zmiana korzystnej decyzji

1. Korzystna decyzja zostaje cofnięta lub zmieniona, jeżeli w przypadkach innych niż określone w art. 18 jeden lub kilka warunków wymaganych do jej wydania nie zostało spełnionych lub nie są już spełnione.

2. O ile przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, korzystna decyzja skierowana do większej liczby osób może zostać cofnięta wyłącznie w stosunku do osoby, która nie spełnia obowiązku nałożonego na nią na mocy tej decyzji.

3. Osoba, do której skierowana została decyzja, powiadamiana jest o jej cofnięciu lub zmianie.

4. Art. 16 ust. 3 dotyczy cofnięcia lub zmiany decyzji.

W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego uzasadniony interes osoby, do której decyzja została skierowana, organy celne mogą jednak odroczyć datę, z którą zaczęło obowiązywać cofnięcie lub zmiana decyzji.

5. Komisja zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 184 ust. 3, może przyjąć środki w celu wykonania niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do decyzji skierowanych do większej liczby osób.

Artykuł 20

Decyzje w sprawie wiążących informacji

1. Na formalny wniosek organy celne wydają decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych, zwane dalej „decyzjami WIT”, lub decyzje w sprawie wiążących informacji o pochodzeniu, zwane dalej „decyzjami WIP”.

Wniosek taki odrzuca się w następujących okolicznościach:

- a) jeżeli wniosek zostaje lub został już złożony w tym samym lub innym urzędzie celnym przez posiadacza lub na rzecz posiadacza decyzji wydanej w odniesieniu do tych samych towarów, a w przypadku decyzji WIP w odniesieniu do tych samych okoliczności decydujących o nabyciu pochodzenia;
- b) jeżeli wniosek nie jest związany z planowanym wykorzystaniem decyzji WIT lub WIP ani z planowanym korzystaniem z procedury celnej.

2. Decyzje WIT oraz decyzje WIP są wiążące jedynie w odniesieniu do klasyfikacji taryfowej lub do określania pochodzenia towarów.

Decyzje te są wiążące dla organów celnych w odniesieniu do posiadacza decyzji jedynie w stosunku do towarów, dla których formalności celne zostały zakończone po dniu, w którym decyzja zaczęła obowiązywać.

Decyzje te są wiążące dla posiadacza decyzji, w stosunku do organów celnych, dopiero ze skutkiem od dnia, w którym decyzja zostanie mu doręczona lub zostanie uznana za doręczoną.

3. Decyzje WIT oraz decyzje WIP są ważne przez okres trzech lat od daty, z którą zaczęła obowiązywać dana decyzja.

4. Do celów stosowania decyzji WIT lub decyzji WIP, w kontekście konkretnej procedury celnej, posiadacz decyzji musi być w stanie udowodnić, że:

- a) w przypadku decyzji WIT — zgłoszone towary odpowiadają pod każdym względem towarom określonym w decyzji;
- b) w przypadku decyzji WIP — dane towary oraz okoliczności decydujące o nabyciu pochodzenia odpowiadają pod każdym względem towarom i okolicznościom określonym w decyzji.

5. W drodze odstępstwa od przepisów art. 16 ust. 6 oraz art. 18, decyzje WIT oraz decyzje WIP zostają unieważnione, jeżeli opierają się na nieprawidłowych lub niekompletnych danych dostarczonych przez wnioskodawcę.

6. Decyzje WIT oraz decyzje WIP zostają cofnięte zgodnie z art. 16 ust. 6 i art. 19.

Decyzji tych nie można zmieniać.

7. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania przepisów ust. 1 i 5 niniejszego artykułu.

8. Bez uszczerbku dla art. 19, środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- a) warunki oraz moment utraty ważności decyzji WIT lub decyzji WIP;
- b) warunki oraz okres, w którym decyzje, o których mowa w lit. a), mogą być nadal stosowane w odniesieniu do wią-

zych umów zawartych na ich podstawie przed upływem okresu ważności decyzji;

- c) warunki, na jakich Komisja może wydać decyzje nakładające na państwa członkowskie wymóg cofnięcia lub zmiany decyzji w sprawie wiążących informacji, zawierającej odmienne informacje wiążące w porównaniu z innymi decyzjami na ten sam temat,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

9. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające warunki wydawania innych decyzji w sprawie informacji wiążących, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Sekcja 5

Sankcje

Artykuł 21

Stosowanie sankcji

1. Każde państwo członkowskie przewiduje sankcje za nieprzestrzeganie wspólnotowych przepisów prawa celnego. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Stosowane sankcje administracyjne mogą przybrać, między innymi, jedną z następujących form lub obie z nich:

- a) kara pieniężna pobierana przez organy celne, w tym, w stosownych przypadkach, ugoda w miejsce sankcji karnej;
- b) cofnięcie, zawieszenie lub zmiana wszelkich pozwoleń znajdujących się w posiadaniu osoby zainteresowanej.

3. W terminie sześciu miesięcy od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, określonej zgodnie z art. 188 ust. 2, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o obowiązujących krajowych przepisach, o których mowa w ust. 1, oraz powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich ich późniejszych zmianach.

Sekcja 6

Odwołania

Artykuł 22

Decyzje podejmowane przez organ sądowy

Przepisów art. 23 i 24 nie stosuje się do odwołań składanych w celu unieważnienia, cofnięcia lub zmiany decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego wydanej przez organ sądowy lub przez organy celne działające jako organ sądowy.

Artykuł 23

Prawo do wniesienia odwołania

1. Każda osoba ma prawo do odwołania się od wydanej przez organy celne decyzji w sprawie stosowania przepisów prawa celnego, dotyczącej jej bezpośrednio i indywidualnie.

Prawo do wniesienia odwołania ma również osoba, która wystąpiła do organów celnych z wnioskiem o wydanie decyzji i której wniosek nie został rozpatrzony w terminie określonym w art. 16 ust. 2.

2. Z prawa do odwołania można korzystać w co najmniej dwóch etapach:

a) w pierwszej kolejności — wniesienie odwołania do organów celnych lub organu sądowego lub innego organu wyznaczonego w tym celu przez państwa członkowskie;

b) w dalszej kolejności — odwołanie się do niezależnego organu wyższej instancji, którym może być organ sądowy lub wyspecjalizowany organ równorzędny, zgodnie z przepisami obowiązującymi w poszczególnych państwach członkowskich.

3. Odwołanie musi zostać złożone w państwie członkowskim, w którym decyzja została wydana lub w którym wystąpiono z wnioskiem o jej wydanie.

4. Państwa członkowskie zapewniają procedury odwoławcze umożliwiające szybkie potwierdzenie lub skorygowanie decyzji wydawanych przez organy celne.

Artykuł 24

Wstrzymanie wykonania

1. Złożenie odwołania nie powoduje wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji.

2. Organ celny wstrzymuje jednak wykonanie decyzji w całości lub w części, w przypadku gdy mają uzasadnione powody, by sądzić, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z przepisami prawa celnego lub gdy istnieje obawa spowodowania nieodwracalnej szkody dla osoby zainteresowanej.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, jeżeli zaskarżona decyzja nakłada należności celne przywózowe lub należności celne wywózowe, wstrzymanie jej wykonania uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia, chyba że na podstawie udokumentowanej oceny zostanie stwierdzone, że złożenie takiego zabezpieczenia mogłoby spowodować poważne ekonomiczne lub społeczne trudności dłużnika.

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania przepisów pierwszego akapitu niniejszego ustępu.

Sekcja 7

Kontrola towarów

Artykuł 25

Kontrole celne

1. Organ celny może przeprowadzać wszelkie kontrole celne, które uznają za niezbędne.

Kontrole celne mogą polegać w szczególności na rewizji towarów, pobieraniu próbek, weryfikacji danych zawartych w zgłoszeniu lub deklaracji oraz kontroli posiadania i autentyczności dokumentów, kontroli księgowości i innych danych przedsiębiorców, inspekcji środków transportu, kontroli bagażu i innych towarów przewożonych przez osoby oraz na przeprowadzaniu oficjalnych dochodzeń i innych podobnych działań.

2. Kontrole celne, inne niż kontrole wrywkowe, opierają się głównie na analizie ryzyka — przeprowadzanej z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych w celu identyfikacji i oceny ryzyka oraz podjęcia niezbędnych środków zapobiegawczych — na podstawie kryteriów opracowanych na szczeblu krajowym, wspólnotowym oraz, w stosownych przypadkach, międzynarodowym.

Państwa członkowskie we współpracy z Komisją opracowują, utrzymują i stosują wspólne ramy zarządzania ryzykiem oparte na wymianie pomiędzy administracjami celnymi informacji o ryzyku i analiz oraz na ustaleniu, między innymi, wspólnych kryteriów oceny ryzyka, środków kontroli i priorytetowych obszarów kontroli.

Kontrole oparte na takich informacjach i kryteriach przeprowadzane są bez uszczerbku dla innych kontroli przeprowadzanych zgodnie z ust. 1 i 2 lub zgodnie z innymi obowiązującymi przepisami.

3. Bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki wykonawcze określające:

a) wspólne ramy zarządzania ryzykiem;

b) wspólne kryteria oraz priorytetowe obszary kontroli;

c) informacje o ryzyku oraz wyniki analiz, które mają być wymieniane między administracjami celnymi.

Artykuł 26

Współpraca organów

1. W przypadku gdy w odniesieniu do tych samych towarów właściwe organy przeprowadzają kontrole inne niż kontrole celne, organy celne w ścisłej współpracy z tymi innymi organami dokładają starań, by kontrole te były w miarę możliwości przeprowadzane w tym samym czasie i miejscu, co kontrole celne (system kompleksowej obsługi), przy czym organy celne pełnią rolę koordynatora tych działań.

2. W ramach kontroli, o których mowa w niniejszej sekcji, organy celne i inne właściwe organy mogą, gdy jest to konieczne w celu zminimalizowania ryzyka oraz zwalczania nadużyć, przekazywać sobie nawzajem oraz Komisji otrzymane dane dotyczące wprowadzania, wyprowadzania, tranzytu, przemieszczania, składowania i końcowego przeznaczenia, w tym obrotu pocztowego, towarów przemieszczanych między obszarem celnym Wspólnoty a innymi obszarami oraz obecności i przemieszczania w obszarze celnym towarów niewspólnotowych i towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia, jak również dokonywać wymiany wyników kontroli. OrganY celne i Komisja mogą również wymieniać takie dane między sobą w celu zapewnienia jednolitego stosowania wspólnotowych przepisów prawa celnego.

Artykuł 27

Kontrola po zwolnieniu towarów

W celu upewnienia się co do prawidłowości danych zawartych w deklaracji skróconej lub zgłoszeniu celnym, organy celne po dokonaniu zwolnienia towarów mogą przeprowadzić kontrolę dokumentów i danych związanych z czynnościami dotyczącymi danego towaru lub wcześniejszych lub późniejszych operacji handlowych w odniesieniu do tego towaru. OrganY te mogą również przeprowadzić rewizję takich towarów lub pobrać próbki, jeżeli nadal istnieje taka możliwość.

Kontrole takie mogą zostać przeprowadzone u posiadacza towarów lub jego przedstawiciela, u innej osoby bezpośrednio lub pośrednio zaangażowanej w te operacje w charakterze zawodowym lub innej osoby dysponującej w celach zawodowych tymi dokumentami i danymi.

Artykuł 28

Wewnątrzspólnotowe rejsy lotnicze i morskie

1. Kontrole celne lub formalności celne stosowane wobec bagażu podręcznego lub rejestrowanego osób odbywających lot wewnątrzspólnotowy lub przekraczających morze wewnątrz Wspólnoty przeprowadzane są tylko wtedy, gdy przewidują to przepisy prawa celnego.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla:

- a) kontroli bezpieczeństwa;
- b) kontroli wynikających z zakazów lub ograniczeń.

3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki dotyczące stosowania niniejszego artykułu, określające przypadki oraz warunki stosowania kontroli celnych i formalności celnych w odniesieniu do:

- a) bagażu podręcznego i rejestrowanego należącego do:
 - i) osób odbywających lot statkiem powietrznym wyruszającym z niewspólnotowego portu lotniczego, który po międzylądowaniu we wspólnotowym porcie lotniczym kontynuuje lot do innego wspólnotowego portu lotniczego;
 - ii) osób odbywających lot statkiem powietrznym, który ląduje we wspólnotowym porcie lotniczym, a następnie kontynuuje lot do niewspólnotowego portu lotniczego;

- iii) osób korzystających z przewozu morskiego obsługiwanego przez ten sam statek i obejmującego etapy rozpoczynających się, mających postój lub kończących się w niewspólnotowym porcie lotniczym;

- iv) osób na statkach wycieczkowych i turystycznych lub służbowych statkach powietrznych;

b) bagażu podręcznego i rejestrowanego:

- i) przybywającego do wspólnotowego portu lotniczego na pokładzie statku powietrznego z niewspólnotowego portu lotniczego i przeniesionego w tym wspólnotowym porcie lotniczym na inny statek powietrzny mający odbyć lot wewnątrzspólnotowy;

- ii) załadowanego we wspólnotowym porcie lotniczym na statek powietrzny mający odbyć lot wewnątrzspólnotowy, a następnie przeniesionego w innym wspólnotowym porcie lotniczym na statek powietrzny, którego celem jest niewspólnotowy port lotniczy.

Sekcja 8

Przechowywanie dokumentów i innych danych; opłaty i koszty

Artykuł 29

Przechowywanie dokumentów i innych danych

1. Do celów kontroli celnych osoba zainteresowana przechowuje przez okres co najmniej trzech lat kalendarzowych dokumenty i informacje, o których mowa w art. 9 ust. 1, na dowolnym nośniku dostępnym organom celnym i akceptowanym przez nie.

W przypadku towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu w okolicznościach innych niż określone w akapicie trzecim lub w przypadku towarów zgłoszonych do wywozu, termin ten rozpoczyna się z końcem roku, w którym przyjęte zostało zgłoszenie celne dotyczące dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu lub zgłoszenie wywozowe.

W przypadku towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej ze względu na końcowe przeznaczenie, termin ten rozpoczyna się z końcem roku, w którym towary przestają być objęte dozorem celnym.

W przypadku towarów objętych inną procedurą celną termin ten rozpoczyna się z końcem roku, w którym została zakończona dana procedura celna.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 68 ust. 4, w przypadku gdy kontrole celne w zakresie długu celnego wykazują konieczność wprowadzenia korekty odpowiedniego zapisu księgowego, a zainteresowana osoba została o tym powiadomiona, dokumenty oraz informacje przechowuje się przez trzy lata następujące po upływie okresu przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu.

W przypadku złożenia odwołania lub rozpoczęcia postępowania sądowego dokumenty oraz informacje muszą być przechowywane przez okres przewidziany w ust. 1 niniejszego artykułu lub do czasu zakończenia postępowania odwoławczego lub sądowego, w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy.

Artykuł 30

Opłaty i koszty

1. Organy celne nie pobierają opłat z tytułu przeprowadzenia kontroli celnych lub innych form stosowania przepisów prawa celnego, jeżeli odbywa się to w godzinach pracy właściwych urzędów celnych.

Organy celne mogą jednak pobierać opłaty lub dochodzić zwrotu kosztów w przypadku świadczenia określonych usług, w szczególności następujących:

- a) obecność funkcjonariuszy celnych na wnioski, poza oficjalnymi godzinami urzędowania lub w pomieszczeniach innych niż pomieszczenia celne;
- b) analizy lub ekspertyzy dotyczące towarów oraz opłaty pocztowe za zwrot towarów do wnioskodawcy, w szczególności w odniesieniu do decyzji wydanych na mocy art. 20 lub do udzielenia informacji zgodnie z art. 8 ust. 1;
- c) kontrola lub pobieranie próbek towarów do celów weryfikacji lub zniszczenie towarów, jeżeli powoduje to koszty inne niż koszty pracy funkcjonariuszy celnych;
- d) nadzwyczajne środki kontroli, gdy jest to niezbędne ze względu na rodzaj towaru lub potencjalne ryzyko.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające środki w celu wykonania ust. 1 akapit drugi, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3

Przeliczanie waluty i terminy

Artykuł 31

Przeliczanie waluty

1. Właściwe organy publikują lub udostępniają w Internecie kurs wymiany walut stosowany w przypadku, gdy wymiana taka jest konieczna z jednego z następujących powodów:

- a) jeżeli elementy wykorzystywane do ustalenia wartości celnej towarów wyrażone są w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w którym ustalana jest wartość celna;
- b) jeżeli w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów i kwoty należności celnych przywózowych i wywózowych, w tym wartości progowych we wspólnotowej taryfie celnej, konieczne jest podanie wartości euro w walutach krajowych.

2. Jeżeli przeliczenie waluty jest konieczne z powodów innych niż wymienione w ust. 1, stosowaną w ramach przepisów prawa celnego wartość euro w walutach krajowych określa się co najmniej raz w roku.

3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 32

Terminy

1. Jeżeli okres, data lub termin określone są w przepisach prawa celnego, okres taki nie może zostać przedłużony lub skrócony, a data lub termin — odroczone lub przyspieszone, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej.

2. Stosuje się zasady dotyczące okresów, dat i terminów, określone w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającym zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów ⁽¹⁾, z wyjątkiem szczególnych przypadków przewidzianych we wspólnotowych przepisach prawa celnego.

TYTUŁ II

ELEMENTY, NA PODSTAWIE KTÓRYCH STOSOWANE SĄ NALEŻNOŚCI CELNE PRZYWOZOWE I WYWOZOWE ORAZ INNE ŚRODKI DOTYCZĄCE WYMIANY TOWAROWEJ

ROZDZIAŁ 1

Wspólna taryfa celna i klasyfikacja taryfowa towarów

Artykuł 33

Wspólna taryfa celna

1. Podstawą należnych należności celnych przywózowych i wywózowych jest wspólna taryfa celna.

Inne środki, ustanowione w przepisach wspólnotowych regulujących określone dziedziny wymiany towarowej, stosowane są w odpowiednich przypadkach zgodnie z klasyfikacją taryfową danych towarów.

2. Wspólna taryfa celna obejmuje:

- a) nomenklaturę scaloną towarów, określoną w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽²⁾;
- b) każdą inną nomenklaturę, która jest całkowicie lub częściowo oparta na nomenklaturze scalonej lub która dodaje do niej dalsze podpodziały i która została ustanowiona w przepisach wspólnotowych regulujących określone dziedziny do celów stosowania środków taryfowych związanych z wymianą towarową;

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 8.6.1971, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 256, 7.9.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 733/2007 (Dz.U. L 169 z 29.6.2007, str. 1).

- c) stawki celne konwencyjne lub zwykle autonomiczne, stosowane w odniesieniu do towarów objętych nomenklaturą scaloną;
- d) preferencyjne środki taryfowe określone w umowach zawartych przez Wspólnotę z niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty lub z grupami takich krajów lub terytoriów;
- e) preferencyjne środki taryfowe przyjęte jednostronnie przez Wspólnotę w odniesieniu do niektórych krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Wspólnoty lub w odniesieniu do grup takich krajów lub terytoriów;
- f) autonomiczne środki przewidujące obniżenie należności celnych lub zwolnienie z należności celnych za niektóre towary;
- g) uprzywilejowane traktowanie taryfowe w zakresie środków, o których mowa w lit. c)-f) lub h), z którego mogą korzystać niektóre towary ze względu na ich rodzaj lub końcowe przeznaczenie;
- h) inne środki taryfowe przewidziane w przepisach wspólnotowych dotyczących rolnictwa, handlu lub innych dziedzin.

3. Na wniosek zgłaszającego, w przypadku gdy towary spełniają warunki określone w ust. 2 lit. d)-g), stosuje się środki przewidziane w tych przepisach zamiast środków określonych w ust. 2 lit. c). Można je stosować z mocą wsteczną, pod warunkiem że dotrzymane są terminy i warunki przewidziane w odpowiednich środkach lub w niniejszym kodeksie.

4. Jeżeli stosowanie środków, o których mowa w ust. 2 lit. d)-g), lub zwolnienie ze środków, o których mowa w ust. 2 lit. h), jest ograniczone do określonej ilości przywożonych lub wywożonych towarów, stosowanie tych środków lub zwolnienie z nich w przypadku kontyngentów taryfowych ustaje w momencie, gdy zostanie osiągnięta ta określona ilość przywożonych lub wywożonych towarów.

W przypadku plafonów taryfowych stosowanie tych środków ustaje na mocy aktu prawnego Wspólnoty.

5. Komisja zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 184 ust. 3, przyjmuje środki w celu wykonania przepisów ust. 1 i 4 niniejszego artykułu.

Artykuł 34

Klasyfikacja taryfowa towarów

1. „Klasyfikacja taryfowa” towarów do celów stosowania wspólnej taryfy celnej polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w nomenklaturze scalonej, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.
2. „Klasyfikacja taryfowa” towarów do celów stosowania środków pozataryfowych polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w nomenklaturze scalonej lub innej nomenklaturze ustanowionej przepisami wspólnotowymi, która jest całkowicie lub częściowo oparta na nomenklaturze scalonej lub która dodaje do niej dalsze podpodziały, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.
3. Podpozycja lub dalszy podpodział, określone zgodnie z przepisami ust. 1 i 2, wykorzystywane są do celów stosowania środków związanych z tą podpozycją.

ROZDZIAŁ 2

Pochodzenie towarów

Sekcja 1

Niepreferencyjne pochodzenie

Artykuł 35

Zakres zastosowania

W art. 36, 37 oraz 38 ustanawia się reguły określania niepreferencyjnego pochodzenia towarów do celów stosowania:

- a) wspólnej taryfy celnej z wyjątkiem środków, o których mowa w art. 33 ust. 2 lit. d) i e);
- b) środków pozataryfowych ustanowionych w przepisach wspólnotowych regulujących określone dziedziny wymiany towarowej;
- c) innych środków wspólnotowych dotyczących pochodzenia towarów.

Artykuł 36

Nabywanie pochodzenia

1. Towar całkowicie uzyskany w danym kraju lub na danym terytorium uznawany jest za pochodzący z tego kraju lub terytorium.
2. Towar, w którego produkcji bierze udział więcej niż jeden kraj lub więcej niż jedno terytorium, uznaje się za pochodzący z kraju lub terytorium, w którym został poddany ostatniemu istotnemu przetworzeniu.

Artykuł 37

Dowód pochodzenia

1. W przypadku gdy w zgłoszeniu celnym wskazane zostaje pochodzenie zgodnie z przepisami prawa celnego, organy celne mogą zażądać od zgłaszającego udowodnienia pochodzenia towarów.
2. Niezależnie od przedstawienia dowodu pochodzenia zgodnie z przepisami prawa celnego lub innym prawodawstwem wspólnotowym regulującym określone dziedziny, w przypadku uzasadnionej wątpliwości organy celne mogą zażądać dodatkowego dowodu w celu upewnienia się, że wskazane pochodzenie jest zgodnie z regułami określonymi w stosownych przepisach wspólnotowych.
3. Jeżeli takie są wymogi wymiany handlowej, dokument potwierdzający pochodzenie może być wystawiony we Wspólnocie.

Artykuł 38

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania przepisów art. 36 i 37.

Sekcja 2

Preferencyjne pochodzenie

Artykuł 39

Preferencyjne pochodzenie towarów

1. Aby skorzystać ze środków, o których mowa w art. 33 ust. 2 lit. d) lub e), lub z preferencyjnych środków pozataryfowych, towary muszą spełniać reguły preferencyjnego pochodzenia określone w ust. 2-5 niniejszego artykułu.

2. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych określonych w umowach zawartych przez Wspólnotę z niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty lub z grupami takich krajów lub terytoriów, reguły preferencyjnego pochodzenia ustanowione są w tych umowach.

3. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych przyjętych jednostronnie przez Wspólnotę w odniesieniu do niektórych krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Wspólnoty lub do grup takich krajów lub terytoriów, innych niż określone w ust. 5, Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki ustanawiające reguły preferencyjnego pochodzenia.

4. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych mających zastosowanie w wymianie handlowej między obszarem celnym Wspólnoty a Ceutą i Melillą, określonych w protokole nr 2 do Aktu przystąpienia z 1985 r., reguły preferencyjnego pochodzenia przyjmuje się zgodnie z art. 9 tego protokołu.

5. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych wprowadzonych na mocy uzgodnień preferencyjnych przyjętych wobec krajów i terytoriów zamorskich stowarzyszonych ze Wspólnotą, reguły preferencyjnego pochodzenia przyjmuje się zgodnie z art. 187 Traktatu.

6. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki niezbędne do wdrożenia reguł, o których mowa w ust. 2-5 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 3

Wartość celna towarów

Artykuł 40

Zakres zastosowania

Do celów stosowania wspólnej taryfy celnej oraz środków pozataryfowych, ustanowionych w przepisach wspólnotowych regulujących określone dziedziny wymiany towarowej, wartość celna towarów określana jest zgodnie z przepisami art. 41-43.

Artykuł 41

Metoda ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej

1. Zasadniczą podstawą wartości celnej towarów jest wartość transakcyjna tj. cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar

celny Wspólnoty, skorygowana — w razie potrzeby — zgodnie ze środkami przyjętymi na mocy art. 43.

2. Cena faktycznie zapłacona lub należna to całkowita płatność, która została lub ma zostać dokonana przez kupującego sprzedającemu lub przez kupującego stronie trzeciej na korzyść sprzedającego za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności, które zostały lub mają zostać dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów.

3. Wartość transakcyjna stosowana jest, pod warunkiem że:

a) dysponowanie towarami lub użytkowanie towarów przez kupującego nie podlega ograniczeniom innym niż:

i) ograniczenia nakładane lub wymagane przez prawo lub przez organy publiczne we Wspólnocie;

ii) ograniczenia dotyczące obszaru geograficznego, na którym towary mogą zostać odsprzedane,

iii) ograniczenia, które nie mają istotnego wpływu na wartość celną towarów;

b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość — w odniesieniu do towarów, których wartość celna jest ustalana — jest niemożliwa do ustalenia;

c) żadna część dochodu z ewentualnej późniejszej odsprzedaży towarów, dysponowania nimi lub ich użytkowania przez kupującego nie przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu, chyba że zgodnie ze środkami przyjętymi na mocy art. 43 może zostać dokonana odpowiednia korekta;

d) kupujący i sprzedający nie są ze sobą powiązani lub powiązanie między nimi nie miało wpływu na cenę.

Artykuł 42

Zastępcze metody ustalania wartości celnej

1. Jeżeli wartość celna towarów nie może zostać ustalona na podstawie art. 41, ustala się ją, stosując kolejno procedury z ust. 2 lit. a)-d) niniejszego artykułu aż do pierwszej litery, na podstawie której możliwe będzie ustalenie wartości celnej towarów.

Na wniosek zgłaszającego kolejność stosowania lit. c) i d) zostaje zmieniona.

2. Zgodnie z ust. 1 wartością celną jest:

a) wartość transakcyjna identycznych towarów sprzedawanych w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;

b) wartość transakcyjna podobnych towarów sprzedanych w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;

c) wartość oparta na cenie jednostkowej, po jakiej towary przywożone lub towary identyczne lub podobne sprzedawane są na obszarze celnym Wspólnoty w największych zbiorczych ilościach osobom niepowiązanym ze sprzedającymi;

d) wartość kalkulowana.

3. Jeżeli wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie ust. 1, ustala się ją na podstawie danych dostępnych na obszarze celnym Wspólnoty z zastosowaniem odpowiednich środków zgodnych z następującymi zasadami i przepisami ogólnymi:

- a) porozumienia w sprawie stosowania art. VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu;
- b) art. VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu;
- c) niniejszego rozdziału.

Artykuł 43

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki ustanawiające:

- a) elementy, które — w celu ustalenia wartości celnej — należy dodać do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, lub które można pominąć,
- b) elementy wykorzystywane do ustalania wartości kalkulowanej,
- c) metodę ustalania wartości celnej w szczególnych przypadkach oraz w odniesieniu do towarów, dla których po zastosowaniu procedury specjalnej powstaje dług celny,
- d) wszelkie inne warunki, przepisy i zasady niezbędne do stosowania art. 41 i 42.

TYTUŁ III

DŁUG CELNY I ZABEZPIECZENIA

ROZDZIAŁ 1

Powstanie długu celnego

Sekcja 1

Dług celny w przywozie

Artykuł 44

Dopuszczenie do swobodnego obrotu i odprawa czasowa

1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku objęcia niewspólnotowych towarów podlegających należnościom celnym przywozowym jedną z następujących procedur celnych:

- a) dopuszczenie do swobodnego obrotu, w tym na mocy przepisów o końcowym przeznaczeniu;
- b) odprawa czasowa z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego.

3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na której rzecz dokonywane jest zgłoszenie celne.

Jeżeli zgłoszenie celne dotyczące jednej z procedur, o których mowa w ust. 1, zostaje sporządzone na podstawie danych powodujących, że nie pobrane zostają w całości lub części należności celne przywozowe, osoba, która dostarczyła dane

wymagane do sporządzenia zgłoszenia i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że dane te są nieprawdziwe, jest również dłużnikiem.

Artykuł 45

Przepisy szczególne dotyczące towarów niepochodzących

1. W przypadku zakazu zwrotu lub zwolnienia z należności celnych przywozowych w odniesieniu do towarów niepochodzących użytych do wytwarzania produktów, dla których wystawia się dowód pochodzenia lub sporządza się go w ramach uzgodnień preferencyjnych między Wspólnotą a niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty lub grupami takich krajów lub terytoriów, dług celny w przywozie w odniesieniu do tych towarów niepochodzących powstaje w wyniku przyjęcia powiadomienia o powrotnym wywozie dotyczącego danych produktów.

2. Jeżeli dług celny powstaje zgodnie z ust. 1, kwota należności celnych przywozowych odpowiadająca temu długowi określana jest na warunkach takich samych, jak w przypadku długu celnego, który powstałby w wyniku przyjęcia w tym samym dniu zgłoszenia celnego dotyczącego dopuszczenia do swobodnego obrotu towarów niepochodzących, użytych do wytworzenia danych produktów, w celu zakończenia procedury uszlachetniania czynnego.

3. Art. 44 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio. W przypadku towarów niewspólnotowych, o których mowa w art. 179, dłużnikiem jest jednak osoba, która składa powiadomienie o powrotnym wywozie. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na której rzecz składane jest powiadomienie.

Artykuł 46

Dług celny powstały w wyniku niewypełnienia warunków lub obowiązków

1. Jeżeli towary podlegają należnościom celnym przywozowym, dług celny w przywozie powstaje w każdym z poniższych przypadków:

- a) niewypełnienie jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego, dotyczących wprowadzania towarów niewspólnotowych na obszar celnym Wspólnoty, usunięcia ich spod dozoru celnego lub przemieszczania, przetwarzania, składowania, odprawy czasowej takich towarów lub dysponowania nimi na tym obszarze;
- b) niewypełnienie jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących końcowego przeznaczenia towarów na obszarze celnym Wspólnoty;
- c) niewypełnienie warunku wymaganego do objęcia towarów niewspólnotowych procedurą celną lub zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej ze względu na końcowe przeznaczenie towaru.

2. Dług celny powstaje z chwilą gdy:

- a) nie zostaje wypełniony lub przestaje być wypełniany obowiązek, którego niewypełnienie powoduje powstanie długu celnego;

b) przyjęte zostaje zgłoszenie celne o objęciu towarów procedurą celną, a następnie zostaje stwierdzone, że warunek wymagany do objęcia towarów tą procedurą lub przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów nie został faktycznie wypełniony.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), dłużnikiem jest:

- a) każda osoba zobowiązana do wypełnienia danych obowiązków;
- b) każda osoba, która wiedziała lub powinna była wiedzieć o niewypełnieniu obowiązku wynikającego z przepisów prawa celnego, a która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia obowiązku lub uczestniczyła w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku;
- c) każda osoba, która nabyła lub posiadała towar i która w chwili jego nabycia lub wejścia w jego posiadanie wiedziała lub powinna była wiedzieć, że obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego nie został wypełniony.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c), dłużnikiem jest osoba zobowiązana do wypełnienia warunków wymaganych do objęcia towarów procedurą celną lub dokonania zgłoszenia danych towarów do tej procedury lub przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów.

W przypadku gdy dokonuje się zgłoszenia celnego dotyczącego jednej z procedur, o których mowa w ust. 1, lub przekazane zostają organom celnym jakiegokolwiek dane wymagane na mocy przepisów prawa celnego, dotyczące warunków obejmowania towarów procedurą celną, w wyniku czego nie zostają pobrane w całości lub części należności celne przywózowe, dłużnikiem jest również osoba, która dostarczyła dane wymagane do dokonania zgłoszenia i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że dane te są nieprawdziwe.

Artykuł 47

Odliczenie uiszczonej kwoty należności celnych przywózowych

1. Jeżeli dług celny powstaje, zgodnie z art. 46 ust. 1, w odniesieniu do towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, kwota należności celnych przywózowych uiszczona przy dopuszczeniu do obrotu jest odliczana od kwoty należności celnych przywózowych odpowiadającej długowi celnemu.

Akapit pierwszy stosuje się odpowiednio w przypadku długu celnego powstałego w odniesieniu do odpadów i pozostałości powstałych przy zniszczeniu takich towarów.

2. Jeżeli dług celny powstaje, zgodnie z art. 46 ust. 1, w odniesieniu do towarów objętych procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywózowych, kwota należności celnych przywózowych uiszczona przy częściowym zwolnieniu jest odliczana od kwoty należności celnych przywózowych odpowiadającej długowi celnemu.

Sekcja 2

Dług celny w wywozie

Artykuł 48

Wywóz i uszlachetnianie bierne

1. Dług celny w wywozie powstaje w wyniku objęcia procedurą wywozu lub procedurą uszlachetniania biernego towarów podlegających należnościom celnym wywozowym.
2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego.
3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na której rzecz dokonuje się zgłoszenia celnego.

Jeżeli zgłoszenia celnego dokonuje się na podstawie danych powodujących, że nie pobrane zostają w całości lub części należności celne wywozowe, osoba, która dostarczyła dane wymagane do dokonania zgłoszenia i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że dane te są nieprawdziwe, jest również dłużnikiem.

Artykuł 49

Dług celny powstały w wyniku niespełnienia warunków lub obowiązków

1. Jeżeli towary podlegają należnościom celnym wywozowym, dług celny w wywozie powstaje w wyniku:
 - a) niewypełnienia jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego, dotyczących wyprowadzenia towarów;
 - b) niewypełnienia warunków wymaganych do wyprowadzenia towaru poza obszar celny Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.
2. Dług celny powstaje z chwilą gdy:
 - a) towary zostaną faktycznie wyprowadzone poza obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego;
 - b) towary dotrą do miejsca przeznaczenia innego niż to, do którego dopuszczone było ich wyprowadzenie poza obszar celny Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych;
 - c) w przypadku gdy organy celne nie są w stanie określić chwili, o której mowa w lit. b) — gdy upłynie termin przewidziany na dostarczenie dowodu, że wypełnione zostały warunki uprawniające do zastosowania takiego zwolnienia w odniesieniu do tych towarów.
3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), dłużnikiem jest każda z następujących osób:
 - a) osoba, od której wymagane było wypełnienie danego obowiązku;
 - b) osoba, która wiedziała lub powinna była wiedzieć o niewypełnieniu obowiązku wynikającego z przepisów prawa celnego i która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia danego obowiązku;
 - c) osoba uczestnicząca w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że nie dokonano zgłoszenia celnego, mimo że należało to zrobić.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b), dłużnikiem jest osoba zobowiązana do wypełnienia warunków wymaganych do wyprowadzenia towaru poza obszar celny Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.

Sekcja 3

Przepisy wspólne dla długów celnych powstałych w przywozie i w wywozie

Artykuł 50

Zakazy i ograniczenia

1. Dług celny w przywozie lub w wywozie powstaje także wtedy, gdy odnosi się do towarów będących przedmiotem jakiegokolwiek rodzaju środków zakazu lub ograniczenia w przywozie lub wywozie.
2. W żadnym z następujących przypadków nie dochodzi jednak do powstania długu celnego:
 - a) nielegalne wprowadzenie na obszar celny Wspólnoty fałszywych środków płatniczych;
 - b) wprowadzenie na obszar celny Wspólnoty środków odurzających i substancji psychotropowych, które nie jest ściśle nadzorowane przez właściwe organy ze względu na ich przeznaczenie do celów leczniczych i naukowych.
3. Do celów sankcji mających zastosowanie do przestępstw lub wykroczeń celnych, dług celny uważa się jednak za powstały, w przypadku gdy na mocy prawa państwa członkowskiego należności celne lub istnienie długu celnego stanowią podstawę do określenia sankcji.

Artykuł 51

Kilku dłużników

Jeżeli do zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej temu samemu dłużnikowi celnemu zobowiązanych jest kilku dłużników, odpowiadają oni solidarnie za całość długu.

Artykuł 52

Ogólne zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

1. Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest określana zgodnie z takimi zasadami obliczania należności celnych, jakie miały zastosowanie do danych towarów w chwili powstania w stosunku do nich długu celnego.
2. W przypadku gdy nie można dokładnie określić chwili powstania długu celnego, za chwilę powstania długu celnego uważa się chwilę, w której organy celne stwierdzają, że towary znajdują się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

Jeżeli jednak informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają na ustalenie, że dług celny powstał przed stwierdzeniem jego istnienia przez te organy, uznaje się, że dług celny powstał w najwcześniejszej chwili, w której można stwierdzić tę sytuację.

Artykuł 53

Szczególne zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych

1. Jeżeli w odniesieniu do towarów objętych procedurą celną zostały poniesione koszty związane ze składowaniem lub zwyczajowymi zabiegami na obszarze celnym Wspólnoty, kosztów tych lub zwiększenia wartości nie uwzględnia się przy obliczaniu kwoty należności celnych przywozowych, pod warunkiem że zgłaszający przedstawi należyłą dokumentację tych kosztów.

Przy obliczaniu kwoty należności celnych przywozowych uwzględnia się jednak wartość celną, ilość, rodzaj oraz pochodzenie wykorzystanych w tych operacjach towarów niewspólnotowych.

2. Jeżeli klasyfikacja taryfowa towarów objętych procedurą celną zmienia się w rezultacie zwyczajowych zabiegów na obszarze celnym Wspólnoty, na wniosek zgłaszającego stosuje się pierwotną klasyfikację taryfową towarów objętych tą procedurą.

3. Jeżeli dług celny powstaje w odniesieniu do produktów przetworzonych powstałych w ramach procedury uszlachetniania czynnego, na wniosek zgłaszającego kwotę należności celnych przywozowych odpowiadającą takiemu dłużnikowi określa się na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości, rodzaju i pochodzenia towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego obowiązujących w dniu przyjęcia zgłoszenia celnego dotyczącego tych towarów.

4. Jeżeli przepisy prawa celnego przewidują uprzywilejowane traktowanie taryfowe towarów, zwolnienie lub całkowite albo częściowe zwolnienie z należności celnych przywozowych lub wywozowych, zgodnie z art. 33 ust. 2 lit. d)-g), art. 130-133, art. 171-174 lub zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych⁽¹⁾, takie uprzywilejowane traktowanie taryfowe lub zwolnienie z należności stosuje się również w przypadkach, w których dług celny powstaje zgodnie z art. 46 lub 49 niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa.

Artykuł 54

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- a) zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych mających zastosowanie do towarów;
- b) dalsze szczegółowe zasady dotyczące procedur specjalnych;
- c) odstępstwa od art. 52 i 53, w szczególności, po to aby zapobiec obchodzeniu środków taryfowych, o których mowa w art. 33 ust. 2 lit. h),

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 23.4.1983, str. 1. Rozporządzenie zmienione ostatnio Aktem przystąpienia z 2003 r.

Artykuł 55

Miejsce powstania długu celnego

1. Dług celny powstaje w miejscu, w którym dokonuje się zgłoszenia celnego lub powiadomienia o powrotnym wywozie, o którym mowa w art. 44, 45 i 48, lub w miejscu, w którym dokonuje się zgłoszenia uzupełniającego, o którym mowa w art. 110 ust. 3.

We wszystkich pozostałych przypadkach miejscem powstania długu celnego jest miejsce zaistnienia zdarzeń, z których dług ten wynika.

Jeżeli nie można określić tego miejsca, dług celny powstaje w miejscu, w którym organy celne stwierdzają, że towary znajdują się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

2. Jeżeli towary zostały objęte procedurą celną, która nie została zakończona, a miejsca nie można ustalić zgodnie z ust. 1 akapit drugi lub trzeci w określonym terminie, dług celny powstaje w miejscu, w którym towary zostały objęte daną procedurą lub wprowadzone na obszar celny Wspólnoty w ramach tej procedury.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające termin, o którym mowa w pierwszym akapicie niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

3. Jeżeli informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają im na stwierdzenie, że dług celny mógł powstać w kilku miejscach, uznaje się, że dług celny powstał w miejscu, w którym powstał on po raz pierwszy.

4. Jeżeli organ celny stwierdzi, że dług celny powstał na mocy art. 46 lub 49 w innym państwie członkowskim, a kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca temu długowi jest niższa niż 10 000 EUR, to dług celny uważa się za powstały w państwie członkowskim, w którym stwierdzono jego powstanie.

ROZDZIAŁ 2

Zabezpieczenie potencjalnego lub istniejącego długu celnego

Artykuł 56

Przepisy ogólne

1. Jeżeli nie postanowiono inaczej, niniejszy rozdział stosuje się do zabezpieczenia zarówno długu celnego już powstałego, jak i długu, który może powstać.

2. Organy celne mogą wymagać złożenia zabezpieczenia, w celu zapewnienia zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu. W przypadkach przewidzianych w stosownych przepisach wymagane zabezpieczenie może obejmować również inne należności przewidziane w innych stosownych obowiązujących przepisach.

3. W przypadku gdy organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia, jest ono wymagane od dłużnika lub osoby, która może stać się dłużnikiem. Mogą one również zezwolić na złożenie zabezpieczenia przez osobę inną niż ta, od której jest ono wymagane.

4. Bez uszczerbku dla art. 64 organy celne wymagają złożenia tylko jednego zabezpieczenia w odniesieniu do danych towarów lub danego zgłoszenia.

Zabezpieczenie złożone w odniesieniu do danego zgłoszenia ma zastosowanie do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności w stosunku do wszystkich towarów objętych tym zgłoszeniem lub zwolnionych na jego podstawie bez względu na to, czy zgłoszenie jest prawidłowe.

Jeżeli zabezpieczenie nie zostało zwolnione, może ono zostać również wykorzystane w granicach zabezpieczonej kwoty do odzyskiwania kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych oraz innych należności wynikających z kontroli po zwolnieniu towarów.

5. Na wniosek osoby, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, organy celne mogą, zgodnie z art. 62 ust. 1 i 2, zezwolić na złożenie zabezpieczenia generalnego obejmującego kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu w odniesieniu do dwóch lub więcej operacji, zgłoszenia lub procedur celnych.

6. Nie wymaga się zabezpieczenia od państw, regionalnych i lokalnych organów władzy oraz innych podmiotów prawa publicznego w odniesieniu do działalności, w której występują one jako organy publiczne.

7. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia, w przypadku gdy kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma być zabezpieczona, nie przekracza progu statystycznego dla zgłoszenia, ustanowionego zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady (WE) nr 1172/95 z dnia 22 maja 1995 r. w sprawie statystyk odnoszących się do handlu towarami między Wspólnotą i jej Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi⁽¹⁾.

8. Zabezpieczenie, które organy celne przyjęły lub na które zezwoliły, jest ważne na całym obszarze celnym Wspólnoty do celów, w jakich zostało złożone.

9. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- warunki wykonania niniejszego artykułu,
- przypadki, inne niż określone w ust. 6 niniejszego artykułu, w których zabezpieczenie nie jest wymagane,
- wyjątki od ust. 8 niniejszego artykułu,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 57

Zabezpieczenie obowiązkowe

1. Jeżeli złożenie zabezpieczenia jest obowiązkowe i z zastrzeżeniem zasad przyjętych zgodnie z ust. 3, organy celne ustalają kwotę takiego zabezpieczenia w wysokości równej dokładnej kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności, w przypadku gdy kwotę tę można dokładnie ustalić w chwili, gdy wymagane jest złożenie zabezpieczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 118 z 25.5.1995, str. 10. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

Jeżeli ustalenie dokładnej kwoty nie jest możliwe, zabezpieczenie ustala się w maksymalnej — w ocenie organów celnych — już powstałej lub mogącej powstać kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych należności.

2. Bez uszczerbku dla art. 62, w przypadku gdy składane jest generalne zabezpieczenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym oraz innych należności, których kwota zmienia się z upływem czasu, wysokość takiego zabezpieczenia zostaje ustalona na poziomie pozwalającym na pokrycie w każdej chwili tej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym i innych należności.

3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 58

Zabezpieczenie nieobowiązkowe

W przypadku gdy złożenie zabezpieczenia nie jest obowiązkowe, organy celne mogą jednak wymagać złożenia go, jeżeli uznają, że nie jest pewne, czy kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca długowi celnemu oraz inne należności zostaną zapłacone w przewidzianym terminie. Jego wysokość jest ustalana przez te organy tak, aby nie przekraczała poziomu, o którym mowa w art. 57.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki, w których zabezpieczenie nie jest obowiązkowe, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 59

Złożenie zabezpieczenia

1. Zabezpieczenie może zostać złożone w jednej z następujących form:

- a) w formie depozytu w gotówce lub innego środka płatności uznanego przez organy celne za równoważny z depozytem w gotówce, w euro lub w walucie państwa członkowskiego, w którym zabezpieczenie jest wymagane;
- b) w formie zobowiązania złożonego przez gwaranta;
- c) w innej formie zabezpieczenia, która daje równoważną pewność zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych należności.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające formy zabezpieczenia, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

2. Zabezpieczenie w formie depozytu w gotówce lub płatności uznanej za równoważną z depozytem w gotówce, składa się zgodnie z przepisami obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym wymagane jest to zabezpieczenie.

Artykuł 60

Wybór zabezpieczenia

Osoba, od której wymagane jest złożenie zabezpieczenia, może dokonać wyboru spośród jego form określonych w art. 59 ust. 1.

Organ celny może jednak odmówić przyjęcia wybranej formy zabezpieczenia, jeżeli jest ona niewłaściwa dla prawidłowego przebiegu danej procedury celnej.

Organ celny może zażądać, by wybrana forma zabezpieczenia była utrzymywana przez określony czas.

Artykuł 61

Gwarant

1. Gwarantem, o którym mowa w art. 59 ust. 1 lit. b), musi być osoba trzecia mająca siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty. Gwarant musi być uznany przez organy celne wymagające zabezpieczenia, chyba że gwarantem jest instytucja kredytowa, finansowa lub ubezpieczeniowa akredytowana we Wspólnocie zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi.

2. Gwarant zobowiązuje się na piśmie do zapłacenia zabezpieczonej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności.

3. Organ celny może odmówić uznania zaproponowanego gwaranta lub zaproponowanej formy zabezpieczenia, jeżeli nie wydaje się pewne, że gwarantują one w sposób pewny zapłatę w przewidzianym terminie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności.

Artykuł 62

Zabezpieczenie generalne

1. Pozwolenie, o którym mowa w art. 56 ust. 5, jest udzielane wyłącznie osobom spełniającym następujące warunki:

- a) osoby te mają siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty;
- b) potwierdzone jest przestrzeganie przez te osoby wymogów celnych i podatkowych;
- c) osoby te regularnie korzystają z danych procedur celnych lub organy celne wiedzą, że osoby te są w stanie wypełnić obowiązki związane z tymi procedurami.

2. Jeżeli ma zostać złożone zabezpieczenie generalne długów celnych oraz innych należności, które mogą powstać, przedsiębiorca może uzyskać pozwolenie na korzystanie z zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub uzyskać zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia, pod warunkiem spełnienia następujących kryteriów:

- a) zadowalającego systemu zarządzania ewidencją handlową oraz — w stosownych przypadkach — transportową, umożliwiającą właściwą kontrolę organów celnych;
- b) udowodnionej wypłacalności.

3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki regulujące procedurę przyznawania pozwoleń na mocy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 63

Dodatkowe przepisy dotyczące korzystania z zabezpieczenia

1. W przypadku gdy dług celny może powstać w ramach procedur specjalnych, stosuje się ust. 2 i 3.

2. Zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia przyznane zgodnie z art. 62 ust. 2 nie ma zastosowania do towarów uznanych za przedstawiające zwiększone ryzyko nadużyć.

3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki:

- dotyczące wykonania przepisów ust. 2 niniejszego artykułu;
- tymczasowo zakazujące korzystania z zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości, o którym mowa w art. 62 ust. 2;
- jako środek wyjątkowy w szczególnych okolicznościach — środki tymczasowo zakazujące korzystania z zabezpieczenia generalnego w odniesieniu do towarów uznanych za będące przedmiotem nadużyć na szeroką skalę w czasie, gdy były objęte zabezpieczeniem generalnym.

Artykuł 64

Zabezpieczenie dodatkowe lub nowe zabezpieczenie

Jeżeli organy celne stwierdzą, że złożone zabezpieczenie nie zapewnia w ogóle lub już nie zapewnia w sposób pewny lub wystarczający zapłaty w przewidzianym terminie kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu i innych należności, żądają one od którejkolwiek z osób, o których mowa w art. 56 ust. 3, złożenia zabezpieczenia dodatkowego lub zastąpienia pierwotnego zabezpieczenia nowym zabezpieczeniem, zgodnie z wyborem tej osoby.

Artykuł 65

Zwolnienie zabezpieczenia

1. Organy celne zwalniają zabezpieczenie niezwłocznie, gdy wygaśnie dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych należności lub też gdy nie mogą one już powstać.

2. Jeżeli dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych należności częściowo wygasły lub mogą powstać wyłącznie w odniesieniu do części zabezpieczonej kwoty, odpowiednia część zabezpieczenia zostaje zwolniona na wniosek osoby zainteresowanej, chyba że dana kwota tego nie uzasadnia.

3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, może przyjmując środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 3

Odzyskiwanie i zapłata należności celnych oraz zwrot i umorzenie kwoty należności celnych przywózowych i wywózowych

Sekcja 1

Określanie kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, powiadomianie o dłużu celnym oraz księgowanie

Artykuł 66

Określanie kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych

1. Kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych jest określana przez organy celne właściwe dla miejsca, w którym powstał dług celny, lub miejsca uznanego za miejsce powstania długu celnego, zgodnie z art. 55, niezwłocznie po uzyskaniu przez nie niezbędnych informacji.

2. Bez uszczerbku dla art. 27 organy celne mogą zaakceptować kwotę należności celnych przywózowych lub wywózowych określoną przez zgłaszającego.

Artykuł 67

Powiadomienie o dłużu celnym

1. Dłużnik powiadamiany jest o dłużu celnym w formie przewidzianej w miejscu, w którym dług celny powstał lub w miejscu uznanym za miejsce powstania długu zgodnie z art. 55.

Powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie jest dokonywane w następujących sytuacjach:

- jeżeli do czasu ostatecznego określenia kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych nałożone zostały tymczasowe środki polityki handlowej w formie cła;
- jeżeli należna kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych przekracza kwotę określoną na podstawie decyzji wydanej zgodnie z art. 20;
- jeżeli pierwotna decyzja o niepowiadomieniu o dłużu celnym lub o powiadomieniu o nim w kwocie należności celnych przywózowych lub wywózowych niższej niż należna kwota należności przywózowych lub wywózowych została wydana na podstawie przepisów ogólnych unieważnionych na podstawie późniejszego orzeczenia sądu;
- w przypadkach, w których organy celne na mocy przepisów prawa celnego są zwolnione z obowiązku powiadomiania o dłużu celnym.

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszego ustępu akapit drugi lit. d).

2. W przypadku gdy należna kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych jest równa kwocie wpisanej do zgłoszenia celnego, zwolnienie towarów przez organy celne jest równoznaczne z powiadomieniem dłużnika o dłużu celnym.

3. W przypadku gdy ust. 2 niniejszego artykułu nie ma zastosowania, dłużnik zostaje powiadomiony o dłużu celnym w terminie czternastu dni od dnia, w którym organy celne są w stanie określić należną kwotę należności celnych przywózowych lub wywózowych.

Artykuł 68

Ograniczenia długu celnego

1. O długu celnym nie powiadamia się dłużnika po upływie okresu trzech lat od dnia powstania długu celnego.
2. W przypadku gdy dług celny powstał w wyniku czynu, który w czasie popełnienia podlegał sądowemu postępowaniu karnemu, okres trzech lat przewidziany w ust. 1 przedłuża się do dziesięciu lat.
3. W przypadku złożenia odwołania na mocy art. 23, okresy określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu zostają zawieszane na czas trwania postępowania odwoławczego, począwszy od dnia złożenia odwołania.
4. Jeżeli zgodnie z art. 79 ust. 5 zobowiązanie wynikające z długu celnego zostanie przywrócone, okresy przewidziane w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu uznaje się za zawieszane od dnia, w którym złożony został wniosek o zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 84, do czasu wydania decyzji w sprawie zwrotu lub umorzenia.

Artykuł 69

Księgowanie

1. Organy celne, o których mowa w art. 66, księgują zgodnie z prawem krajowym należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych określoną zgodnie z tym artykułem.

Akapitu pierwszego nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 67 ust. 1 akapit drugi.

Organy celne nie muszą księgować kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających długowi celnemu, o którym zgodnie z art. 68 nie można już powiadomić dłużnika.

2. Państwa członkowskie ustalają szczegółowe zasady księgowania kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych lub w wyniku jakiegokolwiek innej czynności mającej taki sam skutek prawny, jak takie przyjęcie, organy celne dokonują księgowania należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych w terminie czternastu dni od dnia zwolnienia towarów.

Artykuł 70

Termin zaksięgowania

1. Jeżeli dług celny powstaje w wyniku przyjęcia zgłoszenia celnego towarów do procedury celnej innej niż odprawa czasowa z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych lub w wyniku jakiegokolwiek innej czynności mającej taki sam skutek prawny, jak takie przyjęcie, organy celne dokonują zaksięgowania należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych w terminie czternastu dni od dnia zwolnienia towarów.

Pod warunkiem zabezpieczenia ich zapłaty, suma należności celnych przywozowych lub wywozowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz tej samej osoby w okresie wyznaczonym przez organy celne, nieprzekraczającym 31 dni, może jednak zostać zaksięgowana całościowo na koniec tego okresu. Takie zaksięgowanie odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym upływa wspomniany okres.

2. Jeżeli towary mogą zostać zwolnione z zastrzeżeniem pewnych warunków dotyczących określania należnej kwoty

należności celnych przywozowych lub wywozowych lub jej poboru, zaksięgowanie odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym określona zostaje należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych lub ustalony zostaje obowiązek uiszczenia tej należności.

W przypadku gdy dług celny odnosi się do tymczasowego środka polityki handlowej mającego formę cła, zaksięgowanie należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odbywa się jednak w terminie dwóch miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* rozporządzenia ustanawiającego ostateczny środek polityki handlowej.

3. Jeżeli dług celny powstaje w okolicznościach, których nie obejmuje ust. 1, zaksięgowanie należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym organy celne są w stanie określić kwotę tych należności celnych przywozowych lub wywozowych i wydać decyzję.

4. Ust. 3 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma być odzyskana lub pozostaje do odzyskania, w przypadku gdy należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych nie została zaksięgowana zgodnie z ust. 1, 2, i 3 lub została określona i zaksięgowana w kwocie niższej niż kwota należna.

5. Terminów zaksięgowania ustanowionych w ust. 1, 2 i 3 nie stosuje się w przypadku zaistnienia nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej.

Artykuł 71

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające zasady księgowania, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Sekcja 2

Uiszczenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

Artykuł 72

Ogólne terminy płatności i zawieszenie biegu terminu płatności

1. Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca długowi celnemu podana do wiadomości zgodnie z art. 67, zostaje uiszczona przez dłużnika w terminie wyznaczonym przez organy celne.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 24 ust. 2, termin ten nie może przekraczać dziesięciu dni od daty powiadomienia dłużnika o długu celnym. W przypadku zaksięgowania zsumowanych należności celnych na warunkach określonych w art. 70 ust. 1 akapit drugi, termin wyznacza się w taki sposób, aby uniemożliwić dłużnikowi uzyskanie dłuższego czasu na zapłatę, niż w przypadku gdyby uzyskał odroczenie płatności zgodnie z art. 74.

Przedłużenie tego terminu może zostać przyznane przez organy celne na wniosek dłużnika, w przypadku gdy należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych została określona w toku kontroli po zwolnieniu towarów, o której mowa w art. 27. Bez uszczerbku dla przepisów art. 77 ust. 1, przedłużenie takie nie może przekraczać czasu potrzebnego dłużnikowi na podjęcie właściwych kroków w celu wykonania zobowiązania.

2. Jeżeli dłużnik jest uprawniony do korzystania z któregośkolwiek z ułatwień płatniczych określonych w art. 74-77, zapłata zostaje dokonana przed upływem terminu lub terminów wyznaczonych w ramach tych ułatwień.

3. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające warunki zawieszania biegu terminu zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu w następujących sytuacjach:

- a) gdy złożony zostanie wniosek o umorzenie należności zgodnie z art. 84;
- b) gdy towary mają stać się przedmiotem przepadku, zniszczenia lub zrzeczenia się na rzecz Skarbu państwa;
- c) gdy dług celny powstał zgodnie z art. 46 i istnieje kilku dłużników,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Środki te określają w szczególności okres zawieszenia, uwzględniając czas potrzebny na zakończenie wszelkich formalności lub odzyskanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu.

Artykuł 73

Płatność

1. Płatności dokonuje się w gotówce lub w inny sposób mający podobne skutki płatnicze, w tym przez saldowanie kredytu, zgodnie z prawem krajowym.
2. Zamiast dłużnika płatności może dokonać osoba trzecia.
3. Dłużnik może w każdym przypadku dokonać zapłaty całości lub części kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, nie czekając, aż upłynie wyznaczony termin płatności.

Artykuł 74

Odroczenie płatności

Bez uszczerbku dla art. 79, organy celne, na wniosek osoby zainteresowanej i po złożeniu zabezpieczenia, zezwalają na odroczenie płatności należności celnej w którymkolwiek z następujących sposobów:

- a) oddzielnie dla każdej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanej zgodnie z art. 70 ust. 1 akapit pierwszy lub art. 70 ust. 4;
- b) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanych zgodnie z art. 70 ust. 1 akapit pierwszy, w okresie wyznaczonym przez organy celne, nie dłuższym niż 31 dni;

- c) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych, które podlegają całościowemu zaksięgowaniu zgodnie z art. 70 ust. 1 akapit drugi.

Artykuł 75

Termin odroczenia płatności

1. Termin odroczenia płatności, zgodnie z art. 74, wynosi 30 dni.
2. W przypadku gdy płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 74 lit. a), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym dłużnik zostaje powiadomiony o długu celnym.
3. W przypadku gdy płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 74 lit. b), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa okres łączny. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni okresu łącznego.
4. W przypadku gdy płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 74 lit. c), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa okres przewidziany na zwolnienie towarów. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni wspomnianego okresu.
5. W przypadku gdy liczba dni w okresach, o których mowa w ust. 3 i 4, jest liczbą nieparzystą, liczba dni, którą zgodnie z tymi ustępami należy odjąć od okresu 30 dni, jest równa połowie liczby parzystej, mniejszej o jeden od tej liczby nieparzystej.
6. W przypadku gdy okresy, o których mowa w ust. 3 i 4, są tygodniami kalendarzowymi, państwa członkowskie mogą przewidzieć, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, której płatność została odroczone, ma zostać uiszczona najpóźniej w piątek czwartego tygodnia następującego po tym tygodniu kalendarzowym.

Jeżeli okresy te są miesiącami kalendarzowymi, państwa członkowskie mogą przewidzieć, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, której płatność została odroczone, ma zostać uiszczona do szesnastego dnia miesiąca następującego po tym miesiącu kalendarzowym.

Artykuł 76

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające zasady odraczenia płatności, w przypadkach gdy zgłoszenie celne jest uproszczone zgodnie z art. 109, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 77

Inne ułatwienia płatnicze

1. Organy celne mogą przyznać dłużnikowi ułatwienia płatnicze inne niż odroczenie płatności, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia.

Jeżeli zgodnie z akapitem pierwszym przyznane zostaną ułatwienia, od kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych nalicza się odsetki kredytowe. Stawką odsetek kredytowych jest stopa procentowa stosowana przez Europejski Bank Centralny do swojej ostatniej głównej operacji refinansowania przeprowadzonej przed pierwszym dniem kalendarzowym danej połowy roku („stopa referencyjna”) powiększona o jeden punkt procentowy.

W przypadku państw członkowskich, które nie uczestniczą w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej, wspomnianą powyżej stopą referencyjną jest równoważna stopa procentowa ustalana przez ich krajowy bank centralny. W tym przypadku stopa referencyjna obowiązująca w pierwszym dniu kalendarzowym danej połowy roku obowiązuje przez kolejne sześć miesięcy.

2. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia lub od naliczania odsetek kredytowych, jeżeli na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika zostanie stwierdzone, że środki te spowodowałyby poważne trudności natury ekonomicznej lub społecznej.

3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania ust. 1 i 2.

Artykuł 78

Egzekwowanie zapłaty i zwłoka

1. Jeżeli należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych nie została uiszczona w przewidzianym terminie, organy celne zabezpieczają zapłatę tej kwoty wszelkimi środkami, które są im dostępne na mocy prawa danego państwa członkowskiego.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające środki dotyczące zabezpieczenia zapłaty przez gwarantów w ramach procedury specjalnej, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

2. Odsetki za zwłokę naliczane są od kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych począwszy od dnia, w którym upłynął przewidziany termin, aż do dnia zapłaty należności.

Stawką odsetek za zwłokę jest stopa oprocentowania stosowana przez Europejski Bank Centralny do swojej ostatniej głównej operacji refinansowania przeprowadzonej przed pierwszym dniem kalendarzowym danej połowy roku („stopa referencyjna”) powiększona o dwa punkty procentowe.

W przypadku państw członkowskich, które nie uczestniczą w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej, wspomnianą powyżej stopą referencyjną jest równoważna stopa procentowa ustalana przez ich krajowy bank centralny. W tym przypadku stopa referencyjna obowiązująca w pierwszym dniu kalendarzowym danej połowy roku obowiązuje przez kolejne sześć miesięcy.

3. W przypadku gdy o długu celnym powiadomiono zgodnie z art. 67 ust. 3, oprócz kwoty należności celnych przywozo-

wych lub wywozowych, nalicza się odsetki za zwłokę od dnia powstania długu celnego do dnia powiadomienia o tym długu.

Stopa procentowa odsetek za zwłokę ustalana jest zgodnie z ust. 2.

4. Organy celne mogą odstąpić od naliczania odsetek za zwłokę, jeżeli na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika zostanie stwierdzone, że ich naliczenie spowodowałyby poważne trudności natury ekonomicznej lub społecznej.

5. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające — pod względem terminu i kwot — przypadki, w których organy celne mogą odstąpić od pobrania odsetek za zwłokę, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Sekcja 3

Zwrot i umorzenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

Artykuł 79

Zwrot i umorzenie

1. Z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w niniejszej sekcji i pod warunkiem że kwota zwrotu lub umorzenia przekracza pewną kwotę, kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych podlegają zwrotowi lub umorzeniu na następujących podstawach:

- a) nadpłata kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych;
- b) towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy;
- c) błąd właściwych organów;
- d) zasada słuszności.

Ponadto kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi, w przypadku gdy została ona uiszczona, a dotyczące ich zgłoszenie celne zostało unieważnione zgodnie z art. 114.

2. Z zastrzeżeniem zasad dotyczących właściwości do wydania decyzji, jeżeli organy celne w terminach, o których mowa w art. 84 ust. 1, same stwierdzą, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu zgodnie z art. 80, 82 lub 83, dokonują one zwrotu lub umorzenia z własnej inicjatywy.

3. Jeżeli sytuacja, która doprowadziła do powiadomienia o długu celnym była wynikiem oszustwa ze strony dłużnika, zwrot ani umorzenie należności nie przysługują.

4. Zwrot nie powoduje wypłaty odsetek przez właściwe organy celne.

Odsetki są jednak wypłacane, w przypadku gdy decyzja o przyznaniu zwrotu nie zostanie wykonana w terminie trzech miesięcy od daty jej wydania, chyba że niedotrzymanie terminu było niezależne od organów celnych.

W takich przypadkach odsetki wypłaca się za okres od dnia, w którym upłynął ten trzymiesięczny termin, do dnia zwrotu. Stopę procentową odsetek ustala się zgodnie z art. 77.

5. W przypadku gdy właściwe organy omyłkowo przyznają zwrot lub umorzenie, pierwotny dług celny zostaje przywrócony, o ile nie uległ przedawnieniu na mocy art. 68.

W takich przypadkach wszelkie odsetki wypłacone na podstawie ust. 4 akapit drugi podlegają zwrotowi.

Artykuł 80

Zwrot i umorzenie nadpłaconych kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych

Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest zwracana lub umarzana, jeżeli kwota odpowiadająca długowi celnemu, o której pierwotnie powiadomiono, przekracza kwotę należną lub gdy dłużnik został powiadomiony o długu celnym niezgodnie z art. 67 ust. 1 lit. c) lub d).

Artykuł 81

Towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy

1. Kwota należności celnych przywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu, jeżeli powiadomienie o długu celnym dotyczy towarów, które nie zostały przyjęte przez importera, ponieważ w chwili zwolnienia były wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy, na podstawie której zostały przywiezione.

Uznaje się, że do towarów wadliwych należą towary uszkodzone przed ich zwolnieniem.

2. Zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych przysługuje pod warunkiem, że towary nie zostały użyte, chyba że ich wstępne użycie mogło być konieczne do stwierdzenia ich wadliwości lub niezgodności z warunkami umowy, oraz pod warunkiem, że zostały wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty.

3. Zamiast ich wywozu, na wniosek osoby zainteresowanej, organy celne mogą zezwolić na objęcie towarów procedurą uszlachetniania czynnego, w tym w celu zniszczenia, lub tranzytu zewnętrznego, składowania celnego lub procedurą wolnego obszaru celnego.

Artykuł 82

Zwrot lub umorzenie z powodu błędu popełnionego przez właściwe organy

1. W sytuacjach innych niż te, o których mowa w art. 79 ust. 1 akapit drugi oraz w art. 80, 81 i 83, kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych zostaje zwrócona lub umorzona, jeżeli w wyniku błędu popełnionego przez właściwe organy kwota odpowiadająca długowi celnemu pierwotnie podana do wiadomości była niższa niż kwota należna, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

a) w normalnych okolicznościach dłużnik nie mógł wykryć tego błędu;

b) dłużnik działał w dobrej wierze.

2. Jeżeli preferencyjne traktowanie towarów zostaje przyznane na podstawie systemu współpracy administracyjnej obejmującego organy państwa lub terytorium spoza obszaru celnego

Wspólnoty, wystawienie przez te organy świadectwa, w przypadku stwierdzenia jego nieprawidłowości, stanowi błąd, którego nie można było wykryć w rozumieniu ust. 1 lit. a).

Wystawienie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi jednak błędu, jeżeli świadectwo zostało wydane na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, z wyjątkiem przypadku, gdy jest oczywiste, że organy wystawiające świadectwo wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych do preferencyjnego traktowania.

Uznaje się, że dłużnik działa w dobrej wierze, jeżeli może udowodnić, że w okresie przedmiotowych operacji handlowych zachował należyłą staranność w celu zapewnienia spełnienia wszystkich warunków korzystania z preferencyjnego traktowania.

Dłużnik nie może powoływać się na działanie w dobrej wierze, jeżeli Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie stwierdzające, że istnieją wątpliwości co do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez państwo lub terytorium będące beneficjentem.

Artykuł 83

Zwrot i umorzenie na podstawie zasady słuszności

W sytuacjach innych niż te, o których mowa w art. 79 ust. 1 akapit drugi oraz w art. 80, 81 i 82, kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu na zasadzie słuszności, w przypadku gdy dług celny powstał w szczególnych okolicznościach, w których nie można przypisać dłużnikowi oszustwa ani oczywistego zaniedbania.

Artykuł 84

Postępowanie w sprawie zwrotu i umorzenia

1. Wniosek o zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 79 składa się we właściwym urzędzie celnym w następujących terminach:

a) w przypadku nadpłaty należności celnych, błędu właściwych organów lub zastosowania zasady słuszności — w terminie trzech lat od dnia powiadomienia o długu celnym;

b) w przypadku towarów wadliwych lub niezgodnych z warunkami umowy — w terminie jednego roku od dnia powiadomienia o długu celnym;

c) w przypadku unieważnienia zgłoszenia celnego — w terminie określonym w przepisach dotyczących unieważniania.

Terminy określone w pierwszym akapicie lit. a) i b) ulegają przedłużeniu, w przypadku gdy wnioskodawca przedstawi dowód na to, że nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej uniemożliwiły mu złożenie wniosku we właściwym terminie.

2. W przypadku złożenia odwołania od powiadomienia o długu celnym na mocy art. 23, stosowny termin określony w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu zostaje zawieszony na czas trwania postępowania odwoławczego począwszy od dnia złożenia odwołania.

Artykuł 85

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszej sekcji. Środki te określają w szczególności przypadki, w których Komisja zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 184 ust. 3, podejmuje decyzję o zasadności umorzenia lub zwrotu kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych.

ROZDZIAŁ 4

Wygaśnięcie długu celnego

Artykuł 86

Wygaśnięcie

1. Bez uszczerbku dla art. 68 oraz obowiązujących przepisów dotyczących nieściągalności kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu w przypadku niewypłacalności dłużnika stwierdzonej drogą sądową, dług celny w przywozie lub wywozie wygasa:

- a) w wyniku uiszczenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych;
- b) w wyniku umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, z zastrzeżeniem ust. 4;
- c) w przypadku unieważnienia zgłoszenia celnego w odniesieniu do towarów zgłoszonych do procedury celnej nakładającej obowiązek uiszczenia należności celnych;
- d) w przypadku gdy towary podlegające należnościom celnym przywozowym lub wywozowym ulegają przypadkowi;
- e) w przypadku gdy towary podlegające należnościom celnym przywozowym lub wywozowym zostają zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie ulegają przypadkowi;
- f) w przypadku gdy towary podlegające należnościom celnym przywozowym lub wywozowym zostają zniszczone pod dozorem celnym lub stają się przedmiotem zrzeczenia się na rzecz Skarbu państwa;
- g) w przypadku gdy zaginięcie towarów lub niewykonanie obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego jest spowodowane całkowitym zniszczeniem lub nieodwracalną utratą tych towarów, wynikającymi z faktycznych cech towarów lub z nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej, lub jest następstwem polecenia organów celnych; do celów niniejszej litery towary uznane zostają za nieodwracalnie utracone, gdy zostają uznane za niemożliwe do użycia przez jakąkolwiek osobę;
- h) w przypadku gdy dług celny powstał zgodnie z art. 46 lub 49 i spełnione są następujące warunki:
 - i) uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie miało istotnego wpływu na prawidłowy przebieg danej procedury celnej i nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa;
 - ii) dokonane zostają następnie wszelkie formalności niezbędne do uregulowania sytuacji towarów;
- i) w przypadku gdy towary dopuszczone do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej

przywozowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie zostały wywiezione za zgodą organów celnych;

- j) w przypadku gdy dług powstał zgodnie z art. 45 i gdy formalności dokonywane w celu umożliwienia przyznania preferencyjnego traktowania taryfowego, o którym mowa we wspomnianym artykule, zostają zniesione;
- k) w przypadku gdy, z zastrzeżeniem ust. 5 niniejszego artykułu, dług celny powstał zgodnie z art. 46 i organom celnym przedstawiony zostanie wystarczający dowód na to, że towary nie zostały użyte lub zużyte oraz że zostały wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty.

2. Jeżeli nastąpi przypadek, o którym mowa w ust. 1 lit. d), do celów sankcji mających zastosowanie do przestępstw i wykroczeń celnych uznaje się, że dług celny mimo wszystko nie wygasł, jeżeli na mocy prawa państwa członkowskiego należności celne lub istnienie długu celnego stanowią podstawę ustalenia sankcji.

3. W przypadkach, w których — zgodnie z ust. 1 lit. g) — dług celny wygasł w odniesieniu do towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki należności celnych przywozowych ze względu na ich końcowe przeznaczenie, wszelkie odpady i pozostałości powstałe w wyniku zniszczenia towarów uznaje się za towary niewspólnotowe.

4. Jeżeli do zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu zobowiązana jest więcej niż jedna osoba i przyznane zostało umorzenie, dług celny wygasa wyłącznie w odniesieniu do osoby lub osób, którym przyznano umorzenie.

5. W sytuacji, o której mowa w ust. 1 lit. k), dług celny nie wygasa w odniesieniu do osoby lub osób, które usiłowały popełnić oszustwo.

6. Jeżeli dług celny powstał zgodnie z art. 46, wygasa on w odniesieniu do osoby, której zachowanie nie było podyktowane zamiarem popełnienia oszustwa i przyczyniło się do walki z nadużyciami finansowymi.

7. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

TYTUŁ IV

TOWARY WPROWADZANE NA OBSZAR CELNY WSPÓLNOTY

ROZDZIAŁ 1

Przywozowa deklaracja skrócona

Artykuł 87

Obowiązek złożenia przywozowej deklaracji skróconej

1. Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty obejmuje się przywozową deklaracją skróconą z wyjątkiem przywożonych czasowo środków transportu oraz środków transportu i towarów na nich przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Wspólnoty bez zatrzymywania się na tym obszarze.

2. Jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, przywozową deklarację skróconą składa się we właściwym urzędzie celnym przed wprowadzeniem towarów na obszar celny Wspólnoty.

Organy celne mogą zezwolić, aby złożenie przywozowej deklaracji skróconej zostało zastąpione złożeniem powiadomienia oraz udostępnieniem danych z przywozowej deklaracji skróconej w systemie teleinformatycznym przedsiębiorcy.

3. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- a) przypadki inne niż określone w ust. 1 niniejszego artykułu, w których może zostać wyłączony lub dostosowany wymóg dotyczący przywozowej deklaracji skróconej oraz warunki takiego wyłączenia lub dostosowania;
- b) termin, w jakim należy złożyć lub udostępnić przywozową deklarację skróconą przed wprowadzeniem towarów na obszar celny Wspólnoty;
- c) zasady określające wyjątki i zmiany w odniesieniu do terminu, o którym mowa w lit. b);
- d) zasady określania właściwego urzędu celnego, w którym należy złożyć lub udostępnić przywozową deklarację skróconą, i w którym przeprowadza się analizę ryzyka oraz oparte na niej kontrole przywozowe,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Przyjmując te środki, należy uwzględnić:

- a) szczególne okoliczności;
- b) zastosowanie tych środków do określonych rodzajów obrotu towarowego, rodzajów transportu lub przedsiębiorców;
- c) umowy międzynarodowe przewidujące szczególne ustalenia w zakresie bezpieczeństwa.

Artykuł 88

Składanie deklaracji i osoba odpowiedzialna

1. Przywozową deklarację skróconą składa się z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych. Możliwe jest wykorzystanie informacji handlowych, portowych lub transportowych, pod warunkiem że zawierają one elementy niezbędne dla przywozowej deklaracji skróconej.

W wyjątkowych okolicznościach organy celne mogą przyjmować przywozowe deklaracje skrócone w formie papierowej, pod warunkiem stosowania tego samego poziomu zarządzania ryzykiem, co stosowany wobec przywozowych deklaracji skróconych dokonywanych z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych oraz pod warunkiem że możliwe jest spełnienie wymogów dotyczących wymiany danych z innymi urzędami celnymi.

2. Przywozową deklarację skróconą składa osoba, która wprowadza towary na obszar celny Wspólnoty lub jest odpowiedzialna za ich przewóz na terytorium Wspólnoty.

3. Niezależnie od obowiązków osoby, o której mowa w ust. 2, przywozową deklarację skróconą mogą złożyć zamiast niej następujące osoby:

- a) importer lub odbiorca, lub inna osoba, w której imieniu lub na rzecz której działa osoba, o której mowa w ust. 2;
- b) każda osoba, która może przedstawić towary lub doprowadzić do ich przedstawienia właściwym organom celnym.

4. W przypadku złożenia przywozowej deklaracji skróconej przez osobę inną niż dysponent środka transportu, za pomocą którego towary są wprowadzane na obszar celny Wspólnoty, dysponent ten jest zobowiązany do złożenia we właściwym urzędzie celnym powiadomienia o przywozie towarów w formie manifestu, specyfikacji wysyłkowej lub wykazu załadunkowego, zawierającego informacje niezbędne do identyfikacji wszystkich przewożonych towarów, które powinny być przedmiotem przywozowej deklaracji skróconej.

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki określające informacje, które należy ująć w powiadomieniu o przywozie towarów.

Ust. 1 stosuje się, odpowiednio, do powiadomienia o przywozie towarów, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

Artykuł 89

Sprostowanie przywozowej deklaracji skróconej

1. Osobie składającej przywozową deklarację skróconą zezwala się, na jej wniosek, na sprostowanie jednego lub kilku elementów tej deklaracji po jej złożeniu.

Sprostowanie nie jest jednak możliwe po wystąpieniu jednego z następujących zdarzeń:

- a) organy celne poinformowały osobę, która złożyła przywozową deklarację skróconą, o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
- b) organy celne stwierdziły nieprawidłowość odnośnych elementów;
- c) organy celne wyraziły zgodę na wyprowadzenie towarów z miejsca, w którym zostały przedstawione.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, określające w szczególności:

- a) kryteria ustalania podstaw do sprostowań po wyprowadzeniu towarów;
- b) elementy, które mogą podlegać sprostowaniu;
- c) termin po wyprowadzeniu towarów, w którym można dokonywać sprostowania,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4:

Artykuł 90

Zgłoszenie celne zastępujące przywózową deklarację skróconą

Właściwy urząd celny może odstąpić od wymogu złożenia przywózowej deklaracji skróconej w odniesieniu do towarów, dla których przed upływem terminu przewidzianego w art. 87 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) złożone zostanie zgłoszenie celne. W takim przypadku zgłoszenie celne zawiera co najmniej te elementy, które są niezbędne dla przywózowej deklaracji skróconej. Do czasu przyjęcia zgłoszenia celnego zgodnie z art. 112, ma ono status przywózowej deklaracji skróconej.

ROZDZIAŁ 2

Przybycie towarów

Sekcja 1

Wprowadzanie towarów na obszar celny Wspólnoty

Artykuł 91

Dozór celny

1. Od chwili wprowadzenia towarów na obszar celny Wspólnoty podlegają one dozorowi celnemu i mogą zostać poddane kontrolom celnym. W stosownych przypadkach towary te podlegają takim zakazom i ograniczeniom, jakie są uzasadnione przyczynami dotyczącymi między innymi moralności publicznej, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, ochrony środowiska, ochrony dóbr kultury narodowej posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną oraz ochrony własności przemysłowej lub handlowej, w tym kontroli prekursorów narkotyków, towarów naruszających pewne prawa własności intelektualnej oraz gotówki wwożonej do Wspólnoty, a także wdrażania środków ochrony zasobów rybołówstwa i zarządzania tymi zasobami oraz środków polityki handlowej.

Towary pozostają pod dozorem celnym tak długo, jak jest to konieczne do określenia ich statusu celnego, i nie zostają podjęte bez zgody organów celnych.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 166, towary wspólnotowe nie podlegają dozorowi celnemu od momentu określenia ich statusu celnego.

Towary niewspólnotowe pozostają pod dozorem celnym do momentu zmiany ich statusu lub do czasu, gdy zostaną powrotnie wywiezione lub zniszczone.

2. Posiadacz towarów objętych dozorem celnym może za zgodą organów celnych w dowolnym czasie przeprowadzić rewizję towarów lub pobrać ich próbki w szczególności w celu określenia klasyfikacji taryfowej, wartości celnej lub statusu celnego tych towarów.

Artykuł 92

Przewóz do właściwego miejsca

1. Osoba, która wprowadza towary na obszar celny Wspólnoty, przewozi je niezwłocznie trasą określoną przez organy celne i zgodnie z ich ewentualnymi wskazówkami do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne lub do innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne lub do wolnego obszaru celnego.

Towary wprowadzane do wolnego obszaru celnego wprowadza się tam bezpośrednio drogą morską lub powietrzną, lub drogą lądową bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Wspólnoty, jeżeli wolny obszar celny przylega do granicy lądowej między państwem członkowskim a krajem trzecim.

Towary przedstawia się organom celnym zgodnie z art. 95.

2. Każda osoba odpowiedzialna za przewóz towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Wspólnoty staje się odpowiedzialna za wykonanie obowiązku określonego w ust. 1.

3. Towary, które — mimo że znajdują się jeszcze poza obszarem celnym Wspólnoty — mogą podlegać kontrolom celnym ze strony organów celnych państwa członkowskiego w wyniku umowy zawartej z odpowiednim krajem lub terytorium położonym poza obszarem celnym Wspólnoty, traktuje się w taki sam sposób, jak towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty.

4. Ust. 1 nie wyklucza stosowania przepisów szczególnych w odniesieniu do listów, kartek pocztowych i druków oraz ich elektronicznych odpowiedników zapisanych na innych mediach lub towarów przewożonych przez podróżnych, towarów przewożonych w ramach ruchu przygranicznego lub rurociągami i przewodami, a także innego rodzaju obrotu o znaczeniu gospodarczym małej wagi, pod warunkiem że nie stanowi to zagrożenia dla możliwości sprawowania dozoru celnego i przeprowadzania kontroli celnych.

5. Ust. 1 nie stosuje się do środków transportu i towarów na nich przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Wspólnoty bez zatrzymywania się na tym obszarze.

Artykuł 93

Wewnątrzspółnotowe usługi lotnicze i morskie

1. Art. 87-90, art. 92 ust. 1 oraz art. 94-97 nie stosuje się do towarów, które czasowo opuściły obszar celny Wspólnoty podczas transportu drogą morską lub powietrzną pomiędzy dwoma miejscami znajdującymi się na tym obszarze, pod warunkiem że przewóz został dokonany drogą bezpośrednią i transportem lotniczym lub regularną linią żegludową, bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Wspólnoty.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające przepisy szczególne dotyczące transportu lotniczego i regularnych linii żegludowych, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 94

Przewóz w szczególnych okolicznościach

1. Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej obowiązek określony w art. 92 ust. 1 nie może zostać wykonany, osoba, na której ciąży ten obowiązek, lub inna osoba działająca na jej rzecz, niezwłocznie informuje organy celne o tej sytuacji. Jeżeli nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej nie spowodują całkowitej utraty towarów, organy celne są również informowane o dokładnym położeniu towarów.

2. Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej statek wodny lub powietrzny, spełniający kryteria art. 92 ust. 5, zmuszony jest do tymczasowego zawinięcia do portu lub lądowania na obszarze celnym Wspólnoty, a obowiązek określony w art. 92 ust. 1 nie może zostać wykonany, osoba wprowadzająca statek wodny lub powietrzny na obszar celny Wspólnoty lub inna osoba działająca na jej rzecz niezwłocznie informuje organy celne o tej sytuacji.

3. Organy celne określają działania, które należy podjąć w celu umożliwienia sprawowania dozoru celnego nad towarami określonymi w ust. 1 lub statkiem wodnym lub powietrznym oraz znajdującymi się na ich pokładzie towarami w okolicznościach określonych w ust. 2, a także w stosownych przypadkach w celu zapewnienia, że zostaną one następnie dostarczone do urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez te organy.

Sekcja 2

Przedstawienie, rozładunek i rewizja towarów

Artykuł 95

Przedstawienie towarów organom celnym

1. Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty przedstawia organom celnym niezwłocznie po przybyciu towarów do wyznaczonego urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne albo do wolnego obszaru celnego jedna z następujących osób:

- osoba, która wprowadziła towary na obszar celny Wspólnoty;
- osoba, w której imieniu lub na rzecz której działa osoba, która wprowadziła towary na obszar celny Wspólnoty;
- osoba, która przejęła odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Wspólnoty.

2. Niezależnie od obowiązków osoby określonej w ust. 1, przedstawienia towarów może dokonać zamiast niej jedna z następujących osób:

- każda osoba, która niezwłocznie obejmie towar procedurą celną;
- posiadacz pozwolenia na prowadzenie miejsc składowych lub każda osoba prowadząca działalność w wolnym obszarze celnym.

3. Osoba przedstawiająca towary odwołuje się do przywozowej deklaracji skróconej lub zgłoszenia celnego, które zostały złożone w odniesieniu do tych towarów.

4. Ust. 1 nie wyklucza stosowania przepisów szczególnych w odniesieniu do listów, kartek pocztowych i druków i ich elektronicznych odpowiedników przechowywanych na innych nośnikach lub do towarów przewożonych przez podróżnych, towarów przewożonych w ramach ruchu przygranicznego lub rurociągami i przewodami, a także innego rodzaju obrotu o znaczeniu gospodarczym małej wagi, pod warunkiem że nie stanowi to zagrożenia dla możliwości sprawowania dozoru celnego i przeprowadzania kontroli celnych.

Artykuł 96

Rozładunek i rewizja towarów

1. Towary mogą zostać rozładowane lub przeładowane ze środka transportu, którym są przewożone, wyłącznie za zgodą organów celnych, w miejscach wyznaczonych lub uznanych przez te organy.

Zgoda taka nie jest jednak wymagana w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia powodującego konieczność natychmiastowego rozładunku wszystkich towarów lub ich części. W takim przypadku informuje się o tym niezwłocznie organy celne.

2. Organy celne mogą w dowolnym czasie zażądać rozładowania i rozpakowania towarów w celu dokonania ich rewizji, pobrania próbek lub dokonania rewizji środka transportu, którym towary są przewożone.

3. Towary przedstawione organom celnym nie mogą bez zgody organów celnych zostać wyprowadzone z miejsca, w którym zostały przedstawione.

Sekcja 3

Formalności po przedstawieniu towarów

Artykuł 97

Obowiązek objęcia procedurą celną towarów niewspólnotowych

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 125-127, towary niewspólnotowe przedstawione organom celnym obejmuje się procedurą celną.

2. Jeżeli nie przewidziano inaczej, zgłaszającemu przysługuje prawo wyboru procedury celnej, którą chce objąć towary, na warunkach przewidzianych dla tej procedury, bez względu na rodzaj lub ilość towarów lub ich kraj pochodzenia, wysyłki lub przeznaczenia.

Artykuł 98

Towary uznane za objęte procedurą czasowego składowania

1. Z wyjątkiem przypadków, w których towary zostają niezwłocznie objęte procedurą celną, dla której przyjęto zgłoszenie celne, lub zostają umieszczone w wolnym obszarze celnym, towary niewspólnotowe przedstawione organom celnym uznaje się za objęte procedurą czasowego składowania zgodnie z art. 151.

2. Bez uszczerbku dla obowiązku określonego w art. 87 ust. 2 oraz wyjątków lub zwolnienia, które przewidziane są w środkach przyjętych na mocy art. 87 ust. 3, w przypadku stwierdzenia, że towary niewspólnotowe przedstawione organom celnym nie są objęte przywózową deklaracją skróconą, posiadacz towarów składa taką deklarację niezwłocznie.

Sekcja 4

Towary przemieszczane w ramach procedury tranzytu

Artykuł 99

Zwolnienie dla towarów wprowadzanych w ramach procedury tranzytu

Do towarów, które przy wprowadzaniu na obszar celny Wspólnoty są już objęte procedurą tranzytu, nie stosuje się przepisów art. 92, z wyjątkiem akapitu pierwszego ust. 1 tego artykułu, ani art. 95-98.

Artykuł 100

Przepisy mające zastosowanie do towarów niewspólnotowych po zakończeniu procedury tranzytu

Artykuły 96, 97 i 98 stosuje się do towarów niewspólnotowych przemieszczanych w ramach procedury tranzytu z chwilą przedstawienia ich organom celnym w urzędzie przeznaczenia na obszarze celnym Wspólnoty, zgodnie z zasadami regulującymi tranzyt.

TYTUŁ V

PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE STATUSU CELNEGO, OBJĘCIA TOWARÓW PROCEDURĄ CELNĄ, WERYFIKACJI, ZWOLNIENIA I DYSPONOWANIA TOWARAMI

ROZDZIAŁ 1

Status celny towarów

Artykuł 101

Domniemanie wspólnotowego statusu towarów

1. Bez uszczerbku dla art. 161 domniemywa się, że wszystkie towary znajdujące się na obszarze celnym Wspólnoty posiadają status celny towarów wspólnotowych, chyba że zostanie stwierdzone, że nie są one towarami wspólnotowymi.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- przypadki, w których nie stosuje się domniemania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
- środki, które pozwalają na określenie statusu towarów wspólnotowych;
- przypadki, w których towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Wspólnoty nie mają statusu towarów wspólnotowych, jeżeli zostały uzyskane z towarów objętych procedurą tranzytu zewnętrznego, składowania, odprawy czasowej lub uszlachetniania czynnego,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 102

Utrata statusu celnego towarów wspólnotowych

Towary wspólnotowe stają się towarami niewspólnotowymi w następujących przypadkach:

- jeżeli zostaną wywiezione poza obszar celny Wspólnoty, o ile nie mają zastosowania zasady dotyczące tranzytu wewnętrznego lub środki określone zgodnie z art. 103;
- jeżeli zostały objęte procedurą tranzytu zewnętrznego, składowania lub uszlachetniania czynnego, o ile zezwalają na to przepisy prawa celnego;
- jeżeli zostały objęte procedurą końcowego przeznaczenia, a następnie stały się przedmiotem zrzeczenia się na rzecz Skarbu państwa lub zostały zniszczone i pozostały po nich odpady;
- jeżeli zgłoszenie dotyczące dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu zostaje unieważnione po zwolnieniu towarów zgodnie ze środkami przyjętymi na mocy art. 114 ust. 2 akapit drugi.

Artykuł 103

Towary wspólnotowe czasowo opuszczające obszar celny

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające warunki, na których towary wspólnotowe, które nie są objęte procedurą celną, mogą być przemieszczane bez zmiany ich statusu celnego z jednego miejsca w inne miejsce na obszarze celnym Wspólnoty i czasowo poza ten obszar, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

Objęcie towarów procedurą celną

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 104

Zgłoszenie celne towarów i dozór celny towarów wspólnotowych

1. Wszystkie towary, które mają być objęte procedurą celną, z wyjątkiem procedury wolnego obszaru celnego, obejmuje się zgłoszeniem celnym właściwym dla danej procedury.

2. Towary wspólnotowe zgłoszone do wywozu, procedury wspólnotowego tranzytu wewnętrznego lub procedury uszlachetniania biernego podlegają dozorowi celnemu od chwili przyjęcia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, do czasu opuszczenia przez nie obszaru celnego Wspólnoty, zrzeczenia się ich na rzecz Skarbu państwa lub ich zniszczenia lub unieważnienia zgłoszenia celnego.

Artykuł 105

Właściwe urzędy celne

1. Jeżeli przepisy wspólnotowe nie stanowią inaczej, państwa członkowskie określają lokalizację i właściwość poszczególnych urzędów celnych znajdujących się na ich terytorium.

Państwa członkowskie zapewniają uzasadnione i odpowiednie godziny otwarcia urzędów, uwzględniając przy tym cechy obrotu i towarów oraz procedury celne, którymi towary te mają być obejmowane, tak aby nie utrudniać ani nie zakłócać obrotu międzynarodowego.

2. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki określające różne role i obowiązki właściwych urzędów celnych, w szczególności:

- a) urzędów celnych wprowadzenia, przywozu, wywozu lub wyprowadzenia;
- b) urzędów celnych załatwiających formalności związane z objęciem towarów procedurą celną;
- c) urzędów celnych wydających pozwolenia oraz kontrolujących procedury celne.

Artykuł 106

Odprawa scentralizowana

1. Organy celne mogą upoważnić osobę do złożenia lub udostępnienia w urzędzie celnym właściwym dla miejsca jej siedziby zgłoszenia celnego towarów, które zostały przedstawione w innym urzędzie celnym. W takich przypadkach uznaje się, że dług celny powstał w urzędzie celnym, w którym zgłoszenie celne zostało złożone lub udostępnione.

2. Urząd celny, w którym zgłoszenie celne jest składane lub udostępniane, przeprowadza formalności związane z weryfikacją zgłoszenia, odzyskiwaniem kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających jakimkolwiek długowi celnemu oraz ze zwolnieniem towarów.

3. Urząd celny, w którym towary zostały przedstawione, bez uszczerbku dla własnych kontroli bezpieczeństwa i ochrony, przeprowadza wszelkie kontrole żądane w uzasadniony sposób przez urząd celny, w którym zostało złożone lub udostępnione zgłoszenie celne, i pozwala na zwolnienie towarów, uwzględniając informacje otrzymane od tego urzędu.

4. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające w szczególności przepisy dotyczące:

- a) udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1;
- b) przypadków, w których przeprowadza się przegląd pozwolenia;
- c) warunków udzielenia pozwolenia;
- d) wskazania organu celnego właściwego do udzielenia pozwolenia;

- e) w stosownych przypadkach, konsultacji z innymi organami celnymi oraz udzielania im informacji;
- f) warunków, na których pozwolenie można zawiesić lub cofnąć;
- g) określonej roli i obowiązków właściwych urzędów celnych, w szczególności w odniesieniu do stosowanych kontroli;
- h) formy załatwiania formalności oraz wszelkie związane z tym terminy,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Środki te uwzględniają, co następuje:

- w odniesieniu do lit. c), jeżeli zaangażowane jest więcej niż jedno państwo członkowskie — spełnienie przez wnioskodawcę kryteriów ustanowionych w art. 14 dotyczących przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy;
- w odniesieniu do lit. d) — miejsce, w którym prowadzona jest główna księgowość wnioskodawcy na potrzeby celne lub w którym jest ona dostępna, w celu ułatwienia kontroli opartych na audycie, i w którym ma być wykonywana przy najmniej część czynności objętych pozwoleniem.

Artykuł 107

Formy zgłoszeń celnych

1. Zgłoszenie celne składa się z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych. Organy celne mogą wyrazić zgodę aby zgłoszenie celne miało formę wpisu do ewidencji zgłaszającego, pod warunkiem że będą miały dostęp do tych danych w systemie teleinformatycznym zgłaszającego oraz że spełnione są wymogi dotyczące każdej niezbędnej wymiany tych danych między urzędami celnymi.

2. W przypadkach określonych przepisami prawa celnego organy celne mogą przyjąć zgłoszenie celne w formie papierowej lub zgłoszenie celne w formie ustnej lub dokonane w inny sposób umożliwiające objęcie towarów procedurą celną.

3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

Sekcja 2

Standardowe zgłoszenie celne

Artykuł 108

Zawartość zgłoszenia i dokumenty towarzyszące zgłoszeniu

1. Zgłoszenia celne zawierają wszystkie dane niezbędne do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary. Zgłoszenia celne dokonane z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych zawierają podpis elektroniczny lub inny sposób identyfikacji. Zgłoszenia w formie papierowej są opatrzone podpisem.

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki ustanawiające specyfikacje, którym muszą odpowiadać zgłoszenia celne.

2. Dokumenty towarzyszące zgłoszeniu wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, udostępnia się organom celnym w chwili dokonania zgłoszenia.

3. Jeżeli zgłoszenie celne składane jest z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych, organy celne mogą zezwolić, by dokumenty towarzyszące zgłoszeniu również zostały złożone z zastosowaniem tej techniki. Organy celne mogą zgodzić się, by złożenie tych dokumentów zostało zastąpione dostępem do stosownych danych w systemie teleinformatycznym przedsiębiorcy.

Na wniosek zgłaszającego organy celne mogą jednak zezwolić, by dokumenty te zostały udostępnione po zwolnieniu towarów.

4. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

Sekcja 3

Uproszczone zgłoszenia celne

Artykuł 109

Zgłoszenie uproszczone

1. Organy celne, o ile spełnione są warunki ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, upoważniają osobę do zgłaszania towarów do procedury celnej na podstawie zgłoszenia uproszczonego, w którym można pominąć pewne elementy i dokumenty towarzyszące zgłoszeniu, o których mowa w art. 108.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające warunki wydawania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, może przyjąć środki dotyczące specyfikacji, którym muszą odpowiadać zgłoszenia uproszczone.

Artykuł 110

Zgłoszenie uzupełniające

1. W przypadku zgłoszenia uproszczonego, zgodnie z art. 109 ust. 1, zgłaszający dostarcza zgłoszenie uzupełniające zawierające pozostałe dane niezbędne do uzupełnienia zgłoszenia celnego do danej procedury celnej.

Zgłoszenie uzupełniające może mieć charakter ogólny, okresowy lub podsumowujący.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, przy-

muje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

2. Zgłoszenie uzupełniające i zgłoszenie uproszczone, o którym mowa w art. 109 ust. 1, uznaje się za jednolity, niepodzielny instrument, który staje się skuteczny z dniem przyjęcia zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 112.

Jeżeli zgłoszenie uproszczone ma formę wpisu do ewidencji zgłaszającego, do którego dostęp mają organy celne, zgłoszenie staje się skuteczne z dniem wpisania towarów do ewidencji.

3. Miejsce, w którym zgłoszenie uzupełniające zostanie złożone zgodnie z pozwoleniem, dla celów art. 55, uznaje się za miejsce złożenia zgłoszenia celnego.

Sekcja 4

Przepisy mające zastosowanie do wszystkich zgłoszeń celnych

Artykuł 111

Osoba składająca zgłoszenie

1. Bez uszczerbku dla art. 110 ust. 1, zgłoszenie celne może zostać dokonane przez każdą osobę mogącą przedstawić lub udostępnić wszystkie dokumenty wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary. Osoba ta musi również mieć możliwość przedstawienia odnośnych towarów lub doprowadzenia do ich przedstawienia właściwemu urzędowi celnemu.

W przypadku gdy przyjęcie zgłoszenia celnego nakłada jednak na określoną osobę szczególne obowiązki, zgłoszenia tego dokonuje ta osoba lub jej przedstawiciel.

2. Zgłaszający ma siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty. Do posiadania siedziby we Wspólnocie nie są jednak zobowiązani następujący zgłaszający:

- osoby, które składają zgłoszenie dotyczące tranzytu lub odprawy czasowej,
- osoby, które zgłaszają towary okazjonalnie, pod warunkiem że organy celne uznają taką sytuację za uzasadnioną.

3. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające przypadki i warunki odstąpienia od wymogów, o których mowa w ust. 2, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 112

Przyjęcie zgłoszenia celnego

1. Zgłoszenia celne spełniające warunki określone w niniejszym rozdziale są niezwłocznie przyjmowane przez organy celne, pod warunkiem że towary, których dotyczą, zostały przedstawione organom celnym lub zostają udostępnione do kontroli celnych zgodnie z wymogami organów celnych.

Jeżeli zgłoszenie uproszczone ma formę wpisu do ewidencji zgłaszającego, do którego dostęp mają organy celne, zgłoszenie to uznaje się za przyjęte z chwilą wpisania towarów do ewidencji. Organы celne mogą, bez uszczerbku dla zobowiązań prawnych zgłaszającego lub kontroli bezpieczeństwa i ochrony, odstąpić od obowiązku przedstawienia lub udostępnienia towarów do kontroli celnych.

2. Bez uszczerbku dla art. 110 ust. 2 lub akapitu drugiego ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy zgłoszenie celne zostaje złożone w urzędzie celnym innym niż urząd, w którym towary są przedstawiane, zostaje ono przyjęte, gdy urząd, w którym przedstawiono towary, potwierdzi udostępnienie towarów do kontroli celnych.

3. Jeżeli nie postanowiono inaczej, data przyjęcia zgłoszenia celnego przez organy celne jest datą, która będzie wykorzystana do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, oraz do wszelkich innych formalności przywózowych lub wywózowych.

4. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki określające szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 113

Sprostowanie zgłoszenia

1. Na wniosek zgłaszającego zezwala się mu na sprostowanie jednego lub kilku elementów przyjętego przez organy celne zgłoszenia. Sprostowanie nie może spowodować, że zgłoszenie będzie dotyczyło towarów innych niż te, które obejmowało pierwotnie.

2. Sprostowanie nie jest dozwolone, jeżeli wniosek zostanie złożony po którymkolwiek z poniższych zdarzeń:

- a) organy celne poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
- b) organy celne stwierdziły nieprawidłowość odnośnych elementów;
- c) organy celne dokonały zwolnienia towarów.

3. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od ust. 2 lit. c) niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 114

Unieważnienie zgłoszenia

1. Na wniosek zgłaszającego organy celne unieważniają przyjęte zgłoszenie w następujących przypadkach:

- a) jeżeli mają pewność, że towary zostaną niezwłocznie objęte inną procedurą celną;

- b) jeżeli mają pewność, że ze względu na szczególne okoliczności objęcie towarów procedurą celną, do której zostały zgłoszone, nie jest już uzasadnione.

Jeżeli jednak organy celne poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów, wniosek o unieważnienie zgłoszenia nie może zostać przyjęty przed przeprowadzeniem takiej rewizji.

2. Zgłoszenia nie można unieważnić po zwolnieniu towarów.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od akapitu pierwszego niniejszego ustępu przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Sekcja 5

Inne uproszczenia

Artykuł 115

Ułatwienia w zakresie sporządzania zgłoszeń celnych dotyczących towarów objętych różnymi podpozycjami taryfowymi

W przypadku, gdy przesyłka składa się z towarów objętych różnymi podpozycjami taryfowymi i podjęcie dla każdego z tych towarów działań zgodnych z jego podpozycją taryfową dla celów sporządzenia zgłoszenia celnego wymagałoby nakładu pracy i kosztów nieproporcjonalnych do kwoty należności celnych przywózowych, organy celne — na wniosek zgłaszającego — mogą zezwolić na zastosowanie do całej przesyłki należności celnych przywózowych odpowiadających podpozycjom taryfowym tych towarów, które mają najwyższą stawkę celną przywózową lub wywózową.

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 116

Uproszczenie formalności celnych i kontroli celnych

1. Organy celne mogą zezwolić na uproszczenia formalności celnych i kontroli celnych inne niż te, o których mowa w sekcji 3 niniejszego rozdziału.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające w szczególności przepisy dotyczące:

- a) udzielania pozwoleń, o których mowa w ust. 1;
- b) przypadków, w których organy celne przeprowadzają przegląd pozwolenia i monitorują warunki korzystania z niego;
- c) warunków udzielania pozwoleń;

- d) warunków, na których upoważniony przedsiębiorca może być upoważniony do określonych formalności celnych, które zasadniczo powinny być przeprowadzane przez organy celne, w tym samodzielnego obliczenia należności celnych przywozowych i wywozowych, oraz do przeprowadzenia określonych kontroli pod dozorem celnym;
- e) wskazania organu celnego właściwego do udzielania pozwoleń;
- f) w stosownych przypadkach, konsultacji z innymi organami celnymi oraz udzielania im informacji;
- g) warunków, na których pozwolenia można zawiesić lub cofnąć;
- h) określonej roli i obowiązków właściwych urzędów celnych, w szczególności w odniesieniu do stosowanych kontroli;
- i) formy ułatwiania formalności oraz wszelkie związane z tym terminy,
- przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Środki te uwzględniają, co następuje:

- formalności celne, które należy ułatwić oraz kontrole celne które należy przeprowadzić, ze względów bezpieczeństwa i ochrony w odniesieniu do towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub z niego wyprowadzanych;
- zasady przyjęte zgodnie z art. 25 ust. 3;
- w odniesieniu do lit. d), jeżeli zaangażowane jest więcej niż jedno państwo członkowskie — posiadanie przez wnioskodawcę statusu upoważnionego przedsiębiorcy zgodnie z art. 14;
- w odniesieniu do lit. e) — miejsce, w którym prowadzona jest główna księgowość wnioskodawcy na potrzeby celne lub w którym jest ona dostępna, w celu ułatwienia kontroli opartych na audycie, i w którym ma być wykonywana przy najmniej część czynności objętych pozwoleniem.

ROZDZIAŁ 3

Weryfikacja i zwolnienie towarów

Sekcja 1

Weryfikacja

Artykuł 117

Weryfikacja zgłoszenia celnego

Organy celne, w celu zweryfikowania prawdziwości danych zawartych w przyjętym zgłoszeniu celnym, mogą:

- a) skontrolować zgłoszenie i wszystkie dokumenty towarzyszące zgłoszeniu;
- b) zażądać od zgłaszającego przedstawienia innych dokumentów;
- c) przeprowadzić rewizję towarów;

- d) pobrać próbki w celu dokonania ich analizy lub dokładniejszej rewizji towarów.

Artykuł 118

Rewizja i pobieranie próbek towarów

1. Transport towarów do miejsc, w których mają być one poddane rewizji oraz w których mają być pobrane próbki, jak również przeprowadzone wszelkie wymagane w czasie takiej rewizji lub pobierania próbek zabiegi, dokonywane są przez zgłaszającego lub na jego odpowiedzialność. Związane z tym koszty ponosi zgłaszający.
2. Zgłaszający ma prawo do bycia obecnym lub reprezentowanym przy rewizji towarów oraz przy pobieraniu próbek. W przypadku gdy organy celne mają uzasadnione podstawy, mogą zażądać obecności zgłaszającego lub jego przedstawiciela przy rewizji lub przy pobieraniu próbek, jak również niezbędnej pomocy w celu ułatwienia takiej rewizji lub pobrania próbek.
3. Organy celne nie są odpowiedzialne za zapłatę jakiegokolwiek odszkodowania z tytułu pobranych próbek, pod warunkiem że zostały one pobrane zgodnie z obowiązującymi przepisami, ponoszą one jednak koszty ich analizy lub rewizji.

Artykuł 119

Rewizja częściowa i pobieranie próbek towarów

1. W przypadku gdy rewidowana jest tylko część towarów objętych zgłoszeniem celnym lub pobierane są z nich próbki, wyniki rewizji częściowej, analizy lub badania próbek, stosuje się do całości towarów objętych tym samym zgłoszeniem.

Zgłaszający może jednakże wystąpić z wnioskiem o dodatkową rewizję lub pobranie próbek, jeżeli uzna, że wyniki częściowej rewizji towarów, analizy lub badania pobranych próbek nie są reprezentatywne dla pozostałej części zgłaszanych towarów. Wniosek zostaje przyjęty, pod warunkiem że towary nie zostały zwolnione, a jeżeli zostały zwolnione — pod warunkiem że zgłaszający udowodni, że nie zostały one w żaden sposób zmienione.

2. Do celów ust. 1, jeżeli zgłoszenie celne obejmuje dwie lub więcej pozycji, dane dotyczące każdej pozycji uznaje się za odrębne zgłoszenie.

3. Komisja, zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 184 ust. 3, przyjmuje środki określające procedurę postępowania w przypadku rozbieżnych wyników rewizji zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 120

Wyniki weryfikacji

1. Wyniki weryfikacji zgłoszenia celnego wykorzystuje się do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, którą towary zostały objęte.
2. W przypadku gdy zgłoszenie celne nie jest zweryfikowane, ust. 1 stosuje się na podstawie danych zawartych w zgłoszeniu.

3. Wyniki weryfikacji przeprowadzonej przez organy celne mają jednakową moc wiążącą na całym obszarze celnym Wspólnoty.

Artykuł 121

Środki identyfikacyjne

1. Organы celne lub w stosownych przypadkach przedsiębiorcy upoważnieni do tego przez organy celne podejmują działania niezbędne do identyfikacji towarów, w przypadku gdy identyfikacja wymagana jest w celu zapewnienia zgodności z przepisami regulującymi procedurę celną, do której towary zostały zgłoszone.

Wspomniane działania identyfikacyjne mają jednakowy skutek prawny na całym obszarze celnym Wspólnoty.

2. Umieszczone na towarach lub środkach transportu środki identyfikacyjne zostają usunięte lub zniszczone tylko przez organy celne lub przez przedsiębiorców, jeżeli zostali upoważnieni do tego przez organy celne, chyba że w wyniku nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej usunięcie lub zniszczenie tych środków jest niezbędne do zapewnienia ochrony towarów lub środków transportu.

Artykuł 122

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania przepisów niniejszej sekcji.

Sekcja 2

Zwolnienie

Artykuł 123

Zwolnienie towarów

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 117, jeżeli spełnione są warunki objęcia towarów daną procedurą i pod warunkiem że towary te nie są przedmiotem żadnych zakazów i ograniczeń, organy celne zwalniają towary, gdy tylko przeprowadzą weryfikację danych w zgłoszeniu celnym lub przyjmą je bez weryfikacji.

Akapit pierwszy stosuje się również, gdy weryfikacja, o której mowa w art. 117, nie może zostać zakończona w rozsądnym terminie, a obecność towarów do celów weryfikacji nie jest już konieczna.

2. Wszystkie towary objęte tym samym zgłoszeniem są zwalniane jednocześnie.

Do celów akapitu pierwszego, jeżeli zgłoszenie celne obejmuje dwie lub więcej pozycji, dane dotyczące każdej pozycji uznaje się za odrębne zgłoszenie celne.

3. W przypadku gdy towary są przedstawiane w urzędzie celnym innym niż urząd celny, który przyjął zgłoszenie celne, urzędy te wymieniają między sobą informacje niezbędne do zwolnienia towarów bez uszczerbku dla stosownych kontroli.

Artykuł 124

Zwolnienie uzależnione od zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub od złożenia zabezpieczenia

1. W przypadku gdy objęcie towarów procedurą celną powoduje powstanie długu celnego, zwolnienie towarów jest uwarunkowane zapłatą kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub złożeniem zabezpieczenia w celu pokrycia tego długu.

Bez uszczerbku dla przepisów akapitu trzeciego, akapit pierwszy nie ma jednak zastosowania do procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

Jeżeli zgodnie z przepisami regulującymi procedurę celną, do której zgłaszane są towary, organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia, towary te nie zostają zwolnione do tej procedury do czasu złożenia zabezpieczenia.

2. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, może przyjąć środki ustanawiające wyjątki od ust. 1 akapit pierwszy i trzeci niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 4

Dysponowanie towarami

Artykuł 125

Zniszczenie towarów

Jeżeli organy celne mają ku temu uzasadnione podstawy mogą zażądać zniszczenia towarów przedstawionych organowi celnemu i odpowiednio informują o tym posiadacza towarów. Koszty zniszczenia ponosi posiadacz towarów.

Artykuł 126

Działania podejmowane przez organy celne

1. Organы celne podejmują wszelkie działania niezbędne do dysponowania towarami, włącznie z orzeczeniem ich przepadku i sprzedażą lub zniszczeniem, w następujących przypadkach:

- a) gdy nie został wypełniony jeden z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących wprowadzania towarów niewspólnotowych na obszar celný Wspólnoty, lub gdy towary zostały usunięte spod dozoru celnego;
- b) gdy towarów nie można zwolnić z jednego z następujących powodów:
 - i) rewizja towarów nie mogła zostać rozpoczęta lub kontynuowana w terminach wyznaczonych przez organy celne z przyczyn leżących po stronie zgłaszającego;

- ii) nie udostępniono dokumentów, które powinny być przedstawione przed objęciem towarów procedurą celną, której dotyczy zgłoszenie celne, lub przed ich zwolnieniem;
 - iii) zapłata lub zabezpieczenie wymagane w odniesieniu do należności celnych przywozowych lub wywozowych, nie zostały dokonane lub złożone w wyznaczonym terminie;
 - iv) są one przedmiotem zakazów lub ograniczeń;
- c) gdy towary nie zostały podjęte w odpowiednim czasie po ich zwolnieniu;
- d) po zwolnieniu stwierdzono, że towary nie spełniały warunków do tego zwolnienia;
- e) nastąpiło zrzeczenie się towarów na rzecz Skarbu państwa zgodnie z art. 127.
2. Towary niewspólnotowe, które były przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu państwa, zostały zajęte lub uległy przypadkowi, uznaje się za objęte procedurą czasowego składowania.

Artykuł 127

Zrzeczenie

1. Towary niewspólnotowe i towary objęte procedurą końcowego przeznaczenia mogą, za uprzednią zgodą organów celnych, stać się przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu państwa przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury lub — w stosownych przypadkach — przez posiadacza towarów.
2. Zrzeczenie nie pociąga za sobą żadnych kosztów dla Skarbu państwa. Wszelkie koszty związane ze zniszczeniem towarów lub dysponowaniem towarami w inny sposób ponosi osoba uprawniona do korzystania z procedury lub — w stosownych przypadkach — posiadacz towarów.

Artykuł 128

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, związane z wykonaniem niniejszego rozdziału, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

TYTUŁ VI

DOPUSZCZENIE DO SWOBODNEGO OBROTU ORAZ ZWOLNIENIE Z NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH

ROZDZIAŁ 1

Dopuszczenie do swobodnego obrotu

Artykuł 129

Zakres zastosowania i skutek

1. Towary niewspólnotowe przeznaczone do wprowadzenia na rynek Wspólnoty lub przeznaczone do osobistego użytku

lub konsumpcji na obszarze Wspólnoty są obejmowane procedurą dopuszczenia do swobodnego obrotu.

2. Dopuszczenie do swobodnego obrotu wymaga:

- a) pobrania wszelkich należnych należności celnych przywozowych;
- b) pobrania — w stosownych przypadkach — innych należności zgodnie z odnośnymi obowiązującymi przepisami dotyczącymi pobierania tych należności;
- c) zastosowania środków polityki handlowej oraz zakazów i ograniczeń, o ile nie musiały one być stosowane na wcześniejszym etapie;
- d) spełnienia pozostałych formalności wymaganych przy przywozie danych towarów.

3. Dopuszczenie do swobodnego obrotu nadaje towarom niewspólnotowym status celny towarów wspólnotowych.

ROZDZIAŁ 2

Zwolnienie z należności celnych przywozowych

Sekcja 1

Towary powracające

Artykuł 130

Zakres zastosowania i skutek

1. Towary niewspólnotowe, które pierwotnie zostały wywiezione jako towary wspólnotowe poza obszar celny Wspólnoty i są powrotnie na ten obszar wprowadzane w terminie trzech lat i są zgłaszane do dopuszczenia do swobodnego obrotu, na wniosek osoby zainteresowanej zostają zwolnione z należności celnych przywozowych.

2. Termin trzech lat, o którym mowa w ust. 1, może zostać przekroczony ze względu na szczególne okoliczności.

3. W przypadku gdy towary powracające zostały przed ich wywozem z obszaru celnego Wspólnoty dopuszczone do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, jest udzielane jedynie w przypadku dopuszczenia ich do obrotu z takim samym końcowym przeznaczeniem.

Jeżeli końcowe przeznaczenie tych towarów uległo zmianie, kwota należności celnych przywozowych zostanie pomniejszona o kwotę pobraną przy ich pierwszym dopuszczeniu do swobodnego obrotu. W przypadku gdy ta ostatnia kwota jest wyższa od kwoty, która jest należna przy dopuszczeniu do swobodnego obrotu towarów powracających, nie udziela się zwrotu.

4. W przypadku gdy towary wspólnotowe utraciły swój status celny towarów wspólnotowych zgodnie z art. 102 lit. b), a następnie zostały dopuszczone do swobodnego obrotu, przepisy ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio.

5. Zwolnienia z należności celnych przywozowych udziela się jedynie w przypadku, gdy towary są powrotnie przywożone w takim stanie, w jakim zostały wywiezione.

Artykuł 131

Przypadki, w których nie udziela się zwolnień z należności celnych przywozowych

Zwolnień z należności celnych przywozowych przewidzianych w art. 130 nie udziela się w przypadku:

- a) towarów wywiezionych z obszaru celnego Wspólnoty w ramach procedury uszlachetniania biernego, o ile nie zachodzi jedna z poniższych okoliczności:
 - i) towary te wciąż pozostają w stanie, w jakim zostały wywiezione;
 - ii) pozwalają na to zasady przyjęte zgodnie z art. 134;
- b) towarów, które skorzystały ze środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej obejmujących ich wywóz poza obszar celny Wspólnoty, z wyjątkiem przypadków, w których pozwalają na to zasady przyjęte zgodnie z art. 134.

Artykuł 132

Towary objęte uprzednio procedurą uszlachetniania czynnego

1. Art. 130 stosuje się odpowiednio do produktów przetworzonych, które pierwotnie zostały powrotnie wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty po poddaniu ich procedurze uszlachetniania czynnego.

2. Na wniosek zgłaszającego i pod warunkiem że dostarczy on wszystkie niezbędne informacje, kwotę należności celnych przywozowych dla towarów objętych ust. 1 niniejszego artykułu określa się zgodnie z art. 53 ust. 3. Datę przyjęcia powiadomienia o powrotnym wywozie uznaje się za datę dopuszczenia do swobodnego obrotu.

3. Zwolnienie z należności celnych przywozowych przewidziane w art. 130 nie jest udzielane dla produktów przetworzonych, które zostały wywiezione zgodnie z art. 142 ust. 2 lit. b), chyba że zostanie zapewnione, że żadne towary nie zostaną objęte procedurą uszlachetniania czynnego.

Sekcja 2

Produkty rybołówstwa morskiego i produkty pochodzące z morza

Artykuł 133

Produkty rybołówstwa morskiego i inne produkty pochodzące z morza

Bez uszczerbku dla przepisów art. 36 ust. 1, w przypadku dopuszczenia do swobodnego obrotu, następujące produkty zwalnia się z należności celnych przywozowych:

- a) produkty rybołówstwa morskiego oraz inne produkty wydobyte z morza terytorialnego państwa lub terytorium leżącego poza obszarem celnym Wspólnoty wyłącznie przez statki zarejestrowane lub wpisane do ewidencji w jednym z państw członkowskich i pływające pod banderą tego państwa;

- b) produkty uzyskane z produktów, o których mowa w lit. a), na pokładzie statków-przetwórnicy spełniających warunki określone w tej literze.

Sekcja 3

Środki wykonawcze

Artykuł 134

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, związane z wykonaniem niniejszego rozdziału, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

TYTUŁ VII

PROCEDURY SPECJALNE

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 135

Zakres zastosowania

Towary mogą zostać objęte jedną z następujących kategorii procedur specjalnych:

- a) tranzytem, który obejmuje tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny;
- b) składowaniem, które obejmuje czasowe składowanie, składowanie celne i wolne obszary celne;
- c) szczególnym przeznaczeniem, które obejmuje odprawę czasową i końcowe przeznaczenie;
- d) przetwarzaniem, które obejmuje uszlachetnianie czynne i biernie.

Artykuł 136

Pozwolenie

1. Pozwolenie wydane przez organy celne jest wymagane w następujących przypadkach:

- w przypadku stosowania procedury uszlachetniania czynnego lub biernego, procedury odprawy czasowej lub procedury końcowego przeznaczenia,
- w przypadku prowadzenia miejsc składowych do czasowego składowania lub składowania celnego towarów, chyba że miejsca składowe prowadzone są przez same organy celne.

Warunki, na których zezwala się na stosowanie jednej lub więcej procedur, o których mowa powyżej, lub prowadzenie miejsc składowych określa się w pozwoleniu.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające w szczególności przepisy dotyczące:

- a) udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1;
- b) przypadków, w których przeprowadza się przegląd pozwolenia;
- c) warunków, na których udziela się pozwolenia;
- d) wskazania organu celnego właściwego do udzielenia pozwolenia;
- e) w stosownych przypadkach, konsultacji z innymi organami celnymi oraz udzielania im informacji;
- f) warunków, na jakich pozwolenie można zawiesić lub cofnąć;
- g) określonej roli i obowiązków właściwych zaangażowanych organów celnych, w szczególności w odniesieniu do stosowanych kontroli;
- h) formy dopełnienia formalności oraz wszelkie związane z tym terminy,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Środki te uwzględniają, co następuje:

- a) odnośnie do akapitu pierwszego lit. c), jeżeli zaangażowane jest więcej niż jedno państwo członkowskie — spełnienie przez wnioskodawcę kryteriów ustanowionych w art. 14 dotyczących uzyskania statusu upoważnionego przedsiębiorcy;
- b) odnośnie do akapitu pierwszego lit. d) — miejsce, w którym jest prowadzona lub dostępna główna księgowość wnioskodawcy na potrzeby celne, w celu umożliwienia kontroli opartych na audycie, i w którym ma być prowadzona przynajmniej część czynności, które mają być objęte pozwoleniem.

3. Jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, udzielane jest wyłącznie następującym osobom:

- a) osobom, które mają siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty;
- b) osobom, które udzielają gwarancji koniecznych do prawidłowego przebiegu procedury, a w przypadkach, w których może powstać dług celny lub inne należności związane z towarami objętymi procedurą specjalną — osobom, które składają zabezpieczenie zgodnie z art. 56;
- c) w przypadku odprawy czasowej lub procedury uszlachtowania czynnego, odpowiednio osobie, która użytkuje towary lub organizuje ich użytkowanie lub osobie, która przeprowadza procesy przetwarzania lub organizuje je.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

4. Jeżeli nie przewidziano inaczej oraz w uzupełnieniu przepisów ust. 3, pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, udziela się wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) organy celne mogą sprawować dozór celny bez konieczności stosowania środków administracyjnych niewspółmiernych do istniejącej potrzeby gospodarczej;
- b) pozwolenie na procedurę przetwarzania nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów wspólnotowych (warunki gospodarcze).

Uznaje się, że negatywny wpływ na istotne interesy producentów wspólnotowych w rozumieniu lit. b) pierwszego akapitu nie występuje, jeżeli nie istnieje dowód na jego występowanie lub gdy przepisy prawa celnego przewidują, że warunki gospodarcze uznaje się za spełnione.

Jeżeli istnieje dowód na istnienie prawdopodobieństwa wystąpienia negatywnego wpływu na istotne interesy producentów wspólnotowych, przeprowadza się sprawdzenie warunków gospodarczych zgodnie z art. 185.

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki regulujące następujące kwestie:

- a) sprawdzenie warunków gospodarczych;
 - b) określenie przypadków, w których istnieje prawdopodobieństwo, że istotne interesy producentów wspólnotowych zostaną poddane negatywnemu wpływowi, z uwzględnieniem środków polityki handlowej i rolnej;
 - c) określenie przypadków, w których warunki gospodarcze uznaje się za spełnione.
5. Posiadacz pozwolenia informuje organy celne o wszelkich okolicznościach, które wystąpią po udzieleniu tego pozwolenia i które mogą mieć wpływ na jego utrzymanie lub zakres.

Artykuł 137

Ewidencja

1. Z wyjątkiem procedury tranzytu lub gdy przewidziano to w innych przepisach celnych, posiadacz pozwolenia, osoba uprawniona do korzystania z procedury oraz każda osoba wykonująca w wolnych obszarach celnych działalność polegającą na składowaniu, obróbce, przetwarzaniu, sprzedaży lub zakupie towarów jest zobowiązana do prowadzenia ewidencji w formie zatwierdzonej przez organy celne.

Ewidencja ta musi umożliwiać organom celnym nadzór danej procedury, w szczególności w odniesieniu do identyfikacji towarów objętych tą procedurą, ich statusu celnego i ich przemieszczeń.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, związane z wykonaniem niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 138**Zakończenie procedury**

1. W przypadkach innych niż procedura tranzytu i bez uszczerbku dla przepisów art. 166, procedura specjalna zostaje zakończona z chwilą, gdy objęte nią towary lub produkty przetworzone zostaną objęte kolejną procedurą celną lub opuszczą obszar celny Wspólnoty lub zostaną zniszczone i nie pozostaną po nich żadne odpady lub staną się przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu państwa zgodnie z art. 127.

2. Procedura tranzytu zostaje zamknięta przez organy celne, jeżeli na podstawie porównania danych dostępnych w urzędzie wyjścia i danych dostępnych w urzędzie przeznaczenia są one w stanie stwierdzić, że procedura została zakończona w prawidłowy sposób.

3. Organy celne podejmują wszelkie działania niezbędne do uregulowania sytuacji towarów, wobec których procedura nie została zakończona zgodnie z określonymi warunkami.

Artykuł 139**Przeniesienie praw i obowiązków**

Prawa i obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury w odniesieniu do towarów, które zostały objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt, mogą być przeniesione w całości lub częściowo, na warunkach określonych przez organy celne, na inne osoby spełniające warunki wymagane do korzystania z tej procedury.

Artykuł 140**Przemieszczanie towarów**

1. Towary objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym mogą być przemieszczane między różnymi miejscami na obszarze celnym Wspólnoty o ile zostało to przewidziane w pozwoleniu lub wynika z przepisów prawa celnego.

2. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 141**Zwyczajowe zabiegi**

Towary objęte składowaniem celnym lub procedurą przetwarzania lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym mogą zostać poddane zwyczajowym zabiegom mającym na celu ich utrzymanie, poprawę ich wyglądu, jakości handlowej lub przygotowanie ich do dystrybucji lub odsprzedaży.

Artykuł 142**Towary ekwiwalentne**

1. Towary ekwiwalentne są towarami wspólnotowymi, które są składowane, wykorzystywane lub przetwarzane zamiast towarów objętych procedurą specjalną.

W ramach procedury uszlachetniania biernego towary ekwiwalentne są towarami niewspólnotowymi, które są przetwarzane zamiast towarów wspólnotowych objętych procedurą uszlachetniania biernego.

Towary ekwiwalentne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod nomenklatury scalonej, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary, które zastępują.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające odstępstwa od akapitu trzeciego niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

2. Pod warunkiem, że zapewniony jest prawidłowy przebieg procedury, w szczególności w zakresie dozoru celnego, organy celne zezwalają:

- na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach procedury specjalnej innej niż procedura tranzytu, odprawy czasowej lub czasowego składowania;
- w przypadku procedury uszlachetniania czynnego — na wywóz produktów przetworzonych wytworzonych z towarów ekwiwalentnych przed przywozem towarów przez nie zastępowanych;
- w przypadku procedury uszlachetniania biernego — na przywóz produktów przetworzonych wytworzonych z towarów ekwiwalentnych przed wywozem towarów przez nie zastępowanych.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki, w których organy celne mogą zezwolić na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach odprawy czasowej, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

3. Wykorzystanie towarów ekwiwalentnych nie jest dozwolone w żadnym z następujących przypadków:

- gdy tylko zwyczajowe zabiegi zdefiniowane w art. 141 prowadzone są w ramach uszlachetniania czynnego;
- gdy zakaz zwrotu lub zwolnienia z należności celnych przywozowych w odniesieniu do towarów nie pochodzących użytych do wytworzenia produktów przetworzonych w ramach uszlachetniania czynnego, dla których dowód pochodzenia jest wystawiany lub sporządzany w ramach uzgodnień preferencyjnych między Wspólnotą a niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty lub grupami takich krajów lub terytoriów; lub
- gdy prowadziłyby to do nieuzasadnionych korzyści w zakresie należności celnych przywozowych.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające dodatkowe przypadki, w których towary ekwiwalentne nie mogą być wykorzystywane, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu oraz w przypadku, gdy produkty przetworzone podlegałyby należnościom celnym wywozowym, jeżeli nie zostałyby wywiezione w ramach procedury uszlachetniania czynnego, posiadacz pozwolenia składa zabezpieczenie w celu zagwarantowania zapłaty tych należności na wypadek, gdyby towary niewspólnotowe nie zostały przywiezione w terminie, o którym mowa w art. 169 ust. 3.

Artykuł 143

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki regulujące stosowanie procedur, o których mowa w niniejszym tytule.

ROZDZIAŁ 2

Tranzyt

Sekcja 1

Tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny

Artykuł 144

Tranzyt zewnętrzny

1. Procedura tranzytu zewnętrznego pozwala na przemieszczanie towarów niewspólnotowych z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty, przy czym towary te nie podlegają:

- a) należnościom celnym przywozowym;
- b) innym należnościom przewidzianym w innych stosownych obowiązujących przepisach;
- c) środkom polityki handlowej, o ile nie zabraniają one wprowadzania towarów na obszar celnym Wspólnoty lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Wspólnoty.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki oraz warunki objęcia towarów wspólnotowych procedurą tranzytu zewnętrznego, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

3. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się:

- a) w ramach procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego;
- b) zgodnie z konwencją TIR, pod warunkiem że takie przemieszczanie:
 - i) rozpoczęło się lub ma się zakończyć poza obszarem celnym Wspólnoty, lub
 - ii) odbywa się z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty przez terytorium państwa lub terytorium znajdujące się poza obszarem celnym Wspólnoty;
- c) zgodnie z konwencją ATA/konwencją stambulską, w przypadku gdy następuje przemieszczenie w ramach tranzytu;
- d) zgodnie z manifestem reńskim (art. 9 poprawionej Konwencji w sprawie żeglugi po Renie);
- e) z zastosowaniem formularza 302 przewidzianego w Porozumieniu między stronami traktatu północnoatlantyckiego dotyczącego statusu ich sił zbrojnych, podpisanym w Londynie w dniu 19 czerwca 1951 r.;
- f) drogą pocztową, zgodnie z aktami Światowego Związku Pocztowego, w przypadkach, w których towary są przewo-

zione przez lub na rzecz posiadaczy praw i obowiązków wynikających z tych aktów.

4. Procedura tranzytu zewnętrznego stosowana jest bez uszczerbku dla przepisów art. 140.

Artykuł 145

Tranzyt wewnętrzny

1. Procedura tranzytu wewnętrznego pozwala, na warunkach określonych w ust. 2 i 3, na przemieszczanie towarów wspólnotowych z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty przez terytorium nienależące do tego obszaru, bez jakiegokolwiek zmiany ich statusu celnego.

2. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się:

- a) w ramach procedury wspólnotowego tranzytu wewnętrznego, jeżeli taka możliwość została przewidziana w umowie międzynarodowej;
- b) zgodnie z konwencją TIR;
- c) zgodnie z konwencją ATA/konwencją stambulską, w przypadku tranzytu;
- d) zgodnie z manifestem reńskim (art. 9 poprawionej Konwencji w sprawie żeglugi po Renie);
- e) z zastosowaniem formularza 302 przewidzianego w Porozumieniu między stronami traktatu północnoatlantyckiego dotyczącego statusu ich sił zbrojnych, podpisanym w Londynie w dniu 19 czerwca 1951 r.;
- f) drogą pocztową, zgodnie z aktami Światowego Związku Pocztowego, w przypadkach, w których towary są przewożone przez lub na rzecz posiadaczy praw i obowiązków wynikających z tych aktów.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. b)-f), towary zachowują swój status celny jedynie wtedy, gdy status ten zostaje ustalony na warunkach i w sposób, które określone są w przepisach prawa celnego.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające warunki i sposób ustalania tego statusu celnego, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Sekcja 2

Tranzyt Wspólnotowy

Artykuł 146

Obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu wspólnotowego oraz przewoźnika i odbiorcy towarów przemieszczanych w ramach procedury tranzytu wspólnotowego

1. Osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu wspólnotowego odpowiada za:

- a) przedstawienie towarów w nienaruszonym stanie i wymaganych informacji w urzędzie przeznaczenia, w wyznaczonym terminie oraz zgodnie ze środkami przyjętymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji towarów;

- b) przestrzeganie przepisów celnych dotyczących tej procedury;
- c) jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej — złożenie zabezpieczenia w celu zagwarantowania zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub innym należnościom mogącym powstać w odniesieniu do danych towarów zgodnie z innymi stosownymi obowiązującymi przepisami.

2. Obowiązek osoby uprawnionej do korzystania z procedury zostaje spełniony, a procedura tranzytu zostaje zakończona, gdy towary objęte tą procedurą oraz wymagane informacje zostają przedstawione w urzędzie przeznaczenia zgodnie z przepisami prawa celnego.

3. Osoba przewożąca towary lub odbiorca, który przyjmuje towary, wiedząc o tym, że są one przemieszczane w ramach procedury tranzytu wspólnotowego, są również odpowiedzialni za przedstawienie towarów w urzędzie przeznaczenia w wyznaczonym terminie w nienaruszonym stanie i zgodnie ze środkami zastosowanymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji towarów.

Artykuł 147

Towary przewożone w ramach procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego przez terytorium kraju, znajdujące się poza obszarem celnym Wspólnoty

1. Procedura wspólnotowego tranzytu zewnętrznego ma zastosowanie do towarów przewożonych przez terytorium leżące poza obszarem celnym Wspólnoty, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) taka możliwość przewidziana została w umowie międzynarodowej;
- b) przewóz przez to terytorium odbywa się z zastosowaniem jednolitego dokumentu przewozowego wystawionego na obszarze celnym Wspólnoty.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), stosowanie procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego zawieszają się na czas pozostawiania towarów poza obszarem celnym Wspólnoty.

ROZDZIAŁ 3

Składowanie

Sekcja 1

Przepisy wspólne

Artykuł 148

Zakres zastosowania

1. W ramach procedury składowania towary niewspólnotowe mogą być składowane na obszarze celnym Wspólnoty, przy czym towary te nie podlegają:

- a) należnościom celnym przywozowym;
- b) innym należnościom przewidzianym w innych stosownych obowiązujących przepisach;
- c) środkom polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celnym Wspólnoty lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Wspólnoty.

2. Towary wspólnotowe mogą zostać objęte składowaniem celnym lub procedurą wolnego obszaru celnego zgodnie z przepisami prawa celnego lub z prawodawstwem wspólnotowym regulującym określone dziedziny, lub w celu uzyskania korzyści z decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych przywozowych.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki oraz warunki objęcia towarów wspólnotowych procedurą składowania celnego lub procedurą wolnego obszaru celnego, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 149

Obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury lub posiadacza pozwolenia

1. Posiadacz pozwolenia i osoba uprawniona do korzystania z procedury są odpowiedzialne za:

- a) zapewnienie, aby towary objęte procedurą czasowego składowania lub procedurą składowania celnego nie zostały usunięte spod dozoru celnego;
- b) wykonywanie obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą czasowego składowania lub procedurą składowania celnego;
- c) przestrzeganie poszczególnych warunków określonych w pozwoleniu na prowadzenie składu celnego lub magazynów czasowego składowania.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, jeżeli pozwolenie dotyczy publicznego składu celnego, może ono przewidywać, że odpowiedzialność, o której mowa w ust. 1 lit. a) lub b), ponosi jedynie osoba uprawniona do korzystania z procedury.

3. Osoba uprawniona do korzystania z procedury jest odpowiedzialna za wykonanie obowiązków wynikających z objęcia towarów procedurą czasowego składowania lub procedurą składowania celnego.

Artykuł 150

Czas trwania procedury składowania

1. Okres pozostawiania towarów pod procedurą składowania jest nieograniczony.

2. Organy celne mogą jednak wyznaczyć termin, przed którego upływem procedura składowania musi zostać zakończona, w jednym z następujących przypadków:

- a) gdy miejsce składowe prowadzone jest przez organy celne i jest dostępne do wykorzystania przez jakąkolwiek osobę do czasowego składowania towarów na mocy art. 151;
- b) w wyjątkowych okolicznościach, w szczególności gdy rodzaj i właściwości towarów może, w przypadku długotrwałego składowania, stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzi, zwierząt i roślin lub dla środowiska.

3. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki, o których mowa w ust. 2, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Sekcja 2

Czasowe składowanie

Artykuł 151

Objęcie towarów czasowym składowaniem

1. Następujące towary niewspólnotowe w momencie przedstawienia ich organom celnym uznawane są za zgłoszone przez posiadacza towarów do procedury czasowego składowania, jeżeli nie zostały zgłoszone do innej procedury celnej:

- a) towary wprowadzone na obszar celny Wspólnoty inaczej niż bezpośrednio do wolnego obszaru celnego;
- b) towary wprowadzone do innej części obszaru celnego Wspólnoty z wolnego obszaru celnego;
- c) towary, dla których zakończona została procedura tranzytu zewnętrznego.

Zgłoszenie celne uznaje się za dokonane i przyjęte przez organy celne w momencie przedstawienia towarów organom celnym.

2. Przywózowa deklaracja skrócona lub zastępujący ją dokument tranzytowy stanowi zgłoszenie celne do procedury czasowego składowania.

3. Organy celne mogą wymagać od posiadacza towarów złożenia zabezpieczenia w celu zapewnienia zapłaty kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu lub innych należności, które mogą powstać zgodnie z innymi stosownymi obowiązującymi przepisami.

4. W przypadku gdy z jakiegokolwiek powodu towary nie mogą zostać objęte procedurą czasowego składowania lub nie mogą już pozostawać pod tą procedurą, organy celne podejmują niezwłocznie wszelkie niezbędne działania w celu uregulowania ich sytuacji. Artykuły 125-127 stosuje się odpowiednio.

5. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 152

Towary czasowo składowane

1. Towary objęte procedurą czasowego składowania mogą być składowane jedynie w miejscach zatwierdzonych do czasowego składowania.

2. Nie naruszając przepisów art. 91 ust. 2, towary objęte procedurą czasowego składowania mogą zostać poddane jedynie takim zabiegom, które mają na celu zachowanie ich w niezmiennym stanie, bez zmiany ich wyglądu lub parametrów technicznych.

Sekcja 3

Składowanie celne

Artykuł 153

Składowanie w składach celnych

1. W ramach procedury składowania celnego towary niewspólnotowe mogą być składowane w budynkach lub

innych miejscach zatwierdzonych przez organy celne dla tej procedury i pod dozorem celnym; miejsca te zwane są dalej „składami celnymi”.

2. Składy celne mogą być powszechnie dostępne w celu składowania towarów (publiczny skład celny) lub przeznaczone do składowania towarów przez posiadacza pozwolenia na składowanie celne (prywatny skład celny).

3. Towary objęte procedurą składowania celnego, mogą zostać czasowo wyprowadzone ze składu celnego. Z wyjątkiem przypadku działania siły wyższej, takie wyprowadzenie wymaga uprzedniej zgody organów celnych.

Artykuł 154

Towary wspólnotowe, końcowe przeznaczenie i czynności przetwarzania

1. W przypadku gdy istnieje taka potrzeba gospodarcza i gdy nie będzie miało to negatywnego wpływu na dozór celny, organy celne mogą zezwolić na dokonywanie następujących czynności w składzie celnym:

- a) składowanie towarów wspólnotowych;
- b) przetwarzanie towarów objętych procedurą uszlachtowania czynnego lub procedurą końcowego przeznaczenia, zgodnie z warunkami przewidzianymi dla tych procedur.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, towary nie są uważane za objęte procedurą składowania celnego.

Sekcja 4

Wolne obszary celne

Artykuł 155

Wyznaczenie wolnych obszarów celnych

1. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć części obszaru celnego Wspólnoty jako wolne obszary celne.

Dla każdego wolnego obszaru celnego państwo członkowskie wyznacza obszar, który on obejmuje, oraz określa miejsca wejścia i wyjścia.

2. Wolne obszary celne są ogrodzone.

Granice oraz miejsca wejścia i wyjścia z obszaru wolnych obszarów celnych podlegają dozorowi celnemu.

3. Osoby, towary i środki transportu wjeżdżające na teren wolnego obszaru celnego lub z niego wyjeżdżające mogą zostać poddane kontrolom celnym.

Artykuł 156

Prace budowlane i działalność gospodarcza na terenie wolnych obszarów celnych

1. Wszelkie prace budowlane na terenie wolnego obszaru celnego wymagają uprzedniej zgody organów celnych.

2. Pod warunkiem przestrzegania przepisów prawa celnego, w wolnym obszarze celnym dozwolona jest każda działalność przemysłowa, handlowa lub usługowa. O prowadzeniu takiej działalności powiadamia się uprzednio organy celne.

3. Organy celne mogą wprowadzać zakazy lub ograniczenia dotyczące działalności, o której mowa w ust. 2, ze względu na rodzaj towarów, których dotyczy ta działalność, wymogi dozoru celnego lub wymogi bezpieczeństwa lub ochrony.

4. Organy celne mogą zakazać prowadzenia określonego rodzaju działalności w wolnym obszarze celnym osobom, które nie gwarantują niezbędного przestrzegania przepisów prawa celnego.

Artykuł 157

Przedstawienie towarów i objęcie ich procedurą

1. Towary wprowadzone do wolnego obszaru celnego przedstawiane są organom celnym i podlegają przewidzianym formalnościom celnym, jeżeli:

- a) zostają wprowadzone do wolnego obszaru celnego bezpośrednio spoza obszaru celnego Wspólnoty;
- b) zostały objęte procedurą celną, która została zakończona lub zamknięta w momencie objęcia ich procedurą wolnego obszaru celnego;
- c) zostały objęte procedurą wolnego obszaru celnego w celu uzyskania korzyści wynikającej z decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych przywozowych;
- d) jeżeli przepisy inne niż przepisy prawa celnego przewidują takie formalności.

2. Towary wprowadzane do wolnego obszaru celnego w innych okolicznościach, niż określone w ust. 1, nie muszą być przedstawiane organom celnym.

3. Bez uszczerbku dla art. 158, towary wprowadzone na teren wolnego obszaru celnego uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego:

- a) w momencie ich wprowadzenia do wolnego obszaru celnego, o ile nie zostały już objęte inną procedurą celną;
- b) w momencie zakończenia procedury tranzytu, o ile nie zostały natychmiast objęte kolejną procedurą celną.

Artykuł 158

Towary wspólnotowe na terenie wolnych obszarów celnych

1. Towary wspólnotowe mogą być wprowadzane, składowane, przemieszczane, wykorzystywane, przetwarzane lub zużywane na terenie wolnego obszaru celnego. W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego.

2. Na wniosek osoby zainteresowanej, organy celne poświadczają status celny towarów wspólnotowych następującym towarem:

- a) towarom wspólnotowym wprowadzanym do wolnego obszaru celnego;
- b) towarom wspólnotowym, które zostały poddane procesom przetwarzania na terenie wolnego obszaru celnego;

c) towarom dopuszczonym do swobodnego obrotu na terenie wolnego obszaru celnego.

Artykuł 159

Towary niewspólnotowe na terenie wolnych obszarów celnych

1. Podczas pozostawiania w wolnym obszarze celnym, towary niewspólnotowe mogą zostać dopuszczone do swobodnego obrotu lub objęte procedurą uszlachetniania czynnego, odprawy czasowej lub końcowego przeznaczenia, zgodnie z warunkami ustalonymi dla tych procedur.

W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego.

2. Bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie do zapasów żywności i magazynów żywności, jeżeli pozwala na to właściwa procedura, ust. 1 niniejszego artykułu nie wyklucza używania lub zużywania towarów, których dopuszczenie do swobodnego obrotu lub objęcie procedurą odprawy czasowej nie spowodowałoby zastosowania należności celnych przywozowych lub środków wspólnej polityki rolnej lub handlowej.

W przypadku takiego użycia lub zużycia nie jest wymagane zgłoszenie celne dotyczące dopuszczenia do swobodnego obrotu lub procedury odprawy czasowej

Takie zgłoszenie jest jednak wymagane, w przypadku gdy towary te są przedmiotem kontyngentu taryfowego lub plafonu.

Artykuł 160

Wyprowadzanie towarów z wolnego obszaru celnego

Bez uszczerbku dla prawodawstwa regulującego dziedzinę inne niż cło, towary umieszczone w wolnym obszarze celnym mogą być wywiezione lub powrotnie wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty lub wprowadzane do innej części obszaru celnego Wspólnoty.

Art. 91 i 98 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do towarów wprowadzanych do innej części obszaru celnego Wspólnoty.

Artykuł 161

Status celny

W przypadku wyprowadzenia towarów z wolnego obszaru celnego do innej części obszaru celnego Wspólnoty lub objęcia ich procedurą celną towary te uznaje się za towary niewspólnotowe, o ile ich status celny jako towarów wspólnotowych nie został potwierdzony świadectwem, o którym mowa w art. 158 ust. 2, lub innym dokumentem stwierdzającym status określonym we wspólnotowych przepisach prawa celnego.

Do celów zastosowania należności celnych wywozowych i pozwoleń na wywóz lub środków kontroli wywozu, określonych we wspólnej polityce rolnej lub handlowej, towary takie uznaje się jednak za towary wspólnotowe, pod warunkiem że nie zostanie stwierdzone, że nie mają one statusu celnego towarów wspólnotowych.

ROZDZIAŁ 4

Szczególne przeznaczenie

Sekcja 1

Odprawa czasowa

Artykuł 162

Zakres zastosowania

1. W ramach procedury odprawy czasowej towary niewspółnotowe przeznaczone do powrotnego wywozu mogą zostać wykorzystane na obszarze celnym Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych i nie podlegają przy tym żadnym:

- a) innym należnościami przewidzianym w innych stosownych obowiązujących przepisach;
- b) środkami polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celnym Wspólnoty lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Wspólnoty.

2. Procedura odprawy czasowej może być stosowana wyłącznie jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) nie jest planowane poddanie towarów jakimkolwiek zmianom, z wyjątkiem zwykłego obniżenia ich wartości wynikającego ze zużycia;
- b) możliwe jest zapewnienie identyfikacji towarów objętych procedurą z wyjątkiem przypadku, gdy ze względu na rodzaj towarów lub zamierzone wykorzystanie, brak środków identyfikacyjnych nie stwarza niebezpieczeństwa nadużycia tej procedury lub w przypadku, o którym mowa w art. 142, jeżeli możliwe jest sprawdzenie zgodności z warunkami określonymi dla towarów ekwiwalentnych;
- c) osoba uprawniona do korzystania z procedury ma siedzibę poza obszarem celnym Wspólnoty, jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej;
- d) spełnione są określone we wspólnotowych przepisach prawa celnego wymagania dotyczące całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych.

Artykuł 163

Okres, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej

1. Organy celne wyznaczają termin, w którym towary objęte odprawą czasową muszą zostać powrotnie wywiezione lub zostać objęte kolejną procedurą celną. Termin ten musi być wystarczająco długi, by cel, jakim jest dopuszczenie wykorzystanie, został osiągnięty.

2. Maksymalny okres, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej w ramach tego samego celu i pozostawać pod odpowiedzialnością tego samego posiadacza pozwolenia, wynosi 24 miesiące nawet w przypadku, gdy procedura została zakończona przez objęcie towarów inną procedurą specjalną, a następnie towary te zostały ponownie objęte procedurą odprawy czasowej.

3. W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli dopuszczone wykorzystanie nie mogło zostać osiągnięte w terminach, o których mowa w ust. 1 i 2, organy celne mogą przedłużyć te terminy w rozsądnym zakresie na odpowiednio uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia.

Artykuł 164

Sytuacje objęte procedurą odprawy czasowej

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki oraz warunki stosowania procedury odprawy czasowej, a także przyznawania całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Przyjmując takie środki, uwzględnia się umowy międzynarodowe oraz rodzaj towarów i ich wykorzystanie.

Artykuł 165

Kwota należności celnych przywozowych w przypadku odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych

1. Kwotę należności celnych przywozowych za towary objęte procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych ustala się na 3 % kwoty należności celnych przywozowych, która miałaby zostać uiszczona za te towary, gdyby zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w dniu, w którym zostały one objęte procedurą odprawy czasowej.

Kwota ta należna jest za każdy miesiąc lub część miesiąca, w którym towary objęte były procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Kwota należności celnych przywozowych nie może być wyższa od tej, która miałaby zostać uiszczona, gdyby towary te zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej.

Sekcja 2

Końcowe przeznaczenie

Artykuł 166

Procedura końcowego przeznaczenia

1. W ramach procedury końcowego przeznaczenia towary mogą zostać dopuszczone do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej ze względu na ich szczególne przeznaczenie. Towary te pozostają pod dozorem celnym.

2. Dozór celny w ramach procedury końcowego przeznaczenia zostaje zakończony w następujących przypadkach:

- a) gdy towary zostały wykorzystane w celach, dla których przewidziane jest dopuszczenie do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej;

- b) gdy towary zostały wywiezione, zniszczone lub stały się przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu państwa;
- c) gdy towary zostały wykorzystane w celach innych niż te, dla których przewidziane jest dopuszczenie do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej oraz gdy zapłacono obowiązujące należności celne przywzowowe.
3. W przypadku gdy konieczne jest podanie współczynnika produktywności, do procedury końcowego przeznaczenia odpowiednio stosuje się art. 167.

ROZDZIAŁ 5

Przetwarzanie

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 167

Współczynnik produktywności

Z wyjątkiem przypadków, w których współczynnik produktywności został określony w prawodawstwie wspólnotowym regulującym określone dziedziny, organy celne określają współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności procesu przetwarzania, lub, w stosownych przypadkach, określają metodę wyznaczenia takiego współczynnika.

Współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności wyznaczany jest na podstawie faktycznych okoliczności, w jakich procesy przetwarzania są lub mają być przeprowadzane. W stosownych przypadkach współczynnik ten może być odpowiednio korygowany, zgodnie z art. 18 i 19.

Sekcja 2

Uszlachetnianie czynne

Artykuł 168

Zakres zastosowania

1. Nie naruszając przepisów art. 142, procedura uszlachetniania czynnego pozwala na wykorzystywanie towarów niewspólnotowych na obszarze celnym Wspólnoty w ramach jednego lub większej liczby procesów przetwarzania, przy czym towary te nie podlegają żadnym:
- a) należnościom celnym przywzowowym;
- b) innym należnościom przewidzianym w innych stosownych obowiązujących przepisach;
- c) środkom polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celnym Wspólnoty lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Wspólnoty.
2. Procedura uszlachetniania czynnego może być stosowana w przypadkach innych niż naprawa i zniszczenie wyłącznie wtedy, gdy — bez uszczerbku dla wykorzystywania akcesoriów produkcyjnych — towary objęte procedurą mogą być zidentyfikowane w produktach przetworzonych.

W przypadku, o którym mowa w art. 142, procedura może zostać zastosowana, jeżeli możliwe jest sprawdzenie zgodności z warunkami określonymi dla towarów ekwiwalentnych.

3. Oprócz przypadków, o których mowa w ust. 1 i 2, procedurę uszlachetniania czynnego można stosować również w odniesieniu do następujących towarów:

- a) towarów, które mają zostać poddane procesom w celu zapewnienia ich zgodności z wymogami technicznymi dotyczącymi ich dopuszczenia do swobodnego obrotu;
- b) towarów, które muszą zostać poddane zwyczajowym zabiegom, zgodnie z art. 141.

Artykuł 169

Termin zakończenia procedury

1. Organy celne określają termin, w którym procedura uszlachetniania czynnego ma zostać zakończona, zgodnie z art. 138.

Termin ten rozpoczyna bieg w dniu, w którym towary niewspólnotowe zostają objęte procedurą i uwzględnia on czas niezbędny na przeprowadzenie procesów przetwarzania oraz zakończenia procedury.

2. Na podstawie odpowiednio uzasadnionego wniosku posiadacza pozwolenia organy celne mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć termin określony zgodnie z ust. 1.

Pozwolenie to może przewidywać, że okres, który rozpoczyna się w danym miesiącu, kwartale lub półroczu kalendarzowym, kończy się odpowiednio ostatniego dnia następującego po nim kalendarzowego miesiąca, kwartału lub półrocza.

3. W przypadku uprzedniego wywozu, zgodnie z art. 142 ust. 2 lit. b) organy celne wyznaczają termin, w jakim towary niewspólnotowe muszą zostać zgłoszone do procedury. Termin ten rozpoczyna bieg w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego dotyczącego produktów przetworzonych uzyskanych z odpowiednich towarów ekwiwalentnych.

Artykuł 170

Czasowy powrotny wywóz w celu dalszego przetworzenia

Pod warunkiem uzyskania pozwolenia organów celnych, niektóre lub wszystkie towary objęte procedurą uszlachetniania czynnego lub produkty przetworzone mogą zostać czasowo powrotnie wywiezione w celu poddania ich dalszemu przetworzeniu poza obszarem celnym Wspólnoty, zgodnie z warunkami określonymi dla procedury uszlachetniania biernego.

Sekcja 3

Uszlachetnianie bierne

Artykuł 171

Zakres zastosowania

1. Procedura uszlachetniania biernego pozwala na dokonanie czasowego wywozu towarów wspólnotowych poza obszar celnym Wspólnoty w celu poddania ich procesom przetwarzania. Produkty przetworzone powstałe z tych towarów mogą zostać dopuszczone do swobodnego obrotu z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywzowowych na wniosek posiadacza pozwolenia lub każdej innej osoby mającej siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty, pod warunkiem że osoba ta uzyskała zgodę posiadacza pozwolenia i że spełnione są warunki tego pozwolenia.

2. Nie mogą zostać objęte procedurą uszlachetniania biernego następujące towary wspólnotowe:

- a) towary, których wywóz wiąże się ze zwrotem lub umorzeniem należności celnych przywozowych;
- b) towary, które przed wywozem zostały dopuszczone do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej, ze względu na ich końcowe przeznaczenie, tak długo jak cele takiego końcowego przeznaczenia nie zostały osiągnięte, chyba że towary te muszą zostać poddane naprawie;
- c) towary, których wywóz wiąże się z udzieleniem refundacji wywozowych;
- d) towary, którym z tytułu ich wywozu przysługuje w ramach wspólnej polityki rolnej inna korzyść finansowa niż refundacje, o których mowa w lit. c).

3. W przypadkach nieobjętych art. 172 i 173 oraz gdy zastosowanie mają cła *ad valorem*, kwotę należności celnych przywozowych oblicza się na podstawie kosztu procesu przetwarzania przeprowadzonego poza obszarem celnym Wspólnoty.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające zasady takich obliczeń oraz zasady dotyczące przypadków, w których mają zastosowanie cła specyficzne, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

4. Organy celne wyznaczają termin, w którym towary czasowo wywiezione muszą być powrotnie przywiezione na obszar celný Wspólnoty w formie produktów przetworzonych oraz dopuszczone do swobodnego obrotu, aby mogły skorzystać z całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych. Organy te mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten termin na odpowiednio uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia.

Artykuł 172

Towary naprawiane nieodpłatnie

1. O ile udowodniono organom celnym, że towary zostały naprawione nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe lub istnienie wady fabrycznej lub materiałowej, towary te objęte są całkowitym z należności celnych przywozowych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku stwierdzenia wady fabrycznej lub materiałowej towarów w chwili ich pierwszego dopuszczenia do swobodnego obrotu.

Artykuł 173

System standardowej wymiany

1. System standardowej wymiany pozwala, zgodnie z ust. 2-5, na zastąpienie produktu przetworzonego produktem przywiezionym, zwanym dalej „produktem zamiennym”.

2. Organy celne zezwalają na zastosowanie systemu standardowej wymiany, jeżeli proces przetwarzania polega na naprawie wadliwych towarów wspólnotowych innych niż podlegających środkom ustanowionym w ramach wspólnej polityki rolnej lub specjalnym ustaleniom, które mają zastosowanie do niektórych towarów powstałych w wyniku przetworzenia produktów rolnych.

3. Produkty zamienne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod nomenklatury scalonej, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary wadliwe, w przypadku gdyby te ostatnie zostały poddane naprawie.

4. Jeżeli towary wadliwe były używane przed wywozem, to produkty zamienne również muszą być produktami użytkowymi.

Organy celne odstępują jednak od stosowania wymogu określonego w pierwszym akapicie, w przypadku gdy produkt zamienny został wydany nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe lub ze względu na istnienie wady materiałowej lub fabrycznej.

5. Przepisy, które miałyby zastosowanie do produktów przetworzonych, stosuje się również do produktów zamiennych.

Artykuł 174

Upředni przywóz produktów zamiennych

1. Organy celne zezwalają, na warunkach przez nie określonych i na wniosek osoby zainteresowanej, na to by produkty zamienne zostały przywiezione zanim zostaną wywiezione towary wadliwe.

Taki upředni przywóz produktu zamiennego wymaga złożenia zabezpieczenia pokrywającego kwotę należności celnych przywozowych, która byłaby należna, gdyby towary wadliwe nie zostały wywiezione zgodnie z ust. 2.

2. Towary wadliwe muszą zostać wywiezione w terminie dwóch miesięcy od dnia przyjęcia przez organy celne zgłoszenia dotyczącego dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów zamiennych.

3. W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli towary wadliwe nie mogą zostać wywiezione w terminie, o którym mowa w ust. 2, organy celne na odpowiednio uzasadniony wniosek osoby zainteresowanej mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten termin.

TYTUŁ VIII

WYPROWADZANIE TOWARÓW Z OBSZARU CELNEGO WSPÓLNOTY

ROZDZIAŁ 1

Towary opuszczające obszar celný

Artykuł 175

Obowiązek złożenia deklaracji poprzedzającej wyprawdzenie

1. Towary, które mają opuścić obszar celný Wspólnoty są objęte deklaracją poprzedzającą wyprawdzenie, składaną lub udostępnianą we właściwym urzędzie celnym przed wyprawdzeniem towarów poza obszar celný Wspólnoty.

Akapitu pierwszego nie stosuje się jednak do towarów przewożonych środkami transportu, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Wspólnoty, bez zatrzymywania się na tym obszarze.

2. Deklaracja poprzedzająca wyprowadzenie przybiera jedną z następujących form:

- a) odpowiedniego zgłoszenia celnego, jeżeli towary opuszczające obszar celny Wspólnoty zostają objęte procedurą celną, dla której wymagane jest zgłoszenie celne;
- b) powiadomienia o powrotnym wywozie zgodnie z art. 179;
- c) wywozowej deklaracji skróconej, o której mowa w art. 180, w przypadku gdy nie jest wymagane zgłoszenie celne ani powiadomienie o powrotnym wywozie.

3. Deklaracja poprzedzająca wyprowadzenie zawiera co najmniej te dane, które są niezbędne dla wywozowej deklaracji skróconej.

Artykuł 176

Środki określające niektóre zagadnienia szczegółowe

1. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, dotyczą:

- a) przypadków i warunków zwolnienia towarów opuszczających obszar celny Wspólnoty z wymogu składania deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie;
- b) warunków wyłączenia lub dostosowania wymogu złożenia deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie;
- c) terminu, w jakim należy złożyć lub udostępnić deklarację poprzedzającą wyprowadzenie, zanim towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Wspólnoty;
- d) wszelkich wyjątków i zmian w odniesieniu do terminu, o którym mowa w lit. c);
- e) wskazania właściwego urzędu celnego, w którym należy złożyć lub udostępnić deklarację poprzedzającą wyprowadzenie, i w którym ma zostać przeprowadzona analiza ryzyka i oparta na niej kontrola przy wywozie i wyprowadzaniu,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

2. Przyjmując te środki, należy uwzględnić:

- a) szczególne okoliczności;
- b) zastosowanie tych środków do określonych rodzajów obrotu towarowego, rodzajów transportu lub przedsiębiorców;
- c) umowy międzynarodowe przewidujące szczególne ustalenia w zakresie bezpieczeństwa.

Artykuł 177

Dozór celny i formalności stosowane przy wyprowadzeniu

1. Towary opuszczające obszar celny Wspólnoty podlegają dozorowi celnemu i mogą zostać poddane kontrolom celnym. W stosownych przypadkach organy celne — zgodnie ze środ-

kami przyjętymi na mocy ust. 5 — mogą wyznaczyć obowiązującą trasę oraz obowiązujący termin, w którym towary powinny opuścić obszar celny Wspólnoty.

2. Towary, które mają opuścić obszar celny Wspólnoty, zostają przedstawione organom celnym w urzędzie celnym właściwym dla miejsca, w którym towary opuszczają obszar celny Wspólnoty i podlegają formalnościom stosowanym przy wyprowadzeniu, które, w stosownych przypadkach, obejmują:

- a) zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych lub wypłacenie refundacji wywozowych;
- b) pobranie należności celnych wywozowych;
- c) formalności wymagane na podstawie obowiązujących przepisów dotyczących innych należności;
- d) stosowanie zakazów i ograniczeń — w tym kontroli, które skierowane są przeciwko prekursorom narkotyków, towarom naruszającym pewne prawa własności intelektualnej oraz gotówce opuszczającej Wspólnotę — uzasadnionych m. in. przyczynami dotyczącymi moralności publicznej, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, ochrony środowiska, ochrony dóbr kultury narodowej posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną oraz ochrony własności przemysłowej lub handlowej, a także wdrażania środków ochrony zasobów rybołówstwa i zarządzania tymi zasobami oraz środków polityki handlowej.

3. Towary opuszczające obszar celny Wspólnoty zostają przedstawione organom celnym przez jedną z następujących osób:

- a) osobę, która dokonuje wywozu towarów poza obszar celny Wspólnoty;
- b) osobę, w imieniu której lub na rzecz której działa osoba, która dokonuje wywozu towarów poza ten obszar;
- c) osoba, która odpowiada za przewóz towarów przed ich wywozem poza obszar celny Wspólnoty.

4. Zwolnienie do wyprowadzenia przyznawane jest pod warunkiem, że towary opuszczają obszar celny Wspólnoty w tym samym stanie, w jakim znajdowały się w momencie przyjęcia deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie.

5. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 2

Wywóz i powrotny wywóz

Artykuł 178

Towary wspólnotowe

1. Towary wspólnotowe, które mają opuścić obszar celny Wspólnoty, zostają objęte procedurą wywozu.

2. Ust. 1 nie stosuje się do następujących towarów:
- a) towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia lub procedurą uszlachetniania biernego;
 - b) towarów objętych procedurą tranzytu wewnętrznego lub czasowo opuszczających obszar celny Wspólnoty zgodnie z art. 103.
3. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki określające formalności wywozowe mające zastosowanie do towarów objętych procedurą wywozu, procedurą końcowego przeznaczenia lub procedurą uszlachetniania biernego.

Artykuł 179

Towary niewspólnotowe

1. Towary niewspólnotowe, które mają opuścić obszar celny Wspólnoty podlegają powiadomieniu o powrotnym wywozie, które ma być złożone we właściwym urzędzie celnym, oraz formalnościom związanym z wyprowadzeniem.
2. Przepisy art. 104-124 stosuje się odpowiednio do powiadomienia o powrotnym wywozie.
3. Ust. 1 nie stosuje się do następujących towarów:
- a) towarów objętych procedurą tranzytu zewnętrznego, które są jedynie przewożone przez obszar celny Wspólnoty;
 - b) towarów przeladowywanych w wolnym obszarze celnym lub bezpośrednio powrotnie wywożonych z tego obszaru;
 - c) towarów objętych procedurą czasowego składowania, które są bezpośrednio powrotnie wywożone z zatwierdzonego magazynu czasowego składowania.

Artykuł 180

Wywozowa deklaracja skrócona

1. W przypadku gdy towary mają opuścić obszar celny Wspólnoty i nie jest wymagane zgłoszenie celne ani powiadomienie o powrotnym wywozie, we właściwym urzędzie celnym składa się wywozową deklarację skróconą, zgodnie z art. 175.
2. Wywozową deklarację skróconą składa się z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych. Możliwe jest wykorzystanie informacji handlowych, portowych lub transportowych, pod warunkiem że zawierają one dane niezbędne do wywozowej deklaracji skróconej.
3. W wyjątkowych okolicznościach organy celne mogą przyjąć wywozowe deklaracje skrócone w formie papierowej, pod warunkiem że stosują one taki sam poziom zarządzania ryzykiem, jak stosowany w wywozowych deklaracjach skróconych składanych z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych, oraz że możliwe jest spełnienie

wymogów dotyczących wymiany takich danych z innymi urzędami celnymi.

Organy celne mogą zezwolić, by złożenie wywozowej deklaracji skróconej zostało zastąpione złożeniem powiadomienia oraz umożliwieniem dostępu do danych z deklaracji skróconej w systemie teleinformatycznym przedsiębiorcy.

4. Wywozową deklarację skróconą składa jedna z następujących osób:
- a) osoba, która wyprowadza towary lub odpowiada za przewóz towarów poza obszar celny Wspólnoty;
 - b) eksporter lub nadawca lub inna osoba, w imieniu której lub na rzecz której działa osoba, o której mowa w lit. a);
 - c) każda osoba, która może przedstawić towary lub doprowadzić do ich przedstawienia właściwym organom celnym.

Artykuł 181

Sprostowanie wywozowej deklaracji skróconej

Zgłaszającemu zezwala się, na jego wniosek, na sprostowanie jednego lub kilku elementów wywozowej deklaracji skróconej po jej złożeniu.

Sprostowanie nie jest jednak możliwe po wystąpieniu jednego z następujących zdarzeń:

- a) organy celne poinformowały osobę, która złożyła deklarację skróconą, o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
- b) organy celne stwierdziły nieprawidłowość tych danych;
- c) organy celne wyraziły wcześniej zgodę na wyprowadzenie towarów.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od akapitu drugiego lit. c) niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3

Zwolnienie z należności celnych wywozowych

Artykuł 182

Wywóz czasowy

1. Bez uszczerbku dla art. 171 towary wspólnotowe mogą zostać czasowo wywiezione poza obszar celny Wspólnoty i skorzystać ze zwolnienia z należności celnych wywozowych pod warunkiem ich powrotnego przywozu.
2. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

TYTUŁ IX

KOMITET KODEKSU CELNEGO I PRZEPISY KOŃCOWE

ROZDZIAŁ I

Komitet kodeksu celnego

Artykuł 183

Dalsze środki wykonawcze

1. Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 184 ust. 2, przyjmuje zasady współdziałania systemów celnych państw członkowskich oraz odpowiednich elementów wspólnotowych mające na celu usprawnienie współdziałania opartego na elektronicznej wymianie danych pomiędzy organami celnymi, pomiędzy organami celnymi a Komisją oraz pomiędzy organami celnymi a przedsiębiorcami.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- a) warunki wydawania przez Komisję decyzji nakazujących państwom członkowskim cofnięcie lub zmianę decyzji, innej niż te, o których mowa w art. 20 ust. 8 lit. c), wydanej w ramach przepisów prawa celnego odbiegającej od porównywalnych decyzji innych właściwych organów i powodującej tym samym osłabienie jednolitego stosowania przepisów prawa celnego;
- b) wszelkie inne środki wykonawcze stosownie do potrzeb, w tym w razie przyjęcia przez Wspólnotę zobowiązań i obowiązków w związku z umowami międzynarodowymi, wymagających dostosowania przepisów kodeksu;
- c) dalsze przypadki i warunki, w których możliwe jest uproszczenie stosowania niniejszego kodeksu,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 184 ust. 4.

Artykuł 184

Komitet

1. Komisję wspiera Komitet Kodeksu Celnego, zwany dalej „komitetem”.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się przepisy art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1-4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Artykuł 185

Dalsze kwestie

Komitet może rozpatrywać wszelkie zagadnienia dotyczące przepisów prawa celnego, które zostaną poruszone przez przewodniczącego z inicjatywy Komisji lub na wniosek przedstawiciela jednego z państw członkowskich, w szczególności dotyczące:

- a) wszelkich problemów wynikających ze stosowania przepisów prawa celnego;
- b) wszelkich stanowisk, które mają być przyjęte przez Wspólnotę w zajmujących się przepisami prawa celnego komitetach, grupach roboczych oraz zespołach utworzonych w ramach lub na mocy umów międzynarodowych.

ROZDZIAŁ 2

Przepisy końcowe

Artykuł 186

Uchylenie

Niniejszym uchyla się rozporządzenia (EWG) nr 3925/91, (EWG) nr 2913/92 oraz (WE) nr 1207/2001.

Odesłania do uchylonych rozporządzeń traktuje się jak odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelami zbieżności zamieszczonymi w załączniku.

Artykuł 187

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia od jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 188

Stosowanie

1. Art. 1 ust. 3 akapit drugi, art. 5 ust. 1 akapit drugi, art. 5 ust. 2 akapit pierwszy, art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2 akapit drugi, art. 15 ust. 1, art. 16 ust. 5, art. 18 ust. 4, art. 19 ust. 5, art. 20 ust. 7, art. 20 ust. 8, art. 20 ust. 9, art. 24 ust. 3 akapit drugi, art. 25 ust. 3, art. 28 ust. 3, art. 30 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 33 ust. 5, art. 38, art. 39 ust. 3, art. 39 ust. 6, art. 43, art. 54, art. 55 ust. 2 akapit drugi, art. 56 ust. 9, art. 57 ust. 3, art. 58 akapit drugi, art. 59 ust. 1 akapit drugi, art. 62 ust. 3, art. 63 ust. 3, art. 65 ust. 3, art. 67 ust. 1 akapit trzeci, art. 71, art. 72 ust. 3 akapit pierwszy, art. 76, art. 77 ust. 3, art. 78 ust. 1 akapit drugi, art. 78 ust. 5, art. 85, art. 86 ust. 7, art. 87 ust. 3 akapit pierwszy, art. 88 ust. 4 akapit

drugi, art. 89 ust. 2, art. 93 ust. 2, art. 101 ust. 2, art. 103, art. 105 ust. 2, art. 106 ust. 4 akapit pierwszy, art. 107 ust. 3, art. 108 ust. 1 akapit drugi, art. 108 ust. 4, art. 109 ust. 2, art. 109 ust. 3, art. 110 ust. 1 akapit trzeci, art. 111 ust. 3, art. 112 ust. 4, art. 113 ust. 3, art. 114 ust. 2 akapit drugi, art. 115 akapit drugi, art. 116 ust. 2 akapit pierwszy, art. 119 ust. 3, art. 122, art. 124 ust. 2, art. 128, art. 134, art. 136 ust. 2 akapit pierwszy, art. 136 ust. 3 akapit drugi, art. 136 ust. 4 akapit czwarty, art. 137 ust. 2, art. 140 ust. 2, art. 142 ust. 1 akapit czwarty, art. 142 ust. 2 akapit drugi, art. 142 ust. 3 akapit drugi, art. 143, art. 144 ust. 2, art. 145 ust. 3 akapit drugi, art. 148 ust. 2 akapit drugi, art. 150 ust. 3, art. 151 ust. 5, art. 164 akapit pierwszy, art. 171 ust. 3 akapit

drugi, art. 176 ust. 1, art. 177 ust. 5, art. 178 ust. 3, art. 181 ust. 3, art. 182 ust. 2, art. 183 ust. 1 oraz art. 183 ust. 2 stosuje się od ... (*).

2. Wszelkie inne przepisy stosuje się od momentu, gdy stosuje się przepisy wykonawcze oparte na artykułach, o których mowa w ust. 1. Przepisy wykonawcze wchodzą w życie najwcześniej w dniu ... (**).

Niezależnie od wejścia w życie przepisów wykonawczych, przepisy niniejszego rozporządzenia, o których mowa w niniejszym ustępie, stosuje się nie później niż od dnia ... (**).

3. Art. 30 ust. 1 stosuje się od 1 stycznia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Rok od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(***) Pięć lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

ZAŁĄCZNIK

TABELA ZBIEŻNOŚCI

1. Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92:

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 4
art. 2	art. 1
art. 3	art. 3
art. 4	art. 4
art. 4, pkt (4a) to (4d)	—
art. 5	art. 11 i 12
art. 5a	art. 13, 14 i 15
art. 6	art. 16
art. 7	art. 16
art. 8	art. 18
art. 9	art. 19
art. 10	art. 16
art. 11	art. 8 i 30
art. 12	art. 20
art. 13	art. 25 i 26
art. 14	art. 9
art. 15	art. 6
art. 16	art. 29
art. 17	art. 32
art. 18	art. 31
art. 19	art. 116 i 183
art. 20	art. 33 i 34
art. 21	art. 33
art. 22	art. 35
art. 23	art. 36
art. 24	art. 36
art. 25	—
art. 26	art. 37
art. 27	art. 39
art. 28	art. 40
art. 29	art. 41

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92	Niniejsze rozporządzenie
art. 30	art. 42
art. 31	art. 42
art. 32	art. 43
art. 33	art. 43
art. 34	art. 43
art. 35	art. 31
art. 36	art. 41
art. 36a	art. 87
art. 36b	art. 5, 88 i 89
art. 36c	art. 90
art. 37	art. 91
art. 38	art. 92 i 93
art. 39	art. 94
art. 40	art. 95
art. 41	art. 95
art. 42	art. 91
art. 43	—
art. 44	—
art. 45	—
art. 46	art. 96
art. 47	art. 96
art. 48	art. 97
art. 49	—
art. 50	art. 98 i 151
art. 51	art. 151 i 152
art. 52	art. 152
art. 53	art. 151
art. 54	art. 99
art. 55	art. 100
art. 56	art. 125
art. 57	art. 126
art. 58	art. 91 i 97
art. 59	art. 104
art. 60	art. 105
art. 61	art. 107

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92	Niniejsze rozporządzenie
art. 62	art. 108
art. 63	art. 112
art. 64	art. 111
art. 65	art. 113
art. 66	art. 114
art. 67	art. 112
art. 68	art. 117
art. 69	art. 118
art. 70	art. 119
art. 71	art. 120
art. 72	art. 121
art. 73	art. 123
art. 74	art. 124
art. 75	art. 126
art. 76	art. 108, 109, 110 i 112
art. 77	art. 107 i 108
art. 78	art. 27
art. 79	art. 129
art. 80	—
art. 81	art. 115
art. 82	art. 166
art. 83	art. 102
art. 84	art. 135
art. 85	art. 136
art. 86	art. 136
art. 87	art. 136
art. 87a	—
art. 88	art. 136
art. 89	art. 138
art. 90	art. 139
art. 91	art. 140 i 144
art. 92	art. 146
art. 93	art. 147
art. 94	art. 62, 63, 136 i 146
art. 95	art. 136 i 146

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92	Niniejsze rozporządzenie
art. 96	art. 146
art. 97	art. 143
art. 98	art. 143, 148 i 153
art. 99	art. 153
art. 100	art. 136
art. 101	art. 149
art. 102	art. 149
art. 103	—
art. 104	art. 136
art. 105	art. 137
art. 106	art. 137 i 154
art. 107	art. 137
art. 108	art. 150
art. 109	art. 141 i 143
art. 110	art. 153
art. 111	art. 140
art. 112	art. 53
art. 113	—
art. 114	art. 142 i 168
art. 115	art. 142 i 143
art. 116	art. 136
art. 117	art. 136
art. 118	art. 169
art. 119	art. 167
art. 120	art. 143
art. 121	art. 52 i 53
art. 122	art. 52 i 53
art. 123	art. 170
art. 124	—
art. 125	—
art. 126	—
art. 127	—
art. 128	—
art. 129	—
art. 130	art. 168

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92	Niniejsze rozporządzenie
art. 131	art. 143
art. 132	art. 136
art. 133	art. 136
art. 134	—
art. 135	art. 53
art. 136	art. 53
art. 137	art. 162
art. 138	art. 136
art. 139	art. 162
art. 140	art. 163
art. 141	art. 164
art. 142	art. 143 i 164
art. 143	art. 47 i 165
art. 144	art. 47, 52 i 53
art. 145	art. 48 i 171
art. 146	art. 143 i 171
art. 147	art. 136
art. 148	art. 136
art. 149	art. 171
art. 150	art. 171
art. 151	art. 171
art. 152	art. 172
art. 153	art. 171
art. 154	art. 173 i 174
art. 155	art. 173
art. 156	art. 173
art. 157	art. 174
art. 158	—
art. 159	—
art. 160	—
art. 161	art. 176, 177 i 178
art. 162	art. 177
art. 163	art. 145
art. 164	art. 103 i 145
art. 165	art. 143

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92	Niniejsze rozporządzenie
art. 166	art. 148
art. 167	art. 155 i 156
art. 168	art. 155
art. 168a	—
art. 169	art. 157 i 158
art. 170	art. 157 i 158
art. 171	art. 150
art. 172	art. 156
art. 173	art. 141 i 159
art. 174	—
art. 175	art. 159
art. 176	art. 137
art. 177	art. 160
art. 178	art. 53
art. 179	—
art. 180	art. 161
art. 181	art. 160
art. 182	art. 127, 168 i 179
art. 182a	art. 175
art. 182b	art. 176
art. 182c	art. 176, 179 i 180
art. 182d	art. 5, 180 i 181
art. 183	art. 177
art. 184	—
art. 185	art. 130 i 131
art. 186	art. 130
art. 187	art. 132
art. 188	art. 133
art. 189	art. 56
art. 190	art. 58
art. 191	art. 56
art. 192	art. 57 i 58
art. 193	art. 59
art. 194	art. 59
art. 195	art. 61

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92	Niniejsze rozporządzenie
art. 196	art. 60
art. 197	art. 59
art. 198	art. 64
art. 199	art. 65
art. 200	—
art. 201	art. 44
art. 202	art. 46
art. 203	art. 46
art. 204	art. 46 i 86
art. 205	art. 46
art. 206	art. 46 i 86
art. 207	art. 86
art. 208	art. 47
art. 209	art. 48
art. 210	art. 49
art. 211	art. 49
art. 212	art. 50
art. 212a	art. 53
art. 213	art. 51
art. 214	art. 52 i 78
art. 215	art. 55 i 66
art. 216	art. 45
art. 217	art. 66 i 69
art. 218	art. 70
art. 219	art. 70
art. 220	art. 70 i 82
art. 221	art. 67 i 68
art. 222	art. 72
art. 223	art. 73
art. 224	art. 74
art. 225	art. 74
art. 226	art. 74
art. 227	art. 75
art. 228	art. 76
art. 229	art. 77

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92	Niniejsze rozporządzenie
art. 230	art. 73
art. 231	art. 73
art. 232	art. 78
art. 233	art. 86
art. 234	art. 86
art. 235	art. 4
art. 236	art. 79, 80 i 84
art. 237	art. 79 i 84
art. 238	art. 79, 81 i 84
art. 239	art. 79, 83, 84 i 85
art. 240	art. 79
art. 241	art. 79
art. 242	art. 79
art. 243	art. 23
art. 244	art. 24
art. 245	art. 23
art. 246	art. 22
art. 247	art. 183
art. 247a	art. 184
art. 248	art. 183
art. 248a	art. 184
art. 249	art. 185
art. 250	art. 17, 120 i 121
art. 251	art. 186
art. 252	art. 186
art. 253	art. 187

2. Rozporządzenia (EWG) nr 3925/91 oraz (WE) nr 1207/2001:

Uchylone rozporządzenie	Niniejsze rozporządzenie
Rozporządzenie (EWG) nr 3925/91	art. 28
Rozporządzenie (WE) nr 1207/2001	art. 39

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

Komisja przedłożyła Radzie powyższy wniosek w dniu 5 grudnia 2005 r. ⁽¹⁾

Parlament Europejski wydał swoją opinię w pierwszym czytaniu w dniu 12 grudnia 2006 r. i przyjął 56 poprawek do wniosku.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał swoją opinię w dniu 5 lipca 2006 r.

W ramach procedury współdecyzji (art. 251 TWE) w dniu 15 października 2007 r. Rada, uwzględniając pierwsze czytanie w Parlamencie Europejskim, przyjęła wspólne stanowisko w sprawie przedmiotowego projektu rozporządzenia.

II. CEL

Celem proponowanego rozporządzenia w sprawie zmodernizowanego kodeksu celnego jest doprowadzenie do gruntownego, generalnego przeglądu kodeksu celnego przyjętego pierwotnie w 1992 roku. Wniosek, w którym odniesiono się do kwestii wymogów związanych ze stworzeniem dla sektorów cła i handlu warunków eliminujących stosowanie dokumentów papierowych oraz do faktu, że zadania wykonywane przez organy celne podlegają zmianom, zmierza do uproszczenia legislacji i procedur administracyjnych zarówno z punktu widzenia organów celnych, jak i podmiotów gospodarczych w szczególności przez:

- uproszczenie struktury kodeksu i zapewnienie spójniejszej terminologii, z mniejszą liczbą przepisów i prostszymi zasadami,
- gruntowną reformę procedur przywozu i wywozu, mającą na celu zmniejszenie ich liczby i ułatwienie śledzenia towarów,
- usprawnienie systemu zabezpieczeń celnych, oraz
- rozszerzenie stosowania jednolitych pozwoleń.

We wniosku uwzględniono także poprawki przewidziane w przyjętym w dniu 13 kwietnia 2005 r. ⁽²⁾ przez Radę i Parlament rozporządzeniu mającym na celu zwiększenie bezpieczeństwa towarów przekraczających granice Wspólnoty.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Część ogólna

Jak wynika ze wspólnego stanowiska, Rada w pełni zgadza się z celem wniosku, którym jest uproszczenie zasad i procedur celnych oraz dostosowanie ich do wymogów związanych z warunkami eliminującymi stosowanie dokumentów papierowych (e-cło). W wyniku gruntownej analizy przedmiotowego wniosku przeprowadzonej podczas kolejnych prezydencji i w świetle praktycznych konsekwencji wniosku zarówno dla organów celnych, jak i dla sektora handlu, Rada, po uwzględnieniu zdecydowanej większości poprawek Parlamentu, zmieniła również strukturę tekstu i wprowadziła liczne zmiany, w większości natury technicznej. Przegląd tych zmian przedstawiono w części 3.

2. Poprawki PE

2.1. Poprawki uwzględnione przez Radę

Parlament Europejski przyjął 51 poprawek do wniosku; 34 z nich zostały całkowicie lub częściowo uwzględnione we wspólnym stanowisku Rady. Są to następujące poprawki: 1, 2, 3 (uwzględnione częściowo), 4, 5, 6, 7, 8, 9 (uwzględnione częściowo), 10 (uwzględniona częściowo), 11, 12, 13, 16, 17, 18, 20, 21, 26 (uwzględnione częściowo), 31, 32, 33, 36, 37, 38, 39, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 52, 55 i 56 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. ...

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny, Dz.U. L 117 z 4.5.2005, s. 13.

⁽³⁾ Należy odnotować, że nie przyjęto następujących poprawek PE: 19, 24, 27, 34 i 35.

Szczególną uwagę należy zwrócić na poprawki: 11 i 13 dotyczące komitologii. Parlament przygotował listę 28 przepisów, do których powinno się stosować procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą; Rada rozszerzyła tę listę na 49 przypadków wśród 44 przepisów: art. 1, 5, 10, 11, 12, 15, 16, 20, 30, 54, 55, 56, 58, 59, 71, 72, 76, 78, 87, 89, 93, 101, 102, 106, 109, 110, 111, 113, 114, 116, 128, 134, 136, 137, 142, 144, 145, 148, 150, 164, 171, 176, 181 i 183.

Stanowisko Rady co do rodzaju procedury komitologii oparte zostało na wymogach i kryteriach prawnych określonych w decyzji Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, w szczególności w art. 5a.

2.2. Poprawki nieuwzględnione przez Radę

Poprawka 3

Poprawka ta została uwzględniona tylko częściowo. Zdaniem Rady status upoważnionego przedsiębiorcy powinien być przyznawany tylko tym przedsiębiorcom — wliczając w to przedstawicieli celnych — którzy spełniają kryteria ustanowione w art. 14.

Poprawka 9

Rada opowiada się za precyzyjniejszą definicją ustanowioną w art. 4 ust. 6 jej wspólnego stanowiska.

Poprawka 14

Jeżeli chodzi o przedstawicieli celnych, Rada zastosowała podejście zgodne z zasadami rynku wewnętrznego zakładające, że przedstawiciele celni pod warunkiem spełnienia kryteriów ustanowionych w art. 14 lit. a)-d) mają prawo do prowadzenia działalności w innych państwach członkowskich niż to, w którym mają swoją siedzibę.

Poprawka 15

Art. 13 wniosku został skreślony, gdyż, zdaniem Rady, przepis ten został już zawarty w sekcji kodeksu poświęconej upoważnionym przedsiębiorcom.

Poprawka 22

Zdaniem Rady kontrole wrywkowe z definicji nie mogą opierać się na analizie ryzyka.

Poprawka 23

Zdaniem Rady pobieranie przez organy celne opłat powinno ograniczać się do przypadków, w których stosowanie przepisów prawa celnego, w tym przeprowadzanie kontroli celnych, odbywa się poza godzinami pracy właściwych urzędów celnych.

Poprawka 26

Rada nie uwzględniła części tej poprawki, gdyż, jej zdaniem, stosowanie procedur uproszczonych do przedmiotowych towarów mogłoby w niektórych przypadkach powodować rozbieżności w stosowaniu ustawodawstwa w zakresie VAT.

Poprawka 28

Zdaniem Rady negocjowanie umów zawierających środki preferencyjne należy do prerogatyw Rady na mocy art. 133 TWE, wykracza zatem poza zakres przedmiotowego przepisu.

Poprawka 29

Zdaniem Rady w przypadku gdy występuje wielu dłużników, odpowiadają oni solidarnie za całość długu.

Poprawka 30

Zdaniem Rady niewyczerpujący wykaz przykładów form gwarancji nie nadałby temu przepisowi niezbędnej pewności prawnej. Poza tym wystarczający poziom elastyczności zapewniono przez przyznanie Komisji uprawnień wykonawczych, w ramach procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą.

Poprawka 40 i 41

Rada jest zdania, że dokumenty, o których mowa w poprawce PE, nie należą do międzynarodowej konwencji dotyczącej tranzytu i w związku z tym nie powinny być wymieniane w ramach tego przepisu.

Poprawka 51

Zdaniem Rady przepisy stosowane do przywózowej deklaracji skróconej nie mogą zostać odzwierciedlone, gdy mamy do czynienia z wywozową deklaracją skróconą.

Poprawka 53

Zdaniem Rady przepisy dotyczące elektronicznej wymiany danych pomiędzy organami celnymi a innymi właściwymi organami, która leży w kompetencjach państw członkowskich, wykraczają poza zakres przedmiotowego przepisu.

Poprawka 54

Art. 195 wniosku został skreślony, gdyż, zdaniem Rady, ze względu na niewiążący charakter not wyjaśniających i wytycznych niemożliwe jest przywołanie ich w tekście prawnym.

3. Nowe elementy wprowadzone przez Radę

Niniejsza część zawiera przegląd głównych istotnych elementów wprowadzonych przez Radę w jej wspólnym stanowisku, poza uwzględnionymi poprawkami PE. W przeglądzie tym nie uwzględniono dużej liczby zmian o charakterze całkowicie technicznym lub stylistycznym; koncentruje się on na 19 kwestiach o szczególnym znaczeniu. Należy również zauważyć, że zmiany wprowadzone przez Radę spowodowały poważną modyfikację struktury wniosku i wynikającą z niej zmianę numeracji artykułów.

3.1. VAT

Wszystkie odniesienia do podatku VAT i podatku akcyzowego zostały usunięte z tekstu zgodnie z poprawkami PE i zastąpione w zależności od kontekstu pojęciem „należności związane z przywozem” — jak w motywie 1 — lub bardziej ogólnym pojęciem „inne należności” (np. w art. 61 i 135).

3.2. Uproszczenia

Stosowanie uproszczeń do określonych formalności celnych lub przyznanie ich określonym przedsiębiorcom jest zasadniczą ideą kodeksu. Rada, uwzględniając częściowo poprawkę PE nr 26, wprowadziła to pojęcie w motywie 4 oraz w art. 1 ust. 3, który dotyczy wewnątrz-wspólnotowego handlu towarami przemieszczanymi między częściami obszaru celnego Wspólnoty, do których stosuje się przepisy dotyczące VAT, a częściami tego obszaru, do których nie stosuje się tych przepisów.

W każdym razie, krajowe lub lokalne uproszczenia, które mogłyby potencjalnie zakłócić stosowanie przepisów prawa celnego na przedmiotowym obszarze celnym, zostały uchylone. Dodatkowe uproszczenia, które miałyby zastosowanie na całym obszarze celnym, mogą zostać jednak wprowadzone do przepisów prawa celnego na mocy art. 183, za pośrednictwem procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą.

3.3. Przedstawicielstwo celne

Jeśli chodzi o tę kluczową kwestię, wspólne stanowisko Rady dąży do pogodzenia różnych podejść dotyczących przedstawicielstwa, stosowanych przez poszczególne państwa członkowskie. Dzięki wprowadzeniu, zgodnie z art. 14, wspólnych kryteriów upoważniania przedstawicieli celnych do świadczenia usług w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym mają siedzibę, nowe brzmienie motywu 10 i art. 11 zapewnia jednolite zasady, zgodnie z Traktatem i zasadami rynku wewnętrznego, a jednocześnie ochronę wysokiej jakości usług świadczonych przez przedstawicieli celnych.

3.4. Definicje

Z myślą o dalszym uproszczeniu tekstu art. 4 lub poprawie jego spójności, Rada zmodyfikowała kilka definicji, a tam, gdzie było to konieczne, dodała definicje istotnych pojęć. Dotyczy to następujących nowych definicji:

- definicji *przedstawiciela celnego*, jednak w innym brzmieniu niż zawarte w poprawce PE nr 9,
- definicji *zgłaszającego*, zgodnie z poprawką PE nr 10,
- definicji *długu celnego*, [...] z uwagi na znaczenie tego pojęcia, któremu poświęcony jest cały tytuł III, oraz definicji *dłużnika*,
- a także definicji *statusu celnego*, *pojęcia zwrotu i umorzenia*, a także definicji *komunikatu (elektronicznego)*.

3.5. Upoważniony przedsiębiorca

W swoim wspólnym stanowisku Rada uwzględniła poprawkę PE nr 16 dotyczącą dwóch różnych rodzajów upoważnień („do korzystania z uproszczeń” i „w zakresie bezpieczeństwa i ochrony”); takie rozwiązanie jest odpowiedzią na to, że potrzeby przedsiębiorców mogą różnić się między sobą.

Ponadto, zdaniem Rady, wnioski o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy powinny zostać zarezerwowane dla przedsiębiorców, a monitorowanie takiego statusu powinno zapewnić większe gwarancje niż okresowe przeglądy.

Zgodnie z poprawką PE nr 17 zrezygnowano z zapewnianej wnioskodawcy możliwości zwracania się o ograniczenie statusu upoważnionego przedsiębiorcy do jednego lub kilku określonych państw członkowskich.

3.6. Rozstrzygnięcia

Rada wyrównała do 4 miesięcy termin, w którym organy celne powinny podjąć decyzję dotyczącą stosowania przepisów prawa celnego — termin zwyczajowo stosowany przez administracje krajowe (art. 16). Utrzymano zasadę przewidującą, że organy celne powiadamiają zainteresowaną osobę o podstawach, na których zamierzają oprzeć decyzję, która mogłaby mieć wpływ na osobę, do której jest skierowana.

Odnośnie do art. 20 Rada bardziej jednoznacznie określiła przypadki, w których organy celne mogą odrzucić wniosek o decyzję w sprawie informacji wiążących.

3.7. Sankcje

Art. 21 został zmieniony zgodnie z poprawką PE nr 21: z tekstu usunięto wszystkie odniesienia do sankcji karnych. Dodano nowy ust. 3, w którym zobowiązuje się państwa członkowskie do powiadamiania Komisji o krajowych przepisach odnoszących się do sankcji.

3.8. Współpraca pomiędzy organami

Jeśli chodzi o art. 26, we wspólnym stanowisku objaśniono rolę, jaką mają przyjąć na siebie organy celne podczas współpracy z innymi organami przy przeprowadzaniu kontroli.

3.9. Wewnątrzspółnotowe rejsy lotnicze i morskie

Rada w istotny sposób przerehabilitowała art. 28, przywracając zasadę, że kontrole i formalności celne powinny być przeprowadzane, gdy przewidują to przepisy prawa celnego, oraz przyznając Komisji uprawnienia w zakresie wykonania tego przepisu na mocy procedury regulacyjnej.

3.10. Wartość celna towarów

Rada w istotny sposób uprościła rozdział dotyczący ustalania wartości celnej towarów; niektóre zasady techniczne takiego ustalania wartości mają zostać rozwinięte w ramach procedury regulacyjnej (np. powiązania między nabywcą a sprzedającym, elementy, które mają być wykorzystywane do ustalania wartości kalkulowanej, oraz metoda alternatywna).

3.11. *Dług celny i gwarancje*

Rada przywróciła w art. 51 zasadę, zgodnie z którą w przypadku występowania wielu dłużników powinni oni solidarnie odpowiadać za dług, zważywszy że taka zasada zagwarantuje organom celnym większą pewność co do tego, że dług zostanie rzeczywiście odzyskany.

Ponadto wspólne stanowisko wprowadziło lub umocniło wiele uproszczeń. Na przykład art. 56 preredagowano z myślą o tym, by pod pewnymi warunkami umożliwić zastosowanie zabezpieczeń do należności powstałych w wyniku kontroli po zwolnieniu towarów. Stosowanie gwarancji generalnej zostało udostępnione wszystkim przedsiębiorcom, pod warunkiem spełnienia przez nich pewnych kryteriów, w tym kryterium udowodnionej wypłacalności. W art. 73 dodano nowy ust. 3 umożliwiający dłużnikom dokonanie zapłaty całości lub części kwoty należności przed upływem wyznaczonego terminu płatności.

3.12. *Wygaśnięcie długu celnego*

Rada preredagowała art. 86, wskazując, że to przepadek towarów (a nie jego zajęcie) powoduje pod pewnymi warunkami wygaśnięcie długu. Wyjaśniono także pojęcie „nieodwracalnej utraty”.

3.13. *Scentralizowana odprawa celna*

Rada dodała nowy art. 106, uznając za bardziej logiczne i przejrzyste połączenie w jednym artykule wszystkich przepisów kodeksu odnoszących się do scentralizowanej odprawy celnej. Zgodnie z tym nowym brzmieniem scentralizowana odprawa celna może zostać udostępniona wszystkim osobom, przy czym jej zastosowanie jest ograniczone w pewnych przypadkach do wnioskodawców, którzy spełnili kryteria przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy.

3.14 *Zgłoszenie celne*

Rada wprowadziła wiele zmian dotyczących zgłoszeń celnych. Zgodnie z zasadą ustanowioną w art. 107, mówiącą o tym, że zgłoszenie celne należy składać z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych, wspólne stanowisko pozwala pod pewnymi warunkami, by zgłoszenie to przyjęło formę wpisu do ewidencji zgłaszającego. W art. 109 zgłoszenie uproszczone nie jest już zarezerwowane wyłącznie dla upoważnionych przedsiębiorców. W art. 11 dodano dwa wyjątki od zasady, że zgłaszający powinien mieć siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty.

3.15. *Samodzielne obliczanie*

Pojęcie samodzielnego obliczania, wprowadzone w art. 66 w odniesieniu do ustalania przez zgłaszającego należnej kwoty należności, zostało rozszerzone w art. 116 na niektóre formalności celne i przeprowadzanie określonych kontroli pod dozorem celnym.

3.16. *Procedury specjalne*

Zakres zastosowania procedur specjalnych w art. 135 został sprecyzowany i dostosowany do struktury tytułu VIII. Art. 146 zawiera zasady związane z zakończeniem procedury tranzytu; nie są one już wymieszane z zasadami odnoszącymi się do zakończenia procedury, o czym mowa obecnie w art. 138. Ze względów praktycznych Rada wprowadziła w art. 150 wyjątki od zasady dotyczącej braku terminu w odniesieniu do towarów objętych procedurą składowania.

3.17. *Formalności i dozór celny*

W swoim wspólnym stanowisku Rada w istotny sposób zmieniła strukturę art. 177, dodając pewne przykłady zakazów i ograniczeń, np. te odnoszące się do prekursorów narkotyków, i precyzując, które osoby przedstawiają towary opuszczające obszar celny Wspólnoty.

3.18. *Środki wykonawcze*

Rada dodała w art. 183 przepis ogólny umożliwiający dodatkowe uproszczenia kodeksu.

3.19. Postanowienia końcowe

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 918/83 i rozporządzenie Rady (WE) nr 82/2001 zostały wycofane z wykazu uchylonych rozporządzeń w art. 186 i w motywie 39.

Z myślą o zapewnieniu niezakłóconego stosowania proponowanego rozporządzenia i biorąc pod uwagę znaczenie, jakie mają w tym kontekście przepisy wykonawcze, wprowadzono rozróżnienie, odpowiednio w art. 187 i 188, pomiędzy wejściem w życie a stosowaniem proponowanego rozporządzenia. Przepisy wymienione w art. 188 ust. 1, przyznające Komisji uprawnienia wykonawcze, stosuje się od dnia wejścia w życie kodeksu. Pozostałe przepisy stosuje się od momentu, gdy stosowane są przepisy wykonawcze. Przepisy wykonawcze wchodzi w życie najwcześniej rok po wejściu w życie kodeksu. W każdym razie wszystkie przepisy kodeksu stosuje się najpóźniej pięć lat po jego wejściu w życie.

IV. WNIOSKI

Zdaniem Rady jej wspólne stanowisko będące wynikiem gruntownej analizy wniosku podczas kolejnych prezydencji, w pełni popierane przez Komisję, jest całkowicie zgodne z celami wniosku, którymi są dostosowanie kodeksu celnego do wymogów związanych z warunkami eliminującymi stosowanie dokumentów papierowych w sektorach cła i handlu, usprawnienie procedur celnych i uproszczenie przepisów prawa celnego, a co za tym idzie — przyczynienie się do realizacji celów procesu lizbońskiego.

W niniejszym wspólnym stanowisku oprócz tego, że uwzględniono zdecydowaną większość poprawek Parlamentu, ugruntowano również stosowanie nowo wprowadzonej procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą.

Nowe elementy wprowadzone przez Radę wynikają z konieczności dostosowania tekstu do rzeczywistych warunków praktycznych i technicznych, ustanowienia jednolitych zasad dla wszystkich przedsiębiorców i zapewnienia lepszej równowagi pomiędzy wymogami administracji celnych a ułatwieniami dla sektora handlu.
